

Джеймс Гедлі
ЧЕЙЗ

СТЕРВ'ЯТНИК – ПТАХ ТЕРПЛЯЧИЙ

Джеймс Гедлі
ЧЕЙЗ

СТЕРВ'ЯТНИК –
ПТАХ ТЕРПЛЯЧИЙ

Джеймс Гедлі Чейз

СТЕРВ'ЯТНИК — ПТАХ ТЕРПЛЯЧИЙ

Серію «Чейзіана» засновано 2017 року

James Hadley Chase
The Vulture is a Patient Bird

The Vulture is a Patient Bird © Hervey Raymond, 1969

*У нетрях Південної Африки зачайвся
ексцентричний колекціонер Макс Каленберг,
що зібрав у себе найвизначніші художні скарби
світу. Усі підступи до маєтку охороняються
жорстокими зулусами. Команда професіоналів
вирушає у нетрі Драконових гір, аби викрасти
з неприступного музею знаменитий перстень
Чезаре Борджіа, який може бути смертельною
зброєю. Та викрадачі не знають, що їх зраджено,
а божевільний мільйонер уже розпочав власну
гру, де на кону — їхні життя...*

*Охороняється законом про авторське право.
Жодна частина цього видання не може бути відтворена
в будь-якому вигляді без дозволу автора чи видавництва.*

«Навчальна книга – Богдан», просп. С. Бандери, 34а,
м. Тернопіль, Україна, 46002.

«Навчальна книга – Богдан», а/с 529, м. Тернопіль, Україна, 46008.

У випадку побажань та претензій звертатися:
т/ф (0352) 520 607; 520 548 office@bohdan-books.com

Інтернет-магазин «НК Богдан»:

www.bohdan-books.com mail@bohdan-books.com

т. (0352) 519 797, (067) 350 1870, (066) 727 1762

Електронні книги: www.bohdan-digital.com

Гуртові продажі: т/ф (0352) 430 046, (050) 338 4520

м. Київ, просп. Гагаріна, 27: т/ф (044) 296 8956; (095) 808 3279,

nk-bogdan@ukr.net

Інтернет-магазин «Дім книги»: dk-books.com

т. (067) 350 1467; (099) 434 9947

РОЗДІЛ ПЕРШИЙ

Феннел прокинувся миттєво: його розбудив вроджений інстинкт — нюх на небезпеку. Чоловік відірвав голову від подушки та прислухався. Його огортала абсолютна темрява — хоч в око стрель. Лише тихий плюскіт води об бік пришвартованого судна порушував тишу. Поруч мирно сопіла Мімі. Спокійно й ритмічно поскрипувала баржа, гойдаючись на хвилях повноводної ріки. Верхню палубу монотонно заливав дощ. Усі ці звуки присипляли. «Чого ж я так раптово прокинувся?» — запитав він сам себе.

Упродовж останнього місяця Феннел жив під постійним страхом смерті, тому всі його почуття лише загострилися. Він знав: небезпека близько. Здавалося, що її можна навіть унюхати.

Чоловік мовчки простягнув руку під ліжко й стиснув пальцями руків'я поліцейського кийка. До одного з його кінців було припасовано шматок велосипедного ланцюга, який перетворював палицю на страшну, смертоносну зброю.

Тихенько, щоб не розбудити жінки, яка спала поряд, Феннел відгорнув ковдру з простирадлом і вислизнув із ліжка.

Він завжди дуже охайно складав свій одяг на стільці біля ліжка — і байдуже, де ночував. Коли ти постійно боїшся смерті, то життєво необхідно вміти швидко знаходити одяг і вбиратись у темряві.

Одягнувши штани, Феннел почав натягати черевики з гумовою підшовою. Жінка в ліжку тихенько зітхнула

й перевернулася на інший бік. Стискаючи у правиці кийок, Феннел мовчки підійшов до дверей. Він ретельно вивчив планування баржі, тому темрява йому не заважала. Чоловік намацав добре змащений засув і відімкнув його, а тоді повернув дверну ручку. Прочинивши двері на кілька дюймів, визирнув у дощ та пільму. Хлюпання води об борт баржі й гучний шум дощу приглушували інші звуки, проте вони не могли надурити Феннела. У мороці чаїлася небезпека — ще й така, від якої волосся ставало дибки.

З усією обережністю Феннел ще трохи прочинив двері та зміг розгледіти тьмяні обриси палуби у світлі ліхтарів із набережної. Ліворуч мерехтіло сяйво лондонського Вест-енду*. Чоловік знову прислухався, та нічого тривожного не почув. Але небезпека чатувала... Феннел був певен у цьому. Він присів, а тоді розпластався й ковзнув на холодну, мокру палубу. Дощ періщив по його голих дужих плечах. Чоловік подався вперед, а його рот викривився у хижому вищирі.

За п'ятдесят метрів від пришвартованої баржі маячів весловий човен, який плив просто до Феннела. У тому човні сиділо четверо кремезних чоловіків — обриси їхніх голів і плечей вирізнялися на тлі далеких вогнів. Один із гребців веслом спрямовував човен до баржі: його рухи були тихими й обачними.

Феннел ковзнув далі на палубу, ще міцніше стискаючи руків'я кийка, — і продовжував вичікувати.

Назвати Феннела сміливим було б помилкою, як і хибно вважати хоробрим леопарда. Той утікатиме, доки матиме змогу, але, загнаний у кут, він стане найнебезпечнішою і найлютішою з усіх почвар, що водяться у джунглях. Феннел був схожим на леопарда: доки йому лишався хоча б один шлях для відступу, він утікав, але, вскочивши

* Вест-енд — західна аристократична частина Лондона, в якій зосереджено ділове та культурне життя.

у пастку, він немов обертався на холоднокрівну тварину, зосереджену тільки на самозбереженні, — й байдуже, до яких засобів доведеться вдаватися.

Феннел знав, що рано чи пізно вони знайдуть його. І ось вони тут — мовчки підпливають до нього. Невпинне наближення човна позбавило втікача всього, крім гарячого бажання захиститися. Він втратив страх тієї миті, коли напевне дізнався, що Мороні підписав йому смертний вирок.

Чоловік вдивлявся у човен, який підпливав усе ближче. Переслідувачі знали, що Феннел небезпечний, тому бездумно ризикувати не наважувались. Усі четверо хотіли піднятися на борт, хутко заскочити в спальню й задушити його, добряче перед тим розпанахавши тіло ножами.

Феннел чекав, відчуваючи холодний дотик дощу до голих плечей. Стерновий занурив лопать у воду та легенько гребнув. Хитнувшись, човен іще швидше поплив по відкритій всім вітрам водній гладіні.

Утікач залишався невидимим у тіні. Феннел гадав, що він обрав дуже зручну позицію. Вороги, найімовірніше, піднімуться на баржу десь за чотири метри від місця, де він лежить.

Гребець обережно вставив у кочет весло, ніби воно було зроблене з цукрової вати, і поклав його вздовж трьох лавок човна. Тепер він міг посунути судно впритул до борту.

Чоловік, котрий сидів на передній лавці, підвівся й нахилився вперед. Він підтягнув човен до баржі й, стрибнувши як справжній спортсмен, видряпався на палубу. Розвернувшись, він упіймав за руку товариша, що стрибав за ним. Доки один переслідувач допомагав іншому видертися на борт, Феннел зробив свій хід.

Він вигулькнув із темряви, перетнув слизьку палубу й замахнувся ціпком.

Ланцюг ударив одного з чоловіків в обличчя. Той дико верескнув і заточився, а тоді сторчголов полетів у воду.

Другий переслідувач хутко зреагував: розвернувся і, наставивши ніж, приготувався дати Феннелу відсіч. Однак ланцюг уже оббив шию горлоріза, обдираючи шкіру й відкидаючи нападника назад. Той спробував за щось ухопитись, але марно, тож він горілиць гепнувся у воду.

Феннел чкурнув у тінь, а на його обличчі заміїлася жорстока посмішка. Він знав: двоє інших переслідувачів не бачили його, бо світло було в них за спинами.

На якусь мить запанувало збентеження. Оговтавшись, стерновий схопив весло і взявся гарячково гребти від баржі. Інший пасажир намагався позатягувати товаришів з води у човен.

Феннел лежав і спостерігав, різко видихаючи повітря кризь розширені ніздрі. Його серце нестримно гупало.

Щойно обох поранили затирили на борт, гребець вставив у кочет і друге весло та щодуху поплив геть від баржі. Феннел не рухався. Якби вони помітили його, то наважилися б вистрелити. Тож він чекав, трясучись од холоду, аж поки човен не зник у пільмі, і лиш тоді звівся на ноги.

Перехилившись через борт баржі, Феннел змив кров із ланцюга, відчуваючи, як крижаний дощ стікає по штанах. Нападники можуть повернутися знову, і тоді в нього вже не буде шансів: заскочити ворогів зненацька більше не вдасться.

Феннел струсив краплинки дощу з повік. Пора забиратись, і то якнайхутчіше.

Спустившись вісьмома сходинками у велику вітальню, він пройшов до спальні й увімкнув світло.

Жінка сіла на ліжку.

— Що відбувається, Лью?

Він навіть не глянув на неї. Скинув промоклі штани й голяка зайшов до маленької ванної. Господи! Як же він

змерз! Феннел відкрив кран із гарячою водою та хвильку зачекав, а тоді ступив під цілющі теплі струмені.

Мімі зайшла до ванної та поглянула на нього набряклими від сну очима. Її довге чорне волосся скуйовдилось, а великі груди ледь не випинали із нічної сорочки.

— Лью! Що відбувається?

Феннел знову проігнорував її запитання. Кременний і невисокий, він просто стояв під гарячими струменями, доки вода змочувала густе волосся на грудях, животі й у паху.

— Лью!

Відмахнувшись од неї, він вимкнув душ і взяв рушник.

Але жінка нікуди не пішла. Вона стояла біля ванної і дивилася на Феннела зеленими, повними страху очима з темними колами під ними.

— Дай мені сорочку... та не стій як той клятий бовван! Він відкинув рушник.

— Що трапилось? Я хочу знати. Лью! Що відбувається?

Феннел відштовхнув Мімі й рушив до кімнати. Прочинив навстіж дверцята шафи, витягнув сорочку, яку відразу ж нап'яв на себе, тоді відшукав штани й нацупив їх. Потім він натягнув чорний светр-водолазку, а також чорну куртку зі шкіряними вставками на ліктях. Рухи його були швидкими й рішучими.

Жінка стояла в дверях і спостерігала.

— Чому ти нічого не кажеш? — її голос вже зривався на крик. — Що відбувається?

Він на хвилю спинився, зиркнув на неї і скривився. Так, вона його влаштовувала, казав Феннел сам до себе, але жоден чоловік при тямі не назвав би її справжньою королею. А втім, упродовж чотирьох тижнів він мав притулок на цій її миршавій баржі. Зараз, без тонни штукатурки на обличчі, Мімі нагадувала якесь страховисько. Вона була надто гладка. А від її обвислих грудей Феннела

вже просто нудило. Тривога й переляк тільки додавали Мімі віку. Скільки їй років... сорок? Та вона його влаштовувала. Мороні знадобилося чотири тижні, аби відшукати його, але тепер пора давати звідси драпака. За три години чи й менше Феннел навіть не згадає про неї.

— Так, невеликі заморочки, — відказав він. — Нічого страшного. Нема чого хвилюватися. Повертайся у ліжко.

Вона зайшла до кімнати. Баржа трохи хитнулася, коли вітер сколихнув річкові води.

— Чому ти одягаєшся? Що ти...

— Просто стули пельку, гаразд? Я йду.

Мімі змарніла на лиці.

— Ідеш? Чому? Куди ти зібрався?

Чоловік витягнув цигарку з пачки, що лежала на столі. Тепер, після гарячого душу, він почувався добре та впевнено, проте розумів: через Мімі будуть клопоти. У неї дуже розвинений власницький інстинкт. Їй подобалася його брутальна манера кохатися... саме тому вона й тримала його тут. І зараз жінки нелегко буде позбутися.

— Шуруй у ліжко. Ще застудишся, — сказав він, міркуючи: «Та начхати на неї». — Мені треба зателефонувати.

Мімі знала, що Феннел бреше, й міцно вчепилась у його руку.

— Ти не можеш кинути мене! Я робила для тебе все! Ти не можеш піти!

— Ради бога, закрійся! — гарикнув Феннел, відштовхнув жінку вбік та підійшов до телефону. Набираючи номер, він зиркнув на наручний годинник. Час — 3:50. Він чекав і прислухався до рівномірних довгих гудків. Потім у слухавці клацнуло і сонний голос запитав:

— Хто це в біса такий?

— Джейсі? Це Лью.

— А щоб тобі! Я ж спав без задніх ніг!

— Заробиш двадцять фунтів, — повільно й чітко сказав Феннел. — Діставай машину й за двадцять хвилин забери мене біля пабу «Корона» на Кінгз-роуд. За двадцять хвилин, не пізніше.

— Ти здурів? Подивися на годинник! Що за дідько? Нікуди я не поїду. Там же дощ періщить як із відра.

— Двадцять фунтів... за двадцять хвилин, — спокійно повторив Феннел. Він чув у слухавці важке дихання Джейсі та уявляв, як скрипить його жадібний мозок.

— «Корона»?

— Так.

— І на що я підписуюся! Ну гаразд. Я вже одною ногою там.

Феннел поклав слухавку.

— Ти нікуди не підеш! — розпашіле обличчя Мімі вкрилося червоними плямами, а її очі запалахкотіли. — Я не дам тобі піти!

Чоловік не зважав на коханку і, квапливо підійшовши до туалетного столика, висунув шухляду й почав витягувати предмети першої необхідності, які там зберігалися: безпечну бритву, тюбик крему для гоління, що його можна наносити без помазка, зубну щітку, три пачки цигарок «Плеерз» і гребінець. Усі свої пожитки він сховав у кишеню куртки.

Мімі знову вчепилася чоловікові в руку.

— Я ж усе робила для тебе! — зарепетувала вона. — Ти ж зек! Обідранець! Та без мене ти б гинув із голоду!

Феннел відштовхнув жінку та підійшов до полицки над фальшивим каміном, де стояла електроплита. Дістав великий китайський запарник. Щойно він торкнувся чайника, як жінка кинулася вперед, намагаючись відібрати посудину. Її погляд оскаженів, а довге чорне волосся вкрило обличчя, перетворюючи Мімі на якусь божевільну відьму.

— Прибери лаписька! — крикнула вона.

Злі вогники у вицвілих зелених очах Феннела мали б попередити Мімі, але жінка надто гарячково намагалася завадити йому оволодіти її заощадженнями.

— Не нервуйся, Мімі, — сказав він. — Я мушу взяти ці гроші. Але потім поверну їх тобі... обіцяю.

— Ні!

Скоцюрбивши пальці, вона дряпнула його по обличчю, водночас зачепивши лівою рукою запарник. Феннел відвів голову назад, а тоді люто вдарив жінку в щелепу. Сила удару відкинула її назад. Мімі впала. Її очі закотились, а голова глухо вдарилась об підлогу. Пальці жінки відпустили запарник — той гепнувся і розбився на друзки. Гроші висипались додолу.

Феннел відсунув убік гору срібла й підібрав маленький згорток десятифунтових купюр. На непритомну жінку він навіть не глянув. Сховавши гроші в кишеню штанів, він забрав свій кийок і вийшов на палубу. Тридцять днів із Мімі здалися Феннелу крейдяними рисочками на дошці, які він щойно витер.

Періщив лютий дощ, а вітер ще й батожив обличчя. Феннел кілька секунд постояв, розглядаючи набережну, — звивав до темряви. Жодного руху навкруги. «Доведеться ризикнути», — подумав він і помчав по сходнях до берега. Він спустився, заховався в темному закутку й прислухався. І знову не почув нічого тривожного. Стиснувши пальцями кийок, він тихо почав скрадатися вздовж стіни у напрямку далеких сходів, що вели нагору.

Йому каюк, якщо Джейсі спізниться. Спершу переслідувачам доведеться зупинити кровотечу: інакше тип, який дістав поранення в шийку, зійде кров'ю — наче недорізане поросся. Тоді вони зателефонують Мороні й повідомлять про невдачу. Мороні хутенько надішле сюди ще чотирьох чи п'ятьох горлорізів. Феннел прикинув, що має десь півгодинки спокою — точно не більше.

Та йому можна було не хвилюватися. Дійшовши до темного пабу «Корона», Феннел побачив, як поруч гальмує пошарпаний «морріс»* Джейсі. Лью перебіг через дорогу, відчинив дверцята машини й заскочив усередину.

— Їдьмо до тебе, Джейсі.

— Зачекай-но, — запротестував той. Вуличний ліхтар освітлював його постаріле щуряче обличчя. — Що взагалі коїться?

Феннел схопив Джейсі за тонке зап'ястя.

— Їдьмо до тебе! — гарикнув утікач.

Джейсі кинув погляд на зловісну складку біля рота пасажира і напівбожевільний вираз обличчя, в якому читалася лють. Старий буркнув, завів «морріса» й увімкнув передачу.

За десять хвилин чоловіки опинилися в маленькій, бідно обставленій кімнаті, освітленій запылюженою, тьмяною лампою, що була ненадійно прикріплена до брудної стелі.

Джейсі поставив на стіл пляшку «Блек-енд-Вайт»** і дві чарки. Налив нерозбавленого віскі й похилитав склянкою в брудних руках, сторожко зиркаючи на Феннела.

Джейсі працював на одного букмекера і часом виконував доручення дрібної шпани, аби трохи підзаробити. Він знав, що Феннел — крутий тип. Вони познайомились у в'язниці «Паркгерст», де відбували терміни: Феннел — за озброєний розбій, Джейсі — за спробу підсунути фальшиві десятишиллінгові купюри. Після звільнення вони підтримували зв'язок, і Джейсі лестило, що така птиця, як Феннел, цікавиться ним. Але зараз старий дуже шкодував, що знайомий із Феннелом. По злочинному «радіо» він чув, що Феннел пробазікався, і п'ятеро членів банди Мороні потрапили в пастку копів. Джейсі знав,

* «Morris Motors» — британська автомобілебудівна компанія, що існувала з 1912 до 1952 рр.

** «Black&White» — купажоване шотландське віскі.

що Мороні підписав Феннелу смертний вирок, але був надто жадібним, аби злегковажити нагодою заробити двадцять фунтів.

Феннел витягнув згорток десятифунтових банкнот Мімі. Дістав дві купюри й поклав їх на стіл.

— На тобі поки це, Джейсі, — сказав він, а тоді додав: — Я лишуся тут на кілька днів.

Тхорячі очі Джейсі розширилися. До грошей на столі він навіть не доторкнувся.

— Не можна, щоб ти тута два дні сидів, Лью. Стрёмно. Вони мене на шматки порвуть, якщо дізнаються, що ти тута був.

— Я теж тебе можу на шматки порвати, — м'яко зауважив Феннел. — І я тут.

Джейсі почував неголене підборіддя. Його очі безцільно блукали кімнатою, доки старигань зважував усі ризики такого становища. Ймовірно, Мороні зараз спить собі в ліжку, а ось Феннел тут. І він може бути так само небезпечним, як і Мороні.

— Ну, тоді давай так... два дні... ні на годинку більше, — вичавив він.

— За два дні мене вже не буде в країні, — відповів Феннел. — Маю роботу. Можливо, й не повернуся.

Він допив віскі та рушив у другу кімнату, до покоцаного дивана, що правив Джейсі за ліжко. Скинув черевики й улігся.

— Ти спатимеш на підлозі. І вимкни те бісове світло.

— Ну та, — гірко гмикнув Джейсі. — Почувайся, мов удома.

Він потягнувся і вимкнув світло.

За тиждень до цього Геррі Едвардс побачив у «Дейлі Телеграф» таке оголошення:

Потрібен досвідчений гелікоптерник для незвичайного тритижневого завдання. Неймовірно висока винагорода. Надсилайте резюме та фотографію. А/с S.1012.

Він перечитав оголошення й замислився. Чоловікові сподобалися два слова: «незвичайне» та «неймовірно». Геррі шукав незвичайну роботу і страшенно потребував неймовірних грошей, тому, нічого не сказавши Тоні, він написав лист, адресований абонентській скриньці S.1012. Розповів про свій попередній досвід роботи, наплівши сім мішків гречаної вовни. Ще додав паспортну фотографію та відправив лист.

Минув уже тиждень, тож Геррі втратив надію на неймовірні гроші й незвичайну роботу. Того холодного, дощового лютого ранку він сидів у маленькій, неприбраній вітальні Тоні з чашкою «Нескафе» і проглядав у «Дейлі Телеграф» каталог вакансій.

Геррі Едвардс був високим, кремезним чоловіком двадцяти дев'яти років. Його вирізняли мужня врода, усмінені карі очі й темно-коричневе волосся, що, відповідно до моди, сягало аж до коміра. Рот Геррі міг розтягнутися в легкій усмішці або ж стиснутися до небезпечної нитки. Загорнувшись у халат і витягнувши босі ноги, чоловік сидів на потовченій канапі Тоні, коли годинник на стіні саме показував 8:45.

Ретельно проглянувши каталог вакансій, він з огидою кинув газету на підлогу. «Зрештою, скоро таки доведеться чимось зайнятися», — казав собі молодик. Рівно сто тридцять фунтів, п'ять шилінгів і сім пенсів відділяли Геррі від миті, коли йому доведеться попросити у Тоні фінансової підтримки. «А на таке, — подумав він без особливої певності, — я б ніколи не пішов».

Геррі зустрівся з Тоні Вайт на кораблі, що курсував через Ла-Манш між Кале і Дувром. На щастя, дівчина була в барі, коли гелікоптерник здійснював посадку під наглядом двох суворих французьких поліціантів. Вони не відходили від Геррі, аж доки судно не рушило. Коли копи зійшли на берег, Геррі життєрадісно кивнув своїм конвоїрам — ті стояли на мокрій від дощу набережній

і спостерігали за відплиттям корабля. Його прощання вони проігнорували з кам'яними виразами на обличчях. Тоді Геррі спустився у бар першого класу, щоб уперше за три роки замовити собі випити.

Тоні сиділа в барі на табуретці. Її спідничка, навіть коротша, ніж міні, ледь прикривала пах. Дівчина сьорбала гіркий вермут «Чінзано» з льодом. Геррі по-молодечому замовив подвійний «Ват 69» і привітався з Тоні. Вона здалася йому дівчиною, з якої чоловіки можуть вітатися, якщо мають шарм, а Геррі точно його мав.

Білявій Тоні було двадцять два роки. Її мініатюрне обличчя прикрашали великі блакитні очі з чорними густими віями, яким би навіть корова позаздрила. Окрім того, вона була дуже, ну дуже розкішною.

Дівчина задумливо й проникливо зиркнула на Геррі. Вона вирішила, що він — найсексуальніший чоловік з усіх, кого вона тільки бачила, і кров у ній зашуміла. Тоні хотіла здобути його, щоб потім віддатися і кохатися з ним так, як ще ніколи за все своє коротке, сповнене чуттєвих насолод життя.

Вона усміхнулася.

Геррі знався на жінках. Він уміло зчитував знаки, тому швидко збагнув, що перед ним — запрошення, яке потрібно прийняти без зайвої делікатності.

У гаманці молодика лежало двісті дев'яносто фунтів: усе, що вдалося отримати від продажу літака незадовго до арешту французькою поліцією. Зараз Геррі сяяв упевненістю та готовністю брати бика за роги.

Допивши віскі, молодик усміхнувся й мовив:

— Я хотів би краще познайомитися з тобою. У нас трохи більше години до прибуття. Може, заїдемо в каюту?

Такий прямий підхід Тоні сподобався. Вона хотіла Геррі, а ця пропозиція тільки все спростила. Дівчина розсміялась, а тоді кивнула.

Знайти каюту, опустити штори й замкнутися було нескладно. Та стюарду довелося з дюжину разів гримнути у двері, аби нагадати їм, що корабель уже прибув до Дувра, і якщо вони не поквапляться, то спізняться на потяг, рух якого узгоджений із прибуттям судна.

Умостившись біля Геррі в порожньому купе першого класу, Тоні по дорозі до Лондона розповіла йому, що вона — успішна модель, має багато роботи й двокімнатну квартиру в Челсі, тож якщо він шукає дах над головою... «Ну, любчику, і чому б нам не жити разом?»

Геррі планував якийсь час пожити у дешевенькій кімнаті скромного готелю аж ген на Кромвель-роуд, поки не переосмислить свого становища і не підшукає якогось пристойного заробітку. Тому зараз він і не думав вагатися.

І ось він мешкає з Тоні уже добрих три тижні, розтринькує рештки своїх запасів, але досі не знайшов прибуткової роботи. Тепер, коли жодних перспектив не передбачалося, він починав хвилюватись. Однак Тоні сприймала усе це як звичайний жарт.

— Чому ти так переймаєшся, мій великий чудовий звіре? — запитала вона минулого вечора, стрибнувши йому на коліна і кусьнувши за вухо. — У мене є всі гроші на світі! Краще покохаймося!

Геррі допив уже майже холодну каву, скривився й підійшов до вікна, щоби подивитися на повільний дорожній рух і квапливий потік чоловіків та жінок, які поспішали на роботу, ховаючись під парасольками.

Він почув шум біля вхідних дверей: у скриньку кинули листи.

Щоранку Тоні отримувала безліч листів від непримітних юнаків, які обожнювали її, але Геррі сподівався знайти щось і для себе. Він витягнув зі скриньки п'ятнадцять листів, швидко їх проглянув і знайшов лист, адресований йому. Конверт ручного виготовлення із необрізаним

краєм справляв враження. Геррі розірвав його і витягнув аркуш паперу.

*Готель «Королівські вежі»,
Лондон - W. I.*

*Містере Геррі Едвардс, чи не була б Ваша ласка
зайти за вказаною адресою 11 лютого об 11:30
і запитати містера Армо Шаліка?*

(Щодо оголошення в «Дейлі Телеграф», а/с S.1012)

«Звісно ж», — міркував Геррі. Він обов'язково зайде до містера Армо Шаліка. Таке ім'я й така адреса за версту пахли великими грішми.

Геррі поніс лист до маленької спальні.

Тоні лежала на животі й міцно спала. Її нічна сорочка задерлася, виставляючи напоказ красиві довгі ноги.

Геррі сів на край ліжка й замилювався дівчиною. Вона й справді була неймовірно вродливою. Піднявши руку, молодик різко ляснув красуню по голих сідницях. Дівчина вигнулася, стулила ноги, кліпнула й через плече поглянула на коханого. Він знову ляснув її по сідницях — Тоні квапливо розвернулася й сіла.

— Це згвалтування! — заявила вона. — Де мої трусики?

Геррі знайшов білизну в іншому кутку ліжка й простягнув дівчині. Тоні поглянула на неї і всміхнулася.

— А вона мені потрібна?

— Гадаю, все-таки ні, — хижо посміхнувшись, відповів Геррі. — Я отримав лист. Чи могла б ти ненадовго відірватися від своїх непристойних думок і зосередитись на справі?

Тоні запитально зиркнула на нього:

— Що там у тебе таке?

Він розповів їй про оголошення в «Дейлі Телеграф», про те, що відгукнувся на нього й от тепер отримав відповідь. А тоді простягнув дівчині лист.

— «Королівські вежі!» Найновіший і найкращий готель! А ім'я яке цікаве! Армо Шалік! Від нього так і віє золотом та діамантами, — вона підкинула лист у повітря й обійняла Геррі за шию.

Близько одинадцятої години Геррі вирвався з обіймів Тоні, прийняв душ і вбрався у синій блейзер та темно-сині штани фірми «Дакс». Тоді глянув на своє відображення у дзеркалі.

— Трохи синці під очима, — зауважив він, зав'язуючи краватку. — Але це й не дивно. Я досі маю здоровий, симпатичний і доглянутий вигляд... Як гадаєш, лялечко?

Гола Тоні сиділа у кріслі й сьорбала каву, закохано дивлячись на Геррі.

— Ти маєш чудовий вигляд.

Геррі витягнув її з крісла і взявся пестити. Поцілувавши наостанок, він знову посадив дівчину у крісло та вийшов із квартири.

Рівно об 11:30 він підійшов до адміністратора готелю «Королівські вежі» й запитав містера Армо Шаліка.

Адміністратор вислухав його з притаманним усім адміністраторам виразом обличчя, коли у них ще не склалося ні позитивного, ні негативного враження про відвідувача. Тоді набрав номер, спокійно поговорив і поклав слухавку.

— Десятий поверх, сер. Номер 27.

На десятий поверх Геррі доправив швидкісний ліфт. Ліфтер провів його до 27-го номера і, мабуть, вважаючи відвідувача надто важливим і водночас надто кволим, аби стукати у двері, зробив це сам. Уклонившись, він пішов геть.

Від запаху грошей у Геррі паморочилося в голові.

Він увійшов до маленької вишуканої кімнати, де за столом сиділа жінка, перед якою стояли три телефони, друкарська машинка зі сферичною друкувальною голівкою марки «Ай-Бі-Ем», інтерком і магнітофон.

Жінка спантеличила Геррі. Попри гарну фігуру, стильну чорну сукню, бездоганий вигляд і майстерно укладене волосся вона не справила на нього жодного враження — наче холодна фотографія давно померлої жінки. Її бліде обличчя, ідеально вищипані брови та світла помада лише підкреслювали відсутність шарму: вона скидалася на робота, від якого відвідувачам ставало трохи незатишно.

— Містер Едвардс?

Навіть голос у неї був металевим — як у недоброякісного магнітофонного запису.

— Саме так, — відповів Геррі. Оскільки молодик не любив зазнавати поразок від жінок, він вирішив подавати секретарці чарівну усмішку.

Жодного ефекту. Жінка натиснула на кнопку й, тримаючи її, мовила:

— Містер Едвардс прибув, сер.

На інтеркомі загорілася зелена лампочка. Вочевидь, містер Шалік не любив марнувати слів. Йому було більше до вподоби натискати на кнопки, ніж говорити.

Жінка підвелася, граційно пройшла до дальніх дверей, відчинила їх і відступила вбік.

Здивований усім цим, Геррі спробував знову всміхнутися секретарці, однак і тепер його усмішка відскочила від неї, мов м'ячик для гольфу від цегляної стіни.

Молодик пройшов мимо жінки до великої, розкішно мебльованої сонячної кімнати з антикваріатом та ефектними картинами, які могли створити великі майстри, але, найімовірніше, це зробили не вони.

За широким столом сидів товстий коротун і палив сигару. Його пухкі руки лежали на записникові. Чоловікові було, на думку Геррі, приблизно сорок шість років. Він мав смуглу шкіру й коротко стрижене темне волосся, блискучі чорні очі та рот, що звик більше їсти, аніж усміхатися. Геррі вирішив, що співрозмовник чи то

вірменин, чи то єгиптянин. Його спокійний, уважний погляд випромінював владу. Поки Геррі наближався до столу, темні очі вивчали його. Ті очі були наче рентген. Коли Геррі нарешті дійшов до столу, його вже повністю охопило неприємне відчуття, що товстий коротун знає його краще, ніж він сам.

— Сідайте, містере Едвардс, — у мові виразно відчувався акцент. Пухка рука махнула на стілець.

Геррі сів. Тепер молодик шкодував, що годину тому займався коханням із Тоні. Він почувався трохи знесиленим, і йому спало на думку, що товстий коротун не захоче приділяти багато часу виснаженим кандидатам на роботу, яку він пропонував. Геррі сидів рівно і намагався зобразити розумний вигляд.

Шалік втягнув густий, ароматний дим і видихнув його через рот. Здавалося, що дим той здіймається з маленького, але активного вулкана. Коротун узяв аркуш паперу, в якому Геррі впізнав свого супровідного листа, кілька секунд подивився на папірець, а тоді розірвав його і викинув у прихований смітник.

— Ви гелікоптерник, містере Едвардс? — запитав він, знову поклавши руки на записник і глянувши з більшим інтересом на попіл від сигари, аніж на Геррі.

— Саме так. Я побачив ваше оголошення і подумав...

Пухка рука піднялась, обриваючи Геррі на півслові.

— Ті нісенітниці, які ви понаписували про себе...

Принаймні вони доводять, що у вас є уява.

Геррі заляк.

— Я не дуже вас розумію. Що ви маєте на увазі?

Шалік струсив попіл із сигари у золоту мисочку, що була коло його ліктя.

— Мене розважили ваші побрехеньки, — пояснив він. — Я наказав дізнатися про вас побільше. Ви — Геррі Едвардс, вам двадцять дев'ять років, і ви народилися в штаті Огайо, у США. Ваш батько мав досить успішну

станцію техобслуговування. Коли ви добре підівчилися, то почали працювати разом із ним і так дізналися про легкові авто. Ви не ладнали з батьком. Імовірно, винні в тому ви обидва, але мене це не обходить. Вам випала нагода навчитися літати — і ви скористалися нею. У вас хист до машин. Ви отримали посаду пілота в техаського нафтовика, який добре платив. Та ви там тільки накопичували грошенята, бо робота вас не цікавила. Ви познайомилися з мексиканським контрабандистом-нелегалом, який переконав вас таємно перевезти мексиканців до США. Гонорар виявився непоганим, тож коли операцію було закінчено, ви вирішили зайнятися контрабандою. Прибули до Танжера, розжилися власним літаком і почали перевозити різноманітну контрабанду до Франції. Як і більшість контрабандистів, певний час ви процвітали. Але, як і та ж більшість контрабандистів, ви стали жадібним і припустилися помилки. Вас арештували. Другий пілот примудрився підняти ваш літак у повітря, доки ви боролися з поліцією. Він продав літак і поклав гроші в банк, аби ви могли забрати їх, коли відбудете трирічний термін у французькій в'язниці. Вас депортували із Франції, і тепер ви тут, — загасивши сигару, Шалік зиркнув на Геррі. — Усе правильно?

Геррі розсміявся.

— Точнісінько, — він зірвався на ноги. — Ну, спиток — не збиток, як то кажуть. Більше не відбиратиму у вас часу.

Шалік махнув на стілець.

— Та сідайте. Гадаю, мені потрібна саме така людина, як ви. Чи можете ви хоча б підтвердити, що маєте льотне посвідчення і вмієте керувати гелікоптером?

— Звісно, — Геррі розвернувся, витягнув пластикову папку, яку приніс із собою, та поклав її на стіл. А тоді знову сів.

Шалік проглянув документи в папці. Перепочив, а тоді повернув папку.

— Задовільно, — він витягнув зі шухляди столу ще одну сигару, уважно подивився на неї, а тоді відрізав кінчик золотим каттером. — Містере Едвардс, чи маю я слухність, коли вважаю, що ви готові виконувати не зовсім чесну роботу за справді хороші гроші?

Геррі усміхнувся.

— Уточніть, будь ласка. Що ви маєте на увазі під не зовсім чесною роботою?

— Йдеться про складну, навіть аморальну роботу, що жодним чином не пов'язана з поліцією, але передбачає привабливу винагороду.

— Чи могли б ви висловитися ще точніше?

— Пропоную три тисячі доларів на тиждень за трижневе завдання. Виконавши його, ви стане на дев'ять тисяч доларів багатшими. Є певні ризики, але обіцяю, що поліція не втручатиметься.

Геррі випростав плечі. Дев'ять тисяч доларів!

— У чому полягають ризики?

— Можливий опір, — Шалік подивився на сигару байдужими блискучими очима. — Але ж життя завжди опирається, чи не так, містере Едвардс?

— А що саме я мушу виконати, аби заробити ці гроші?

— Вам це пояснять сьогодні ввечері. Ви будете не самі. Ризики й відповідальність ми розділимо. Що мені потрібно зараз, то це ваша згода виконати трижневу роботу за дев'ять тисяч доларів.

Геррі не вагався.

— Так. Я згоден.

Шалік кивнув.

— Добре. Приходьте сюди о 21:00, я познайомлю вас з іншими членами команди й розкажу про суть операції, — і пухка рука хитнулася на знак того, що аудієнцію завершено.

Геррі підвівся.

— Будь ласка, не розповідайте нікому про це завдання, містере Едвардс, — сказав на прощання Шалік. — Ставтеся до нього як до інформації під грифом «надзвичайно таємно».

— Звісно... Я нікому нічого не скажу.

Геррі вийшов із кімнати.

Жінка за столом підвелась і відчинила для нього двері. Він уже не завдавав собі клопоту всміхатись їй. Тепер його мозок був зайнятий іншими думками. Дев'ять тисяч доларів! Неймовірно!

Секретарка подивилась, як Геррі зайшов до ліфта, і повернулася до свого столу. Тоді посиділа кілька секунд, прислухаючись. У внутрішній кімнаті панувала тиша, тому жінка тихенько відчинила шухляду столу й вимкнула маленький магнітофон, шпульки якого проганяли стрічку через рекодер.

Рівно о 21:00 Геррі в офіс Шаліка завела темноволоса секретарка на ім'я Наталі Норман — про це молодик дізнався з таблички на її столі.

На стільцях уже неспокійно вовтузилися двоє чоловіків, палячи й вичікуючи. Вони обидва ретельно придивлялися до Геррі, коли той брав собі стілець. Молодик у свою чергу взявся уважно оглядати незнайомців.

Чоловік ліворуч був низьким і кремезним. Геррі він трохи нагадував Рода Стайгера*, оскароносного кіноактора. Його коротко стрижене волосся було сивим, а вицвілі сірі очі — хитрими. Тонкі губи й квадратне підборіддя натякали на жорстокість.

Інший чоловік здавався років на десять молодшим — приблизно віку Геррі. Він був худорлявим і середнього

* Родні «Род» Стівен Стайгер (1925-2002 рр.) — американський кіноактор, володар премії «Оскар» 1968 року за головну роль у фільмі «Спекотної ночі».

зросту. Сонце практично вибілило його волосся, а за-
смагла шкіра набула барви темного червоного дерева.
Він носив скуйовджені вуса й довгі бакенбарди. Цей
хлопчина відразу сподобався Геррі, а ось старший чоловік
викликав антипатію.

Коли пілот вмовстився на стільці, двері дальньої кім-
нати прочинились і зайшов Шалік.

— Отже, ви всі прибули, — сказав він і підійшов до
столу. Коротун сів та закурив сигару, вивчаючи кожного
з чоловіків прискіпливим, уважним поглядом. — До-
звольте відрекомендувати вас одне одному, — і він вказав
сигарою на Геррі: — Це містер Геррі Едвардс. Він — гелі-
коптерник і спеціаліст з автомобілів. Три роки перебував
у французькій в'язниці за контрабанду різноманітних
товарів, — двоє інших чоловіків різко зиркнули на Геррі,
але той не відвів погляду. Тоді цигарка вказала на молод-
шого з незнайомців: — Це містер Кеннеді Джонс, який
прилетів на нашу зустріч із Йоганнесбурга, — продовжу-
вав Шалік. — Містер Джонс — експерт із сафарі. Нема
такого, про що б він не зміг розповісти стосовно диких
тварин, Південної Африки загалом та спорядження екс-
педиції в африканську савану. Можу також додати, що
містерові Джонсу не пощастило провести кілька років
у в'язниці в Преторії.

Джонс витріщався на стелю, а на його вустах грав
осміх. Ненадовго запала пауза, а тоді Шалік продовжив:

— І, нарешті, містер Лью Феннел, професійний зла-
мувач сейфів... Гадаю, це правильний термін. Поліція
та колеги зі злочинного світу вважають його найкращим
у цій галузі. І він також був кілька років ув'язненим, —
Шалік замовк і поглянув на трьох чоловіків. — Тож,
панове, у вас є дещо спільне.

Ніхто нічого не сказав — усі чекали.

Шалік витягнув шухлядку столу й дістав звідти папку.

— Зі знайомством завершено, тепер переходимо до справи, — він розгорнув теку й узяв звідти велику глянцеvu фотографію, яку передав Феннелу. Лью зі здивуванням витріщився на світлину середньовічного персня із діамантом. Тоді знизав плечима й передав фотографію Геррі, який за хвилю передав її Джонсу.

— Ви дивитеся на перстень, — пояснив Шалік, — який створив Чезаре Борджія, — він поглянув на трьох присутніх. — Сподіваюся, всі знають, хто такий Чезаре Борджія?

— Це не той тип, який труїв людей? — уточнив Феннел.

— Гадаю, ваше визначення правильне. Крім усього решта, він отруїв або ж призвів до отруєння багатьох людей. Перстень, який ви бачите на фотографії, розробив Борджія, а невідомий ювелір виготовив у 1501 році. Поглянувши на прикрасу, складно повірити, що це — смертоносна зброя, але саме так і є... Дуже смертоносна зброя. А працює вона так. Під гроном діамантів ховається крихітний резервуар, наповнений смертельною отрутою. Між діамантами вставлено мікроскопічну й надзвичайно гостру порожнисту голку. Коли Борджія хотів позбутися ворога, він лише мусів одягнути перстень таким чином, аби діаманти з голкою було повернуто всередину. Лишалося тільки потиснути руку недруга, щоб залишити дрібну подряпину. За кілька годин жертва помирала.

На цілі чотири століття перстень пропав. Знайшовся він у майні флорентійського банкіра, який разом із дружиною та всією родиною загинув у авткатастрофі кілька років тому. Речі загиблого продали. На щастя, експерт розпізнав той перстень і придбав його практично за безцінь. І запропонував мені, — Шалік змовк, аби струсити попіл із сигари. — Я часом купую витвори мистецтва та продаю їх багатим колекціонерам. Я мав клієнта, який спеціалізувався на скарбах Борджія. І продав йому

перстень. Шість місяців потому перстень викрали. Мені знадобилося багато часу, аби встановити, де ж він перебуває тепер. Прикрасу викрали агенти іншого колекціонера, який, за словами цих агентів, має найкращу в світі колекцію художніх цінностей. Панове, операція, яку я б хотів доручити вам трьом, полягає у віднайденні персня.

Надовго запала тиша. Потім Феннел, який сидів попереду, запитав:

— Хочете сказати, що ми маємо його викрасти?

Шалік зиркнув на Феннела з огидою:

— Грубо кажучи, так і є. Я вже зазначав, що про втручання поліції не йдеться. Колекціонер викрав перстень у мого клієнта. А ви заберете його у злодія. Він не намілиться скаржитися поліції.

Феннел, дозволивши цигарковому попелові впасти на розкішний перський килим, запитав:

— Скільки коштує цей перстень?

— А це вже вас не стосується. Звісно, він доволі цінний, але на спеціалізованому ринку, — Шалік помовчав, а тоді продовжив: — Я розкажу трішки про чоловіка, якому перстень належить тепер. Він надзвичайно багатий і прагне володіти найпрекраснішими художніми скарбами, на які тільки можна накласти лапи. Чоловік цей абсолютно безпринципний. Він керує мережею професійних крадіїв витворів мистецтва. Вони багато чого поцупили з найповажніших музеїв світу — і навіть з Ватикану, — щоб наповнити його музей, який, без сумніву, є найрозкішнішим у світі.

Відчуваючи потребу долучитися до дискусії, Геррі запитав:

— І де ж цей музей?

— На кордоні Басутоленду й Наталю... Десь у Драконових горах.

Кеннеді Джонс нахилився вперед.

— Ви часом не про Макса Каленберга говорите? — різко запитав він.

— Ви чули про нього? — відповів Шалік, коли струсив попіл із сигари.

— А хто з тих, хто мешкає у Південній Африці, не чув?

— Тоді розкажіть цим двом панам, що ви про нього знаєте.

— Це він володіє перснем?

Шалік кивнув.

Джонс вдихнув повільно й глибоко. Тоді потер щелепу, насупився і запалив цигарку. Випустивши дим, почав розповідати:

— Мені відомі лише загальні факти. Каленберг — у певному сенсі міфічна постать, про яку ходять усілякі дивні чутки. Я знав його батька, німецького біженця часів Першої світової війни. Він швидко розбагатів, натрапивши на одну з найбільших золотих копалень просто біля Йоганнесбурга. Старий Карл Каленберг був практичним і недурним. Розумно вклав інвестиції і видоїв свою копальню до останньої краплини. Як я чув, йому зрештою вдалося накопичити мільйони. Коли йому було вже за шістьдесят, він одружився з місцевою дівчиною. Одружився, бо хотів сина, який носив би його ім'я. Сина він отримав — Макса Каленберга. Його народження тримали в таємниці. Ніхто, крім лікаря й няньки, не бачив малюка. Пліткували, буцімто він потворний... Дехто навіть казав, що він справжній монстр. У будь-якому разі, ніхто навіть краєм ока не бачив дитини. Старий загинув — стався нещасний випадок на полюванні. Місіс Каленберг залишила Йоганнесбург і побудувала дім у серці Драконового хребта. Вона й надалі приховувала сина, обірвавши всі соціальні зв'язки. Жінка померла років двадцять тому. Макс Каленберг лишився самотником. Вважається, що чоловік такий же розумний, як і його батько. Він розширив дім, якого побудувала

мати. Оскільки Макс володіє сотнею квадратних миль джунглів, то найняв загін добре вишколених зулусів, аби відганяти від будинку мандрівників, туристів і витріщак, — Джонс нахилився вперед і тицьнув пальцем у відкриту долоню. — Як я чув, наблизитися до оселі Каленберга — це те саме, що намагатися відкрити устрицю пальцями.

Знову надовго запала тиша. Загасивши цигарку, Феннел примружив очі й поглянув на Шаліка.

— Він каже правду?

Шалік знизав широкими плечима:

— Його оцінка точна. І я ніколи не казав, що це завдання легке. Зрештою, плачу дуже добре. Наблизитися до Каленбергового дому складно, але можливо. Маю чимало інформації, вона допоможе.

— Чудово, — трохи глумливо відказав Феннел. — Уявімо, що ми дісталися до будинку... А як же потрапимо всередину?

— Попри те, що містер Джонс доволі точно описав життя Каленберга, — мовив на те Шалік, — він не згадав — або й не знав — важливої деталі. Хоча Каленберг і каліка, та він обожнює красивих жінок, — коротун відкинувся у кріслі. — Кожна фортеця має вразливе місце, якщо знати, куди дивитись. У мене є жінка, яка зіграє роль вашого троянського коня. Якщо вже вона не зможе потрапити до Каленбергового будинку, тоді ніхто не зможе.

Шалік натиснув кнопку на столі.

Настала тривала пауза. Нарешті двері позаду Шаліка прочинились — і найчуттєвіша, найпрекрасніша жінка з усіх, кого бачили троє чоловіків, повільно увійшла до кімнати й зупинилася біля Шалікового столу.

РОЗДІЛ ДРУГИЙ

Років з десять тому Армо Шалік, стомившись від свого скромного способу життя, подав невеличке оголошення в єгипетську газету, що готовий за належний гонорар виконати будь-яке складне доручення. Відповідь він отримав лише одну, але і цього було досить, оскільки клієнтом був арабський принц, який хотів отримати конфіденційну інформацію стосовно угоди його конкурента з американською нафтовою компанією. Skorиставшись грошима принца і власною кебетою, Шалік роздобув потрібні дані. Угода збагатила його на десять тисяч доларів. Сума була порівняно скромною, але до неї додавалася вдячність принца, який відтоді усім радив звертатися до Шаліка, якщо у них були якісь труднощі чи потреба дізнатися приховану інформацію.

За наступний рік, накопичивши певний капітал, Шалік переїхав до Лондона. Він мав невеличкий список кількох надзвичайно багатих клієнтів, які продовжували звертатися до нього. Гроші, звісно ж, не були самоціллю. Розцінки Шаліка постійно підвищувались, і то доволі різко, але він завжди виконував зобов'язання. Серед його клієнтів були техаські нафтові мільйонери, чотири арабські принци, дві надзвичайно багаті панянки з Америки, грецький заправило в галузі судноторгівлі й низка британських, французьких та німецьких фабрикантів.

Шалік часто примовляв: «Усе можливо, коли є мозок і купа грошей». Відтак він робив паузу і пильно дивився на клієнта. «Ви постачатимете гроші... А я мозок».

Армо Шалік процвітав. Спершу він розмірковував, чи потрібен йому постійний штат підлеглих, але вирішив, що це економічно недоцільно. А Шалік ніколи не марнував ані дайму*. Якби він платив групі експертів, то виходило б, що половина з них більшість часу проїдає його гроші й нічого не робить. Шалік вирішив наймати чоловіків і жінок тільки тоді, коли для них буде робота. Він знайшов не надто прискіпливе детективне агентство, що було готове, не ставлячи зайвих питань, як радити потенційних працівників, так і повідомляти інтимні подробиці їхнього минулого. Саме так Шалік знайшов Лью Феннела, Кеннеді Джонса та Геррі Едвардса.

Постійний штат у нього був маленьким: Наталі Норман — секретарка та персональний помічник і Джордж Шерборн — особистий секретар і камердинер.

Однак скоро Шалік виявив, що доручення ставали все складнішими й дедалі прибутковішими, а отже, йому потрібна була жінка, яка вміла б працювати разом із ним і для нього: жінка з надзвичайними талантами та надзвичайною вродою. Така панянка була б для нього кориснішою за дюжину експертів-чоловіків. Протягом останніх років він найняв кількох жінок, аби вони працювали з його експертами, але найчастіше ці пані просто підводили: або у найвідповідальнішу мить втрачали контроль, або закохувались у тих, кого мали звабити. Шалік лише скаженів через це.

Тому вирішив знайти жінку, яка могла б стати його ідеальним зв'язківцем. Вона мала бути красивою, граційною, талановитою і готовою присвятити всю себе роботі.

Шалік активно подорожував і, відвідуючи головні міста світу, постійно вишукував потрібну жінку. Йому пощастило знайти кількох гідних кандидаток, але після розмови виявлялося, що або вони і чути не хочуть про

* Дайм — монета вартістю 10 центів. Найменша (і за товщиною, і за діаметром) з усіх монет, що карбуються у США.

його пропозицію, або це просто красиві дурепа. Через шість місяців Шалік був у відчаї, раз по раз питаючи себе, а чи не задер планку надто високо.

Якось він отримав лист від однієї багатії та розбещеної клієнтки з Токіо, яка просила купити їй пальто з леопардових шкур, норковий палантин і каракулеву шубу для вечірніх прийомів. Шалік мав забрати це все у Фінна Ларсона, копенгагенського хутровика, у якого були записані дані про її розміри і який точно знав, чого пані хоче.

Шалік щороку отримував од цієї жінки 21 000 доларів попереднього гонорару та 15 відсотків від кожної її покупки. Крім того, Армо тоді дуже потрібна була коротка відпустка, тому він радо погодився.

Наталі Норман зателефонувала Фінну Ларсону в Копенгаген, повідомила про візит Шаліка і сказала, що їй потрібно. Шаліку вона переповіла, що в «Англітері» мають провести ленч для кількох особливих клієнтів Ларсона, де моделі продемонструють його найкращі хутра, а гості поласують смачними данськими стравами. Пан Ларсон дуже зрадів би, якби містер Шалік прийшов.

Шалік прибув до готелю наступного ж дня і завітав до приватного номера, який Ларсон завжди бронював для своїх вишуканих ленчів. Господар — лисуватий, міцно збитий данець — потиснув руку гостю, провів його до столу і поквапився геть — вітати іншого клієнта.

Поки Шалік їв, дівчата дефілювали у чудових хутрах Ларсона.

Коли до кімнати впливла модель у неймовірному леопардовому пальті, єгиптянин мало не заляк. Через шість місяців пошуків Шалік нарешті знайшов свій ідеал. Тепер він був певен, що це — саме та дівчина, яка йому потрібна.

Ідеального зросту, з волоссям коричнево-рудуватого відтінку, що шовковими хвилями спадало їй до лопаток,

ця, найімовірніше, двадцятишестирічна панянка була найчуттєвішою і найніжнішою особою жіночої статі, яку Шалік коли-небудь бачив. Її нефритові очі, повні губи, що викликали сексуальне збудження, довгі тонкі ноги й тендітні руки витворювали образ пристрасної чоловічої мрії.

Шалік утратив інтерес до їжі. Він спостерігав за гордовитою походою тренованої моделі по кімнаті. Дівчина повернулась і пройшла біля Армо. Той лише побіжно зиркнув на леопардове пальто. Коли вийшла наступна дівчина — у пальто з тюленьчої шкіри, — Шалік звернувся до Ларсона:

— Я візьму леопардове пальто. Це для місіс Ван Раян, — він замовк, а тоді, піднявши погляд, запитав: — А хто та дівчина, що демонструвала пальто?

Ларсон усміхнувся.

— Майже така само чарівна, як і пальто, правда ж? Це Гея Десмонд. Американська модель-фрилансер, яка з'являється тут час од часу. Вона демонструє у мене вироби з леопардової шкіри... Жодна інша дівчина не вміє з таким смаком носити леопарда.

Шалік витягнув гаманець, дістав із нього візитку і простягнув її Ларсонові.

— Ви б не могли передати цій кралі мою візитку? — запитав він. — Гадаю, я можу запропонувати їй роботу, якщо вона її шукає. Можете сказати їй, хто я такий, — Шалік кивнув співрозмовникові. — Містере Ларсон, я цілком серйозно. Це стосується тільки бізнесу. Ви цим лише зробіте дівчині послугу.

Ларсон, який чудово знав Шаліка, не заперечував.

Згодом, коли Армо Шалік сидів у своєму номері та читав складний юридичний документ, затріщав телефон.

Чоловік підняв слухавку.

— Це Гея Десмонд, — йому сподобалося її глибоке контральто. — Ви передали мені свою візитку.

— Дякую, що зателефонували, міс Десмонд. У мене є для вас пропозиція, яку я хотів би обговорити. Ми б могли сьогодні повечеряти у «Бель Тересс» на Тіволі о 21:00?

Гея погодилася й повісила слухавку.

Дівчина виявилася пунктуальною — і це Шаліку сподобалося. Вони сіли за столик на терасі, що вивищувалася над освітленою водоймою та квітами, якими славився парк Тіволі.

— Шкода, що ми не зустрілися в Парижі, міс Десмонд, — сказав Шалік перед тим, як зайнятися вивченням меню. — Страви тут нецікаві, а от у Парижі я би пригостив вас вечерею, що гідна вашої краси.

На дівчині була звичайна блакитна сукня з норковою накидкою. Коли вона прибрала з плечей каштанове волосся, у її вухах зблиснули діаманти.

— Я звикла їсти те, що характерне для певної країни, — сказала вона. — Навіщо марити смачнішими стравами з Парижа, якщо ми в Копенгагені?

Шаліку й це сподобалося. Він кивнув.

— То що ви замовите?

Дівчина точно знала, чого хоче, й Армо зрадів. Жінки, що тупо витріщалися на меню і не могли зробити замовлення, дратували його.

Гея обрала креветки по-данськи та качину грудинку у винному соусі.

Затримавши свою увагу на меню трохи довше, Шалік вирішив, що його співрозмовниця зробила справді хороший вибір, тому замовив те саме.

— Міс Десмонд, — почав Шалік, коли офіціант пішов, — я шукаю жінку, яка могла б допомогти мені в роботі. Тобто я, можна так сказати, агент, який дбає про надзвичайно багатих та водночас розбещених людей, розумних бізнесменів і навіть принців. Хвалюся, що неможливого — нема. Можливо усе, якщо у вас є гроші та мозок, — він замовк і поглянув на неї. — Однак,

гадаю, моя праця була би простішою, якби на мене постійно працювала жінка. Маю попередити, що робота ця надзвичайно відповідальна, а іноді й небезпечна, але завжди у межах закону країни, в якій я працюю, — останнє твердження було брехнею. Зовсім недавно Шалік провів низку незаконних валютних операцій у Лондоні, яких, у разі викриття, вистачило б, аби запроторити його до в'язниці. Однак, згідно із Шаліковою філософією, будь-яка угода, якщо її не викрили, є законною. — Зарплата буде високою. Ви матимете власні апартаменти у готелі «Королівські вежі», оплачені з моєї кишені. У вас буде чимало нагод для подорожей, — говорячи це, він дивився на неї чорними намистинками очей. — І запевняю вас, міс Десмонд, що йдеться про суто ділову угоду.

Саме принесли дуже апетитні крихітні рожеві креветки з тостами, тож на певний час запала тиша.

Коли Гея присмачувала свій тост маслом, вона запитала:

— Містере Шалік, чому ви гадаєте, що я впораюся з цією роботою?

Шалік гриз креветки, із сумом відмовившись від тосту: оскільки єгиптянин важив на чотири кілограми понад норму, довелося пожертвувати смакотою задля здоров'я.

— Мабуть, інтуїція. Здається, ви та жінка, яку я шукаю.

— Ви кажете, що платня буде високою... Скільки?

Він з'їв ще три креветки, а тоді мовив:

— Розкажіть мені про себе. А я вже оціню.

Гея ковтнула холодного рейнвейну* і зеленими очима поглянула на Шаліка. Йому сподобалися ці задумливі, практичні й розсудливі очі.

— Гаразд, — вона всміхнулася, й від цього її обличчя стало веселим і чарівним. — Як бачите, я красива. І ро-

* Рейнвейн — загальна назва сортів вина, що виробляють у долині Рейну.

зумна. Ви переконаєтеся в цьому. Я вільно розмовляю французькою, італійською та іспанською мовами. Трішки володію німецькою. Я народилася майже на коні, бо у мого батька була кінська ферма у Кентуккі. Я займалась автоперегонами, тому знаю про автомобілі все. Розумію, чого хочуть чоловіки. Секс мене не лякає. Я знаю, як зробити чоловікові приємно, якщо — тільки якщо — це необхідно. Я заробляю достатньо, дефілюючи у люксовому одязі, але люблю гроші й хочу мати їх більше.

Шалік закінчив із креветками й почухав товстого носа.

— Це все?

Вона засміялася.

— Хіба недостатньо?

— Мабуть, так. Умієте користуватися вогнепальною зброєю?

Красуня підняла брови.

— А навіщо це мені?

— В інших сферах ви підковані добре, але, гадаю, вам потрібно навчитися користуватися зброєю і захищати себе. Можу це організувати. Коли жінка, ще й така прекрасна, як ви, мусить мати справу з усілякими чоловіками, то було б непогано для неї вміти оборонятися.

Вони мовчали, доки офіціант наливав «Марго» 59-го року, яке Шалік замовив у пориві нерозсудливості. Ціна була порядною, але вино виявилось справді чудовим.

— Тепер ваша черга, — відкусивши грудинку, Гєя скривилася. — Жорсткувата.

— Звісно. А на що ви сподівалися? Це ж Копенгаген, а не Париж, — він глянув їй у вічі через осяяний свічками стіл. — Тобто «моя черга»?

— Ваша черга робити оцінку. Я розповіла про себе. Оцінюйте.

Шаліку сподобався її прямиий підхід.

— Якщо ви готові робити все, що я скажу, міс Десмонд, — сказав він, почавши водночас розрізати качку на дрібні шматочки, — якщо ладні з'являтися за першим дзвінком одинадцять місяців на рік — останній місяць проводьте так, як забажаєте... І після того, як ви пройдете курси самооборони, я платитиму вам 10 000 доларів на рік й один відсоток від того, що зароблю на дорученнях, з якими ви мені будете допомагати. За приблизною оцінкою ви отримуватимете 25 000 доларів у рік.

Гея трохи відпила «Марго».

— Принаймні вино хороше, чи не так?

— Звісно, ціна його зобов'язує бути таким, — гірко відказав Шалік. Він ненавидів марно витратити гроші. — То що скажете?

Жінка обмірковувала його пропозицію, граючись із келихом, а тоді похитала головою.

— Ні... Мені це не цікаво. Я можу стати коханкою якогось стариганя — й отримувати вдвічі більше. Ви ж просите мене стати вашою рабинею на одинадцять місяців, не мати впродовж цього часу ніякого особистого життя і бути повністю у вашому розпорядженні, — вона засміялася. — Ні, містере Шалік, ви пропонуєте надто малу ціну за це.

Якби вона зреагувала інакше, Шалік би засмутився.

— Тоді скажіть, на яких умовах ви б погодилися працювати на мене.

Єгиптянина потішило, що співрозмовниця відповіла прямо і без вагання.

— 30 000 на рік, байдуже, працюю я чи ні, і п'ять відсотків від того, що ви заробляєте на угодах, до яких я причетна.

Шалік повільно й сумно похитав головою.

— Мені шкода, міс Десмонд, та я мушу пошукати когось іншого.

Вони перезирнулися. Гея подарувала йому чарівну усмішку, проте в її очах Армо побачив глум.

— Тоді й мені шкода. І я мушу пошукати когось іншого.

Тепер Шалік не сумнівався, що перед ним — саме та жінка, яка йому потрібна, тож приготувався торгуватись. Але Гея дала йому відсіч — і цим також підкорила єгиптянина. Він ненавидів зазнавати поразок, але усвідомлював: якщо ця жінка може обіграти його, то й чоловіки, з якими їй доведеться мати справу під час доручень, будуть звичайними пішаками в її руках.

Наприкінці вечері, після того, як Шалік оплатив майже космічну суму, вони домовилися. Початкова ставка — 30 000 доларів на рік плюс п'ять відсотків од Шалікових угод, які передбачали участь Геї. Він мусить переводити їх у швейцарський банк, не вираховуючи податків. Єгиптянин підрахував, що така забаганка вартуватиме йому близько семи відсотків од прибутку.

Коли вже все було домовлено, Гея прибула до Лондона й пройшла ті курси самооборони, які для неї обрав Шалік. Тренери були дуже задоволені нею.

— Тепер ця жінка здатна повністю подбати про себе, — казали вони Шаліку. — Вона може дати собі раду в будь-якій критичній ситуації.

Надзвичайно задоволений своєю знахідкою, Шалік влаштував Гею у готелі «Королівські вежі» — в маленькому люксі на поверх нижче за свій номер, й уже за два місяці красуня повністю виправдала своє утримання.

Гея виконала два доручення не просто успішно, а дуже майстерно, чим неабияк потішила Шаліка. Перша справа полягала в тому, що дівчина мала дістати хімічну формулу для компанії-конкурента. А друга — роздобути інформацію про злиття великих корабельних компаній, завдяки якій клієнт Шаліка добре нагрівся на фондовому ринку й віддав частину прибутку єгиптянину. В обох

випадках Геї довелося переспати з чоловіками, щоб отримати необхідні дані. Шалік не випитував подробиць. Він просто тішився з нагоди перетворювати інформацію, яку вона постачала, в гроші.

Гея працювала на нього лише півроку, але вже давно відробила свою ставку.

Задоволений їхніми успіхами, Шалік відправив її у відпустку — покататися на лижах. Єгиптянин був певен, що поїхала вона не сама, але в особисте життя жінки не втручався. Однак несподівано підвернулася справа із перснем Борджія, тож Шалік надіслав Геї телеграму до Гштаада з проханням негайно повернутися.

Вона прилетіла першим же літаком. Коли Гея увійшла до офіса Шаліка, він подумав, що помічниця виглядає надзвичайно: швейцарське сонце позолотило її шкіру, а каштанове волосся вільно спадало на плечі.

Товстун розповів міс Десмонд про справу з перснем і вельми втішився її зацікавленістю.

— Вам сподобається Наталь, — сказав він. — Країна просто чудова. Троє чоловіків, які працюватимуть з вами, — професіонали своєї справи і, гадаю, не становитимуть жодних проблем для вас, — єгиптянин глянув на згорілий кінчик сигари. — Однак мушу попередити, що справа ризикована. Каленберг — досить небезпечний.

Вона знизала тендітними плечима й упевнено всмінулася.

— Чимало чоловіків небезпечні, — спокійно відповіла вона. — І не менше жінок.

Коли Гея Десмонд зупинилася біля Шаліка, усі троє чоловіків підвелися. Доки той їх знайомив, жінка уважно вивчала компаньйонів. Їй сподобався Кеннеді Джонс. Гея вирішила, що він безпечний і приємний у спілкуванні. А ще з ним буде легко мати справу. Тоді вона зиркнула на Феннела. Цей тип не тільки небезпечний, а й підступний, резюмувала вона. Досвід спілкування із чоловіками

і дивний вираз у вицвілих очах Феннела підказали Геї, що рано чи пізно на них чекає відкрите протистояння. Потім жінка перевела погляд на Геррі Едвардса. Пілот дивився на неї захоплено, що полестило Геї. «А він нічого», — вирішила красуня. Для подорожі підбралася різношерста компанія, але принаймні з двома із них буде легко знайти спільну мову. А ось третій точно завдасть клопоту.

— Це міс Гея Десмонд, наш троянський кінь, — сказав Шалік.

— Оце так, — розсміялася Гея. — Мені було б приємніше бути Єленою, ніж конем.

— Сідайте, будь ласка, — Шалік поставив для неї стілець. — Міс Десмонд вирушить із вами. У вівторок ви полетите до Йоганнесбурга. Я замовив для вас номери у готелі «Ренд Інтернешнл». Лишатиметеся там, доки містер Джонс не організує експедиції. Також я домовився про оренду гелікоптера, на якому полетять міс Десмонд та містер Едвардс, — він струсив попіл із сигари, а тоді продовжив: — Мені вдалося роздобути трохи інформації про маєток Каленберга, однак не можу стверджувати, що вона стовідсотково надійна. Перш ніж ви підете за перснем, необхідно, щоб міс Десмонд потрапила до будинку й перевірила дані, які я отримав: вони стосуються різноманітних заходів безпеки й розташування музею. Міс Десмонд позиціонуватиме себе як професійного фотографа диких тварин. Я домовився, щоб її взяли до штату «Світу тварин», непоганого маленького американського журналу, для котрого я зробив у минулому кілька послуг. Можливо, Каленберг захоче перевірити її статус, тому було би безглуздо не підготувати прикриття. Містер Едвардс буде її професійним пілотом. Гелікоптер — ідеальний транспорт для зйомки диких тварин. У Каленберга є летовище. Ви двоє, — Шалік зиркнув на Гею та Геррі, — приземлитесь саме там. Ваша легенда така: ви побачили дім із повітря і просите зробити фотографії.

Звісно, вам відмовлять, але я певен, що Каленберг захоче зустрітися із міс Десмонд.

— А якщо ні? — втрутився Геррі.

Шалік насупився.

— Я ж сказав, що певен, а отже, він захоче. Я не розкидаюся словами, — поставивши пілота на місце, Шалік продовжив: — Гадки не маю, де саме розташовано музей. Підозрюю, він десь у будинку — величезній одноповерховій споруді. Оскільки в музеї багато крадених скарбів, він добре схований і під надійною охороною. Один із моїх агентів у Дурбані вісім років тому мав змогу спостерігати за розвантаженням корабля і помітив багато ящиків з іменем Каленберга на них. Знаючи, що я цікавлюся Каленбергом, він трішки понишпорив і з'ясував: ті ящики — від шведської компанії «Бальстром», що, як ви знаєте, виготовляє найкращі сейфи та й узагалі є першокласним спеціалістом із безпеки у світі, — він зиркнув на Феннела: — Чи почули ви щось нове?

Феннел усміхнувся.

— Я знаю про «Бальстром» усе. Багато років тому працював на них. Вони справді непогані.

— Так, містере Феннел, — сказав Шалік. — Це головна причина, чому я вас наймаю, — він знову струсив попіл із цигарки й продовжив: — На щастя, мій агент виявився розумним. Він за певну суму отримав копії рахунків від агента транспортної компанії та надіслав їх мені. Віддаю їх тепер вам на розгляд. Можливо, завдяки вашому знанню принципів охорони «Бальстрома» й цим рахункам ви зможете зрозуміти, як влаштовано систему безпеки у Каленберга, — він вручив Феннелу пластмасовий конверт. Бандит зиркнув на нього й сховав у задню кишеню. — До ранку понеділка поділіться зі мною своїми міркуваннями.

— Гарзд, — сказав Феннел, закидаючи одну товсту ногу на іншу. — Я вам усе розповім.

Шалік повернувся до Геррі.

— Містере Едвардс, у мене є авіаційні карти Драконового хребта й маєтку Каленберга, — й іще один пластиковий конверт опинився на іншому боці столу. — Повідомте мені, чи зможете, вилетівши з місця, яке обере містер Джонс, приземлитися на летовищі Каленберга. Це ми також обговоримо в понеділок.

Геррі кивнув і забрав конверт.

Тепер Шалік повернувся до Кеннеді Джонса.

— Ви відповідатимете за підготовку експедиції та за транспорт. Міс Десмонд і містер Едвардс полетять, а ви з містером Феннелом поїдете машиною. Витрачайте стільки грошей, скільки потрібно, але мусите убезпечитися від усіх небезпек, що чигатимуть на шляху. Дорога до Каленбергового маєтку особливо складна в цю пору, коли ось-ось почнуться дощі. Але це вже ваша справа. Крім того, вам також потрібно знайти спосіб пройти мимо зулусів, які стережуть підходи до маєтку. Ви професіонал, тож не висловлюватиму жодних пропозицій.

— Я про це подбаю, — відповів Джонс.

— Гаразд, плануємо останню зустріч на понеділок, — додав Шалік. — Тоді й обговоримо остаточні деталі. Запитання?

Феннел нахилився вперед.

— А що там з грошечками? За цю витівку ми отримуємо по дев'ять тисяч на ніс, але як щодо авансу?

Вичавивши із себе гримасу, що мала слугувати за посмішку, Шалік відказав:

— Я чекав на таке запитання від вас, — він витягнув із шухляди чотири конверти. Один віддав Геї, інші розклав на столі. — У кожному конверті — незаповнені подорожні чеки на загальну суму 3 тисячі доларів. Коли ви успішно завершите місію, то отримаєте решту, — він зиркнув на золотий годинник «Омега». — Отже, зустрічаємося тут у понеділок, о 9:30.

Гея вийшла з кімнати через двері позаду Шаліка. Террі та Кен із сумом дивились, як вона йде. Вони саме рушили до дальніх дверей, коли Феннел звівся на ноги.

— Містере Феннел...

Старий злодій зиркнув на Шаліка.

— Я хотів би дещо обговорити з вами, не марнуючи часу інших джентльменів, — спокійно мовив єгиптянин.

Феннел знизав плечима і знову сів. Шалік жестом показав іншим, що аудієнцію завершено.

Коли молодики пішли, Шалік витягнув ще одну сигару, обрізав її кінчик і запалив, холодно дивлячись на Феннела.

— Містере Феннел, ми мусимо поговорити відверто. Двоє ваших супутників також сиділи у в'язниці, але їх навряд чи можна описати як кримінальних злочинців. А ось ви не простий злочинець, а дуже небезпечний і жорстокий. Я обрав вас для цієї операції за ваші навички, але не вважайте, буцімто я не знаю про ваше кримінальне минуле. Мені відомо, що ви зараз переховуєтеся і прагнете якомога швидше забратися з Англії. Ви здали п'ятьох бандитів, аби скоротити свій термін ув'язнення, і лідер банди, тип на ім'я Мороні, запрягся вбити вас. Минулої ночі було здійснено замах, але він був невдалий. Друга спроба може виявитися успішнішою, — Шалік замовк і глянув на Феннела, який витріщався на нього уважними блискучими очима. — З моєї розповіді, містере Феннел, ви мусите зробити висновки, що я багато знаю про людей, яких наймаю. Недавно я отримав нову інформацію: вас розшукують за три жорстокі вбивства у Гонконзі, Каїрі та Стамбулі. Дві ваші жертви жіночої статі, третя — чоловік-проститут. По цих справах у мене є докази, які Інтерпол дуже хотів би отримати. Чи цікавить вас те, що я розповідаю, містере Феннел?

Феннел облизав язиком губи.

— Ви погрожуєте мені? А я думав, що ми працюємо разом.

— Так, ми працюємо разом, але це не означає, що я не можу погрожувати вам. Ви маєте пам'ятати про дві речі, — і Шалік вказав сигарою просто на Феннела. — По-перше, ви взагалі не чіпатимете Геї Десмонд. Відколи вона зайшла до кімнати, ваш хтивий мозок тільки про неї і думав. Ви міркували, що в африканській савані матимете нагоду діяти по-звірячому, що для вас є цілком природним. Тому я попереджаю: простягнете лапи до міс Десмонд — й обіцяю, Інтерпол отримає ваше досьє. Уторопали?

Феннел вичавив із себе осміх.

— Козирі у вас, — він спробував вдати завзятість. — Ви помиляєтеся щодо мене, але гаразд. Ця панянка буде мені як мати.

Шалік скривився.

— Вибачте за особисту заувагу, але мені шкода вашу матір.

Феннел похмуро гикнув.

— Не варто її жаліти. Вона була однією з найрозумніших злодійок. Якщо вже хочете поспівчувати комусь, то пожалійте мого старого. Коли матусю посадили на десять років, він перерізав собі горло.

— Мене не дуже цікавить ваша родинна історія, — лаконічно відрубав Шалік. — А другий момент такий: я хочу мати цей перстень. Операція буде нелегкою, але така досвідчена й безжалісна людина, як ви, має дати їй раду. Однак якщо ви зазнаєте поразки, то не бачу причин не передавати вашого досьє Інтерполу. Як бачите, поразки я не прийму.

Феннел хижо вищирив зуби:

— Я дістану вам той клятий перстень. Але якщо так багато залежить від мене, чому б не обговорити додаткової винагороди?

— Я подумаю про це, коли отримаю перстень. А тепер забирайтеся!

Феннел поглянув на єгиптянина, але Шалік уже тягнувся до телефону. Коли шеф почав набирати номер, Феннел підвівся і вийшов до внутрішньої кімнати, де щось друкувала Наталі Норман. Навіть не глянувши на неї, бандит рушив у коридор, до ліфта.

Коли Лью пішов, а Наталі переконалася, що Шалік розмовляє по телефону, вона вимкнула прихований магнітофон і витягнула бобіну.

Геррі зачинився в телефонній кабінці й подзвонив до Тоні. Дівчина відразу відповіла.

— Ми святкуємо, крихітко, — сказав він. — Я голодний. Зустрінемося в «Реберній залі», біля «Карлтон Таверс», рівно за годину, — і Геррі поклав слухавку, обірвавши задоволений писк.

Він знав, що на збори потрібно дати Тоні годину, не менше. Вона одягалася повільно й ліниво. Ще не дійшовши до «Реберної зали», молодик уже добре набрався, випивши чотири горілки-мартіні* в барі готелю «Королівські вежі».

Кен Джонс залишив його, сказавши, що йде на побачення з дівчиною. Вони зупинилися в залюдненому вестибюлі готелю, і Джонс запитав:

— Що ти про все це думаєш?

— Робота як робота, а гроші непогані, — відповів Геррі. — Ми з тобою, відчуваю, поладнаємо. Та з Феннелом...

Джонс усміхнувся.

— Тобі-то чого хвилюватись? У тебе красуня й гелікоптер. А ось Феннел у мене.

— Будь із ним обачним.

* Горілка-мартіні — класичний алкогольний коктейль. Улюблений напій Джеймса Бонда і Вітні Г'юстон.

— Та звісно. Що ж, до зустрічі в понеділок. Веселого тобі гоцання на ліжку, — гмикнув Джонс і вийшов у вологу холодну ніч.

Тоні мала чудовий вигляд. Вона прийшла до «Реберної зали», коли Геррі вже ледь не увірвався терпець.

— Я вмираю з голоду, — поскаржився він. — А ти спізнилася!

— Знаю, солоденький, але я нічого не могла вдіяти, — вона кліпнула довжелезними віями. — Тобі подобається?

Тепер, після знайомства із Геею Десмонд, Тоні Вайт ураз здалася Геррі маленькою, трішки вульгарною і не такою вже й привабливою.

— Ти неймовірна, — чотири мартіні надали його голосу переконливості.

Вони зайшли до ресторану. Коли сіли за столик, Тоні запитала:

— То як, отримав роботу?

— Гадаєш, ми б тут були, якби не отримав?

— Давай щось замовимо і ти мені все розкажеш, іде?

— Не кажи «іде». Так тільки американські бізнесмени кажуть.

Тоні гикнула.

— Господи, я ж теж помираю з голоду! Пропоную щось швиденько замовити.

Саме підійшов метрдотель. Геррі замовив дюжину устриць, півпляшки «Шаблі», яловичину пошотландськи, печену картоплю в мундирах і пляшку «Батає» 1961 року. На десерт вирішили взяти лимонний сорбет.

— Ммммм! — муркнула Тоні. — Мабуть, це неймовірна робота. Ти хоч розумієш, на які гроші за це все влетиш?

— То й що? Хіба я того не вартий? — Геррі запустив руку під стіл, намагаючись під прикриттям скатертини.

дотягнутися до міні-спідниці Тоні, але дівчина стиснула ноги.

— Містере Едвардс! Ви мене дивуєте! — відказала вона.

Геррі прибрав руку.

— Я й сам собі постійно дивуюся, міс Вайт.

Подали устриці.

— Ну, розкажи, що це за робота, — сказала Тоні, витягуючи товсту устрицю з мушлі. — Господи, як же я обожаю устриць!

— Не будь жадібною, — мовив Геррі, запихаючи устрицю до рота. — Не гарно, коли молода й сексуальна дівчина говорить так ненаситно.

— Стули пельку! Розкажеш про роботу чи ні?

— Нічого складного нема. Я їду до Наталю. А оскільки твої знання з географії не кращі за мої, скажу, що Наталь — це десь у Південній Африці. Кататиму на гелікоптері американську фотомайстриню, щоб вона могла зробити світлини диких тварин. Це замовлення на три тижні, й гроші пропонуються дуже непогані.

Тоні так і не поклала устриці до рота. Вона уважно поглянула на Геррі, який старанно не піднімав на неї очей.

— Вона? Тобто ти три тижні літатимеш джунглями із жінкою?

— Ну, так, — безтурботно відказав Геррі. — Тільки не починай. Я бачив її. Їй сорок п'ять років, і вона виглядає наче вагітна. Постійно всіх плескає по спині й колупається в зубах після їжі.

Тоні зиркнула на нього.

— Звучить жахливо.

— Правда ж? Але гроші пропонують хороші, крім того, могло би бути й гірше. Вона могла мати дерев'яну ногу й бороду.

Тоні кивнула та з'їла ще одну устрицю.

— Цілком імовірно.

Запала довга мовчанка, поки офіціант прибирав зі столу, і ще довша, коли він подавав яловичину.

Геррі зиркнув на обличчя Тоні й скривився. «Дідько! — подумав він. — Вона знає, що я брешу. І що мені тепер робити?»

Він м'яко мовив:

— Тоні, люба, ти про щось задумалася?

— А мала б? — вона й не глянула на нього, зосередившись на яловичині. — У них тут найсмачніша яловичина у світі.

— Ну, не у світі. Пригадую, у Гонконзі...

— До дідька Гонконг. Скажи мені, скільки тобі платять за те, щоб ти возив вагітну даму джунглями.

— Я не казав, що вона вагітна. Вона схожа на вагітну. Це не одне й те саме.

— Скільки?

— Три тисячі доларів, — збрехав Геррі.

— Що ж, дуже непогано. То тебе не буде три тижні?

— Так.

Тоні продовжувала їсти. Розгублений вираз її очей занепокоїв Геррі.

— Я чув, що Наталь — доволі цікавий, — сказав він. — Може видатися непогана мандрівка.

— Можливо, спробуємо насолоджуватися вечерею, Геррі? Я в «Реберній залі» вперше.

— А я гадав, що ми й так нею насолоджуємося. Ти намагаєшся розіграти мелодраму?

Вона кліпнула довгими віями, а тоді зосередилася на печеній картоплі.

— Давай ми будемо насолоджуватися хоча б чимось, якщо компанія одне одного нам не приносить втіхи.

Її слова таки зіпсували Геррі вечерю. Він нетерпляче відсунув тарілку й запалив цигарку. Тоні їла повільно, підкреслено смакуючи яловичину. Обоє мовчали, доки

вона не доїла, а коли офіціант прибрав тарілки, Геррі запитав:

— Що за муха тебе вкусила, Тоні? Це ж мало бути святкування.

— Я люблю сорбети. Королева Вікторія подавала сорбети своїм перегодованим гостям, щоб вони продовжували обжиратися.

— Не знав, що ти така освічена, любонько. Я запитав, яка муха тебе вкусила.

Принесли лимонні сорбети. Охоплений люттю, Геррі тицьнув цигарку просто в лід.

— То он як ви насправді почуваетесь, містере Щедристь? — запитала Тоні, поклавши сорбет до симпатичного ротика.

— Слухай, Тоні, не знаю, що на тебе найшло, та це вже починає діставати.

— Невже? — вона поклала ложку. — Геррі, любий, а я все запитую себе: як оце я дожила до того, що коханець мені бреше. Це починає набридати.

Вони поглянули у вічі одне одному.

— Жінки, які вміють помічати мою брехню, також обридають мені, — повільно відказав Геррі.

— Ну от і все, — Тоні безсило розвела руками. — Дідько, я все одно люблю тебе. Забираймося звідси додому, займемося коханням.

Не повівши й бровою, Геррі розрахувався одним із п'ятдесятидоларових подорожніх чеків, які видав Шалік.

У таксі Тоні, відсівши від нього, поклала ноги на відкидне сидіння.

— Фотограф... Вона неймовірна, так? — запитала Тоні. — Геррі, любий, не брешти мені. Скажи як є.

Він поглянув на вогні вулиць і на дощ, що тарабанив об тротуар, а тоді зітхнув.

— Гарзд... Так, вона неймовірна.

Крихітне гарненьке личко Тоні спотворив біль.

— Ти повернешся, Геррі?

— Тоні, дивись...

— Я запитую, чи повернешся ти до мене.

Він завагався, думаючи про жінку з каштановими кучерями, що ніяк не виходила йому з голови.

— Не знаю.

— Що ж, дякую за щирість.

Вона підсунулася ближче й ковзнула в його обійми.

Феннел сказав таксисту відвезти його в кінець Горнсі-роуд, до пошарпаної квартири Джейсі. Коли таксі проїжджало біля дому Джейсі, Феннел почав уважно вдивлятися у захляпане дощем вікно в пошуках небезпечних сигналів, але нічого такого не зауважив. Наприкінці довгої дороги він розрахувався з таксистом і, скрадаючись у тіні й уважно роззираючись навсібіч, пішки рушив назад.

Дійшовши до входу в будинок, ступив усередину й поглянув на осяяні жовтою лампою круті сходи, що вели на вищі поверхи.

Інтуїція підказала, що він, можливо, прямує у пастку. Повагавшись мить, чоловік зайшов до смердючого вестибюля і шмигнув у телефонну кабінку під сходами. Набрал номер Джейсі. Кілька хвилин він чув лише рівномірні гудки, а тоді поклав слухавку. Малоймовірно, що Джейсі кудись пішов у такий холодний дощ і такої пори... Вже перевалило за десяту, а Джейсі рано прокидався і рано засинав. Феннел завагався. У квартирі залишилось обладнання, потрібне йому для експедиції до Наталю. Необхідно було його забрати. Феннел надійно заховав інструменти між балками на горищі Джейсі. Тож якщо хтось захоче їх знайти, йому доведеться неабияк нашукатися. Лью не розповів Джейсі, де саме заховав своє добро, отже, навіть якщо хтось натиснув на старого знайомця, навряд чи це щось дало.

Феннел усміхнувся несподіваній ідеї, що спала йому на думку. Лью підняв слухавку і набрав 999. Він повідомив поліційному диспетчерові таке:

— На Горнсі-роуд, 332, трапилося лихо. У квартирі нагорі можливе вбивство, — і кинув слухавку.

А потім обережно вийшов із кабінки, прислухався й рушив у темряву та дощ. Ховаючись у тіні, перейшов дорогу і став чекати на вході у темний провулок.

Довго чекати йому не довелося.

Із нічної пільми незабаром виринули дві поліційні машини, що припаркувалися біля будівлі. Четверо полісменів побігли сходами нагору.

Феннел поглянув на темні вікна Джейсі. За кілька хвилин загорілося світло. Лью чекав, притулившись до вологої стіни провулка і тремтячи на собачому холоді. За двадцять хвилин троє полісменів вийшли і заштовхали у свої машини двох кремезних чоловіків. На арештантах поблискували наручники. Машини поїхали, а один поліціант лишився у квартирі.

Феннел розмірковував, що ж трапилося з Джейсі. Але чекати він не міг. Потрібно було забрати обладнання. Витягнувши з кишені хустинку, він пов'язав її на обличчя, наче маску. Тоді перейшов через дорогу, кинувся до будинку й беззвучно побіг сходами нагору. Коли дістався до потрібного поверху, зупинився і прислухався. Парадні двері квартири Джейсі були відчинені настіж. Було чути, як кімнатою ходить поліціант.

Феннел підкрався до дверей, наче примара, й зазирнув усередину. Дальня стіна була захляпана кров'ю. Повернувшись спиною до Феннела, полісмен став навколішки над тілом Джейсі.

Феннел скривився. Отже, бідного старого дурня Джейсі таки порішили. Лью не вагався. Швидким рухом він опинився на служителяві закону — чоловік навіть не встиг збагнути, що на нього напали. Переплівши пальці,

Феннел завдав жертві жохливого смертельного удару по зігну́тій шиї. Тіло полісмена простяглося над скривавленим трупом Джейсі.

Феннел кинувся до крихітної смердючої спальні, де була драбина, що вела на горище. За кілька секунд він уже схопив сумку з обладнанням, ковзнув драбиною вниз і вискочив на сходовий майданчик. Завмер, прислухався, а тоді, перескакуючи через три сходинки, за мить опинився на першому поверсі. Важко дихаючи, добіг до парадного входу, де знову зупинився, прислухаючись до віддаленого виття поліційної сирени. Тоді ковзнув у дощ, перебіг вулицю й притулився спиною до стіни в темному провулку, поки швидка допомога й дві поліційні машини з гуркотом зупинялися недалеко.

Феннел буркнув, тішачись, що вчасно змився, а тоді попетляв задніми дворами до центральної дороги. Помітивши таксі, кивнув. Коли машина під'їхала, він наказав водієві везти його до готелю «Королівські вежі».

Там піднявся до Шалікового номера й гупнув у двері. Після деякої затримки вони відчинились. Особистий секретар і лакей Шаліка Джордж Шерборн, енергійний літній чоловік, невдоволено глянув на Феннела. Він знав про Феннела все, тому, трохи повагавшись, посунувся і пропустив його всередину.

— Містер Шалік поїхав на вихідні, — повідомив він. — Що трапилось?

— Мені потрібно негайно забратися з цієї клятої країни, — Феннел витер спітніле обличчя затилям долоні. — Я у смертельній небезпеці. Переслідувачі знайшли мого друга й порішили його. Копи вже там. Їм знадобиться небагато часу, аби зняти повсюди мої відбитки, а отже, мені труба.

Шерборна неможливо було так просто збити з пантелику. Він міг дати раду будь-якій непередбачуваній ситуації зі спокоєм єпископа, що головує на чайній ве-

чірці. Він знав, що без Феннела справа із перснем Борджіа не вигорить. Тому Шерборн сказав Феннелу почекати і зайшов до внутрішньої кімнати, зачинивши за собою двері. За півгодини він повернувся.

— Унизу чекає машина, що доведе вас до Лідда, — сказав він Феннелу. — Полетите повітряним таксі до Ле-Туке. Із Ле-Туке вас забере інша машина й доправить до готелю «Нормандія» в Парижі, де ви й перебуватимете до відльоту в Йоганнесбург. Ваш квиток чекатиме на вас в Орлі, — Шерборн кинув на Феннела байдужий погляд круглих очей. — Ви розумієте, що вартість цього всього буде вирахована із вашого гонорару?

— Хто таке сказав, товстуне? — гарикнув Феннел.

Шерборн зневажливо поглянув на нього.

— Не нахабнійте. Містер Шалік буде дуже незадоволений тим, що трапилось. А тепер забирайтеся, — він дав Феннелу аркушик паперу. — Усі необхідні вам деталі — тут. У вас є паспорт?

— Та відвали! — визвірився Феннел, схопив аркушик і поквапився до ліфта.

Уже за п'ять хвилин він сидів в орендованому «ягуарі», що мчав до Лідда.

РОЗДІЛ ТРЕТІЙ

За десять хвилин після закінчення зустрічі з Геею, Геррі, Джонсом і Феннелом Шалік зайшов до кабінету Наталі, тримаючи в руці валізку для вихідних, а на згині ліктя — пальто. Жінка відірвалася від роботи й підвела погляд.

Наталі Норман здавалася Шаліку буденною частиною його середовища — зручною і надзвичайно ефективною. Ця самовіддана, безбарвна жінка працює з ним уже три роки. Він обрав її на посаду особистої асистентки з короткого списку найкваліфікованіших жінок, яких йому запропонувало агентство.

Наталі Норман було тридцять вісім років. Вона вільно розмовляла французькою та німецькою, а також мала вчений ступінь з економіки. Жінка, яка не відволікалась на особливі інтереси поза Шаліковим офісом, стала для коротуна необхідною і дуже плідною машиною.

Шалік любив красивих та чуттєвих жінок. Для нього Наталі Норман, з її блідим обличчям і простуватим виглядом, була наче роботом. Розмовляючи із секретаркою, Шалік рідко дивився на неї.

— Міс Норман, на вихідних мене не буде, — сказав він, зупинившись біля її столу. — Прошу вас завтра зранку прийти на годинку, щоб перевірити пошту. А потім відпочивайте. О дев'ятій ранку в понеділок у мене зустріч.

Коротун пішов. Ані погляду, ні чемної усмішки, ні навіть побажання «гарних вихідних».

Наступного ранку вона прийшла у звичний час, навела лад із поштою і вже почала прибирати зі столу, коли зайшов Джордж Шерборн.

Вона ненавиділа Шерборна так само, як і він її. На її думку, він був хтивим товстим старим підлабузником. У її перший тут робочий день Шерборн, розрум'янившись, схопив ручиськами Наталі за сідниці, коли вона запечатувала великий конверт із юридичними документами. Його мацання обурило жінку. Вона розвернулася, ляснула товстим конвертом старого по фізіономії, розбивши йому носа до крові.

Відтоді вони ненавиділи одне одного, проте працювали разом, старанно прислуговуючи Шаліку.

— Ти вже закінчила? — пихато запитав Шерборн. — Якщо так, то забирайся. Я тут залишаюсь.

— Піду за кілька хвилин, — відказала вона, навіть не глянувши на нього.

Шерборн кивнув, зневажливо зиркнув на неї і рушив до Шалікового кабінету.

Наталі довго прислухалася. А коли почула, як Шерборн набирає номер, витягла із шухляди великий пластиковий пакет. З іншої шухлядки дістала крихітний магнітофончик і три бобіни магнітофонної стрічки. Жінка квапливо поклала це все у пластиковий пакет і закрила його. Вона чула, як Шерборн базікає по телефону, тому навшпиньки підійшла до дверей, аби попідслухувати.

— Я роздобув собі місцинку, крихітко, — мугикав Шерборн. — Так... цілі вихідні. Заскочиш до мене? Ми могли б непогано розважитися.

Наталі відразливо скривилась і відійшла назад. Тоді одягнула пальто, пов'язала навколо голови чорний шарф і, забравши пакет, підійшла до ліфта, де хутко натиснула на кнопку виклику.

Доки вона чекала, у дверях постав Шерборн.

— Ідеш?

Вона похмуро зиркнула на нього й помітила, що старигань зацікавлено витріщається на пакет.

— Забираєш із собою усі секрети?

— Так.

Двері ліфта прочинились — і Наталі зайшла всередину. Коли двері зачинялися, вона побачила глузливу усмішку Шерборна.

Наталі взяла таксі, щоб доїхати до своєї двокімнатної квартири на Черч-стрит у Кенсінгтоні. Минулої ночі вона спала дуже мало, постійно сіпалася й крутилася, намагаючись вирішити: зраджувати Шаліка чи ні. Навіть тепер, коли Наталі відчинила парадні двері й зайшла до маленької, але затишної вітальні, яку вона старанно умеблювала, жінка не прийняла рішення.

Вона поставила на підлогу пакет, зняла шарф і пальто, а тоді майже впала у крісло. Посиділа так кілька хвилин, знаючи, що таки зважиться на зраду, — і люто себе ненавиділа за це. Вона поглянула на годинник. Зараз 11:10. Залишався шанс, що цього суботнього ранку Бернетта не буде в банку. Якщо його не буде, вона сприйме це як знак не робити того, що надумала. На мить Наталі завагалась, а тоді підійшла до телефону й набрала номер.

Жінка вмостилася на бильці крісла й із хвилю слухала довгі гудки.

Нарешті байдужий голос промовив:

— Вас вітає Національний банку Наталю.

— Чи могла б я поговорити з містером Чарльзом Бернеттом?

— А хто телефонує?

— Міс Норман... Містер Бернетт знає мене.

— Хвилинку.

Після недовгої затримки почувся розкішний, соковитий баритон.

— Міс Норман? Радий вас чути... Як ваші справи?

Вона затремтіла, вагаючись, а тоді змусила себе сказати:

— Я б хотіла побачитися з вами, містере Бернетт...
Це терміново.

— Звісно. Ви б могли зайти сюди... За годину я відлітаю до Наталю.

— Ні! — жінку охопила абсолютна, істерична ненависть до себе. — За півгодини... тут... у моїй квартирі! Черч-стрит, 35а, четвертий поверх. Кажу ж, це терміново!

Запала тиша, після якої трохи шокований розкішний баритон промовив:

— Боюся, мені так незручно, міс Норман.

— Тут! За півгодини! — закричала Наталі. До миті, коли вона кинула слухавку, її голос обернувся на пронизливе виття.

Вона сповзла в крісло й поклала голову на подушку. Її тіло трусилося від істеричних ридань. На кілька хвилин вона дозволила собі нечувану розкіш — поплакати. Гарячі сльози більше не текли. Тремтячи, вона зайшла до ванної і вмилась, ще кілька хвилин їй знадобилося на відновлення макіяжу.

Повернувшись до вітальні, вона відчинила буфет і витягнула пляшку віскі, яку зберігала для Сліпа. Налила собі склянку нерозбавленого напою, випила його до краплі й здригнулася.

Відтак сіла і почала чекати.

За тридцять п'ять хвилин у парадні двері подзвонили. Від цього звуку кров прилила до обличчя Наталі. За мить воно зблідло, наче полотно. Кілька секунд жінка нерухомо сиділа, а тоді, коли дзвінок пролунав ще раз, змусила себе підвестися й відчинити двері.

Чарльз Бернетт, голова Національного банку Наталю, увійшов до кімнати, наче корабель на всіх вітрилах. То був великий, кремезний чоловік із багряним обличчям, уважними безжалісними очима і лисуватою головою, що рожево просвічувала крізь тонке й блискуче сиве волосся. Вбраний у бездоганний сірий костюм із Севіл-роу ,

* Севіл-роу — вулиця в лондонському районі Мейфейр, де розташовані відомі ательє чоловічого одягу.

з криваво-червоною гвоздикою в петлиці, він скидався на кіноверсію багатого і впливового банкіра.

— Моя люба міс Норман, — почав Бернетт, — звідки вся ця терміновість?

Чоловік поглянув на схвильовану Наталі й миттєво відчув відразу, але був надто розумним і досвідченим, аби це показати. «Оце так страховисько! — міркував він. — Непогана фігура, гарні ноги, але це ніяке блідаве обличчя, ці похмурі чорні очі й посіріла шкіра...»

Тепер Наталі опанувала себе. Віскі додало їй фальшивої впевненості.

— Прошу, сідайте, містере Бернетт. Я не марнуватиму вашого часу. У мене є інформація стосовно містера Каленберга. Ви б хотіли її почути?

Бернетт усією своєю масою гепнувся в крісло. Його обличчя виражало посередній інтерес, однак проникливий мозок міркував: «Отже, все окупилося. Сієш зерна там і сям, а вони таки часом проростають».

Як голова Національного банку Наталю, що належав Максу Каленбергу, Бернетт виконував розпорядження шефа збирати в Лондоні кожну дрібку інформації, яка могла вплинути на правління Каленберга в Наталі.

Дванадцять днів тому Каленберг надіслав йому коротку каблограму*:

Потрібна інформація щодо діяльності Армо Шаліка. К.

Бернетт знав про Армо Шаліка все, але про його справи — нічого. Каблограма спантеличила його. Роздобути інформацію про Шаліка... ще й таку, яка б зацікавила Каленберга... це не легше, ніж випитувати щось у Сфінкса. Однак Бернетт знав, що мусить щось робити із шефовим завданням. Якщо Каленберг потребував якоїсь інформації, він сподівався, що її роздобудуть, і байдуже, чого це вартуватиме.

* Каблограма — телеграма, передана підводним кабелем.

Так трапилось, що два дні потому Шалік організував у своєму номері вечірку з коктейлями, куди було запрошено й Бернетта. Саме там він і познайомився з Наталі Норман.

Бернетт вважав, що з підлеглими потрібно бути люб'язним. Чи ж не казав колись Джордж Бернард Шоу: «Можеш копнути стариганя: ти знаєш, ким він є. Але ніколи не копай юнака: ти гадки не маєш, ким він стане»?

Коли Бернетт побачив, як Наталі розносить напої, не привертаючи уваги балакучих гостей, він відірвався од набридливої дружини й зосередився на секретарці. Мав шарм і хист підтримувати бесіду, тож швидко дізнався, що ця блідолиця й непримітна жінка — особиста асистентка Шаліка. Він швидко підмітив, що їй бракує сексу.

Банкір легко завоював її довіру, пробазікавши лише кілька хвилин. У цей час його мозок гарячково працював. Вона може стати дуже важливою для нього, але довго теревенити не варто, бо Шалік, припіднявши брови, вже зиркав у їхній бік.

— Міс Норман, — спокійно сказав він. — Я маю повноваження допомагати таким людям, як ви, якщо вони потребують допомоги. Прошу, запам'ятайте моє ім'я: Чарльз Бернетт, Національний банк Наталю. Якщо вас коли-небудь розчарує ця робота і вам захочеться заробити більше, зв'яжіться зі мною.

Коли на її обличчі відбилосся збентеження, банкір усміхнувся й пішов геть.

Повернувшись додому, Чарльз вмостився у своєму кабінеті та обмірковував наступний хід. Він сподівався, що діяв не надто квапливо з цією блідолицькою жінкою. Вона б могла стати потрібним йому шпигуном. Очевидно, що ця дама потребувала фізичного контакту із сексуальним чоловіком. Бернетт бачив усі ознаки: худорлявість, темні кола під очима, пригнічений вираз обличчя. Їй

точно бракувало хтивого коханця. Тож банкір вирішив, що таким буде його перший крок із вербування Наталі.

Бернетт мав багато потрібних знайомих, серед яких — колишній інспектор Управління карного розшуку Том Перкінс. Саме йому банкір і зателефонував.

— Перкінсе, я шукаю юного пройдисвіта, який міг би виконати для мене особливу роботу. Він має бути абсолютно безпринциповим, привабливим, харизматичним і не старшим 25-ти років. Знаєш когось такого?

Поліціант відповів:

— Має бути нескладно відшукати, сер. Платня буде цікавою?

— Дуже.

— Я поміркую, сер. Можна, я зателефоную після ленчу?

— Гаразд, — відказав Бернетт, задоволений тим, що скоро отримає бажане.

Перкінс зателефонував близько 15:00.

— Я знайшов потрібного вам типа, сер. Сліп Джексон. Двадцять чотири роки, з ідеальною зовнішністю, грає на гітарі в третьосортному клубі в Сого і потребує грошей. Він відсидів два роки за дрібну крадіжку, три роки тому.

Бернетт завагався.

— Це трішки ускладнює справу, Перкінсе. Чи не шантажуватиме він мене?

— У жодному разі, сер. Нічого такого не трапиться, запевняю вас... Я цю справу владнаю. У мене є багато цікавого на молодого злодюжку. Тому щодо цього вам не варто хвилюватися.

— Чудово. Відправте його до мене на 17:00. Я подбаю, щоб вам на рахунок перевели десять фунтів, Перкінсе.

— Це дуже люб'язно з вашого боку, сер. Ви будете задоволені Джексоном.

Сліп Джексон запізнився на десять хвилин. До просторого Бернеттового офісу його привела секретарка,

яка пропрацювала на банкіра настільки довго, що не дивувалася вже нічому... навіть Сліпу Джексону.

Бернетт розглядав молодика, доки той ліниво заходив до кімнати, зверхньо посміхаючись. Він носив гірчичного кольору гіпстери*, темно-синю сорочку з жабо й позолочений ланцюжок на шиї, на якому висів маленький дзвоник, що дзенькав під час кожного кроку.

«Оце так кадр, — подумав Бернетт. — Але він принаймні охайний».

Не чекаючи на запрошення, Джексон примостився на стільці, закинув ногу на ногу й зиркнув на Бернетта, нахабно піднявши брову.

— Колишній коп казав, у вас тут є робота. Яка платня? — запитав він. — І слухайте, я не хочу працювати в цій могилі. Усікли?

Бернетт звик мати справу з різними типами людей і мав хист до адаптації. І хоча йому страшенно хотілося виштовхати цього бітника геть, банкір умить збагнув, що перед ним може сидіти саме той молодик, якого він шукає.

— Я й не пропоную вам працювати тут, містере Джексон, — відказав він. — Для вас я маю особливу, добре оплачувану роботу, яка вам до снаги.

Джексон ледаче підняв руку в насмішкуватому протесті.

— Та не треба жодних містерів і всієї цієї дурні. Називайте мене Сліпом.

Нещира Бернеттова посмішка ніби застигла.

— Звісно... але чому саме Сліп?

— Дівчатка звать мене так... Я їх засліплюю.

— Чудово, — Бернетт відкинувся назад на своєму кріслі шефа. — Я хочу, щоб ви зробили ось що... — і він пояснив суть справи.

* Гіпстери — чоловічі або жіночі щільно прилеглі штани із заниженою лінією талії.

Сліп Джексон розвалився у кріслі й слухав. Його крижані сірі очі уважно розглядали Бернеттове обличчя, доки той говорив. Зрештою Бернетт мовив:

— Ну ось і все... Впораєтеся?

Сліп скривився.

— Скажімо прямо, — відказав він, випроставши довгі ноги, — ця старперка хоче, щоб її трахнули... Так? — коли Бернетт кивнув, молодик продовжив: — Щойно я дам їй це, як вона захоче більше, так? — і знову Бернетт кивнув. — А потім їй доведеться за це башляти... Хочете, щоб я витягнув з неї усе... Правильно?

— Так... Саме так і є.

— Ви заплатите мені сотню фунтів за роботу, а те, що я витягну в неї, лишу собі... По руках?

Бернетт відповів кивком голови. Маючи справу з такими типами, як Сліп, він завжди почувався забрудненим.

Джексон відхилився на стільці й зиркнув на Бернетта.

— Заради бога, і це вони мене ще звать злочинцем!

Погляд Бернетта став крижаним.

— Ви хочете роботу чи ні?

Вони дивились одне одному в очі якусь хвилю, а тоді Сліп низав плечима.

— Звісно... Що мені втрачати? Яка вона, ця старперка?

— Блякла, проте нормальна, — відказав Бернетт, підсвідомо використавши фразу з гіда Мішлен по Франції — там так описано тризірковий готель.

— Гаразд. Де мені її знайти?

Бернетт дав йому робочу й домашню адреси Наталі, надруковані на бланку.

— Результат мені потрібен швидко.

Сліп осміхнувся.

— Якщо ви кажете, що вона спрагла за сексом, вона його отримає. А оскільки цим займаюся саме я, то вона

захоче ще і ще, — Сліп уважно зиркнув на Бернетта. — Копи не втручатимуться?

— Про це навіть не йдеться.

— Якщо вони впхають свого носа, я линяю. Я не в захваті від цієї роботи.

Бернетт холодно зиркнув на нього.

— Але ви її виконаєте?

Сліп знизав плечима.

— Сказав же, що так.

— Витягніть з неї стільки грошей, скільки зможете. Я хочу, щоб вона опинилася в катастрофічному фінансовому становищі, уся в боргах.

Сліп звівся на ноги.

— А як щодо авансу? У мене в кишенях вітер свище.

— Після завершення справи, — різко сказав Бернетт і махнув рукою, демонструючи, що аудієнцію закінчено.

Холодного січневого вечора Наталі Норман побачила, що спустило задню праву шину її авто. Вона працювала допізна і тепер прагнула чимшвидше потрапити додому в гарячу ванну. Припаркувавши, як і завше, свій «остін-міні» в сліпому закутку біля Парк-лейн, вона саме стояла і тремтіла на колючому вітрі, беспорядно витріщаючись на спущену шину, коли з тіні виринув високий худорлявий юнак у напівпальто, прикрашеному овечою шкірою. Руки він глибоко запхав до кишень чорних гіпстерів.

Сліп задалегідь дізнався, де Наталі паркує машину, і саме він п'ятдесят хвилин тому спустив її шину. Відтак сховався в найближчому під'їзді, мерзнучи й лаючись, аж доки не угледів, як вона підійшла до машини. Так він уперше побачив Наталі. Коли вуличний ліхтар освітив її довгі, стрункі ноги, Сліп повеселішав. Він готувався до дамочки з товстезними ногами, якими можна підпирати рояль.

Молодик чекав, розглядаючи Наталі. Та щойно її обличчя потрапило в світло ліхтаря, як він скривився. Гарне

тіло, але фізіономія бляклої, спраглої за сексом старої диви, в якій харизми не більше, ніж у втопленої кішки.

«Господи! — подумав він. — Чи не доведеться мені застосовувати уяву, аби змусити себе трахнути її?»

— У вас проблеми, міс? — запитав Сліп. — Може, вам допомогти?

Його несподівана поява заскочила Наталі зненацька. Вона безпорадно роззирнулася праворуч та ліворуч, але в закутку не було нікого, крім них.

— У моєму авто проколото шину, — нервово сказала вона. — Усе гаразд, я викличу таксі... Дякую.

Сліп став під вуличний ліхтар, аби жінка могла його роздивитися. Вони зиркали одне на одного, і Наталі відчула, як її серце забилося швидше. «Він худорлявий і високий, як прекрасний молодий звір», — подумала вона. Її збуджувало його кучеряве волосся, що спускалось аж до коміра. Наталі відчула, як у ній заграла кров — так бувало завжди, коли вона бачила справді маскулітних чоловіків, але її бліде, позбавлене виразу обличчя нічогісінько не виражало.

— Зараз поремонтую, — сказав Сліп. — Ховайтеся в машину, міс, не стійте на холоді. Бррр! Зимно, правда ж?

— Так... Але прошу, не завдавайте собі клопотів. Я спіймаю таксі.

— Заскакуйте всередину... Я все поремонтую. Ви й оком не змигнете.

Вона відчинила дверцята й, вдячно сховавшись в маленькому авто, причинила їх за собою. Жінка спостерігала за Сліповими рухами. Він діяв дуже швидко. За десять хвилин підійшов до вікна машини, витираючи руки ззаду об гіпстери.

— Усе полагоджено, міс... Можете рушати.

Вона дивилася на нього крізь відчинене вікно машини. Він нахилився вперед і поглянув на неї. «Невже в цих

юних очах майнула обіцянка?» — запитувала себе Наталі. Її серце стрибало, наче щойно викинута на берег рибина.

— Вас підвезти?

Вона усміхнулась, і тоді Сліп вирішив, що дивитись на неї не так уже й гидко.

— А ви не проїжджатимете повз Найтсбрідж? — запитав він, знаючи, що саме там вона й живе.

— Так... Черч-стрит.

— Добре... Підвезти мене було б люб'язно з вашого боку.

Сліп обійшов машину і сів біля Наталі. Коли його плече доторкнулося до її, жінку неначе вдарило електричним струмом.

Вона гнівалася на себе, адже її руки тремтіли так сильно, що вона не могла вставити ключ у замок запалювання.

— Вам холодно. Хочете, я покермую, міс?

Вона мовчки віддала Сліпові ключі. Молодик вийшов з машини, а Наталі тим часом пересунулася на пасажирське сидіння. Її спідниця зачепилася об важіль передач. Жінка завагалася, але знаючи, що ноги та стрункі стегна — єдина приваблива риса її тіла, лишила спідницю там, де вона й була.

— Я страшенно змерзла, — видушила із себе Наталі, коли Сліп вмовстився у крісло водія.

— Я також... Мерзенна погода.

Наталі гадала, що молодик їхатиме напоказ швидко, але помилилася. Він кермував добре, зі швидкістю не більшою за 30 миль у годину та з професійною впевненістю, яка здивувала її.

— Ви мешкаєте в Найтсбріджі? — наважилася запитати жінка.

— Хто — я? — він розсміявся. — Не для мене така розкіш. Я живу в щурячій норі у Парсонс-Грін. Недавно вилетів з роботи. Просто коли в мене лишається останній

фунт, я люблю прогулюватися Найтсбріджем і витріщатися на вітрини. Уявляю, що б накупив собі в «Гарродзі»*, якби мав купу грошви.

Наталі розглядала привабливий профіль Сліпа, знову відчуваючи шалений напад бажання.

— А чому ви втратили роботу? — запитала вона. — У наші дні людям не можна бути без роботи.

— Я захворів. У мене слабкі легені... часом нездужаю. Ось і звільнили. Наразі я без роботи два тижні, — сказав Сліп і подумав: «Я мастак до побрехеньок. Уже майже сам собі повірив». Однак, відчувши, що трохи переграє, він додав: — Наступного тижня обов'язково щось підшукаю, бо зараз почуваюся добре.

Наталі обдумувала почуте.

— Я рада.

Він повернувся й подарував їй усмішку, завдяки якій отримав своє прізвисько. На краю свідомості вона відчувала, як зростає її бажання.

— Вам не варто хвилюватися через мене, міс. Ніхто, разом зі мною самим, через мене не хвилюється, — він зробив паузу, а тоді продовжив: — А ви пізенько затрималися сьогодні...

— Я часто працюю допізна.

— Черч-стрит, кажете?

Тепер вони проїжджали повз станцію метро «Найтсбрідж».

— Так.

— Ви мешкаєте одна?

«О так, — гірко подумала Наталі. — Одна... і завжди самотня».

— Так.

* «Гарродз» («Harrods») — один з найбільших у світі універсальних магазинів, розташований у Лондоні неподалік від станції метро «Найтсбрідж».

Сліп зиркнув на її ноги, відкриті вище колін. «Бідна дурепа! — подумав він. — Це буде так просто».

— Чимало людей живуть одні, — відказав він. — Повертаючись з роботи, вони зачинаються в похмурих кімнатах до ранку, аж доки знову не доведеться йти на роботу. Саме тому я люблю гуляти вулицями вночі. Лишаючись удома на самоті, я бачу нічні жахіття.

— Розумію.

Коли він почав заїжджати на Черч-стрит, вона продовжила:

— Ось і приїхали... Праворуч.

«Так, вирішальна мить, — подумав він. — Чи запросить вона мене?»

— Ви маєте на увазі ось цю велику багатопверхівку?

— Так. Спускайтеся до гаража, — вона завагалась, а тоді тихо мовила: — Гадаю, після того, як ви поміняли шину, вам би хотілось помитися. Крім того, ви заслужили й випити щось.

Сліп приховав осміх. Відчував, що це буде доволі просто — але ж не настільки!

— Так. Я б не відмовився від душу, — відказав він і заїхав у великий освітлений гараж.

Ліфтом піднялися на четвертий поверх. По дорозі ніхто з них не заговорив і не глянув один на одного.

Вона відчинила двері й провела гостя до маленької, яскравої вітальні.

— Знімайте пальто, — сказала вона тремтячим голосом.

Він роззирнувся.

— А тут справді гарно.

Наталі збагнула: «гарно» — його улюблене слово.

— Ванна ось там.

Жінка залишила Сліпа у ванній, зняла пальто й шарф, відчуваючи, як її проймає бажання. Вона досі стояла посеред кімнати, бліда й знервована, коли він вийшов із ванної. Молодик одразу зрозумів: проблем не буде.

— Ми навіть не знайомі. Я Сліп Джексон.

— А я Наталі Норман.

— Гарне ім'я... Наталі... Мені до смаку.

Вони дивились одне на одного, а тоді Сліп підійшов ближче й обхопив руками тіло Наталі.

Вона затремтіла, коли його долоні торкнулись її худорлявої спини. На коротку мить механізм самозахисту змусив її відштовхнути його, але жага була сильнішою.

Краєм свідомості жінка розуміла, що її несуть до спальні. Вона розслабилась на ліжку, ледь похитуючись, доки він зривав із неї одяг. А тоді віддалася його тваринній хіті.

Сліп Джексон розплющив очі й повільно зітхнув. «Ого, вона навіть кричала! — подумав він, розглядаючи білу стелю. — І хто б у таке повірив. Такого в мене ще не було!»

Він ліг на бік, розглядаючи Наталі, яка спала на спині, прикривши руками маленькі груди. Гарне тіло. Шкода, що з обличчям не склалося. Сліп легенько штрикнув її під ребра.

— Прокидайся! Я голодний. Маєш щось поїсти?

Вона заворушилася й кинула на нього погляд, затуманений не знаним раніше задоволенням. Вона почувалася так, неначе приховані двері, які так довго шукала, враз відчинились — і сонце, і бриз, і морський шум увійшли до порожньої, темної печери, в якій вона так довго жила.

— Поїсти... Звісно, — вона сіла, звисила ноги з ліжка й накинула халат. — Лежи тут. Я принесу тобі щось. Хочеш випити?.. Правда, у мене є тільки джин.

Сліп поглянув на неї. Її нервові бажання сподобатися, м'який погляд і пристрасне тремтіння навіювали смертельну нудьгу.

— Хавчика вистачить.

Наталі побігла на кухню. Сліп зачекав мить, а тоді виліз із ліжка й одягнувся. Годинник біля ліжка показував 2:25. Молодик прислухався, відчув запах смаженого

бекону, а тоді роззирнувся маленькою охайною кімнатою. Виглянув у дверний проріз, через вітальню, й побачив, що Наталі стоїть спиною до нього біля кухонної плити. Він дуже швидко обнишпорив її шухляди. У верхній знайшов золотий портсигар, золоту запальничку й маленьку скриньку з коштовностями, в якій лежали нитка перлів і два персні, зовсім недорогі. Проте він забрав усе і висипав собі до кишені. А тоді пройшов через вітальню і став у дверях кухні.

— Смачно пахне, — сказав він.

Озирнувшись, вона усміхнулася до нього.

— Ти подужаєш більше, ніж чотири яйця?

— Цього вистачить.

Вона квапливо пройшла мимо нього і хутко накрила на стіл.

— Ти не хочеш їсти? — запитав молодик, помітивши, що жінка поклала лише один столовий куверт.

— Ні... Яечня готова. Сідай.

Сліп їв з апетитом. «Вона точно вміє готувати яечню з беконом, — міркував він, запиваючи їжу чаєм, який налила Наталі. — Шкода, що нема картоплі-фрі й томатного кетчупу, але ж неможливо отримати все одразу».

Він знав, що вона, вмостившись на диванчику, розглядає його. Тепло та м'якість в її очах свідчили, що Наталі вже на гачку. Розправившись із їжею, Сліп відкинувся на стільці й витер рота паперовою серветкою, яку поклала жінка.

— Добре, — сказав він. — Дуже добре.

— Ти добряче зголоднів, так?

Він глянув їй просто у вічі.

— Так... І ти теж.

Зашарівшись, Наталі відвела погляд.

— Нема чого соромитися, — він подарував їй сліпучу усмішку. — Це природа. Тобі ж сподобалося, правда? А я тобі ще дещо скажу: ти була чудовою... Справді чудовою.

— Будь ласка, не говори про це. Я ніколи не робила такого раніше.

— То й що? Потрібно ж колись починати, — він звівся на ноги. — Ну, я вже піду, — Сліп витримав паузу. — Дякую тобі за все. Це було гарно... все.

Він бачив, як її долоні стискаються в кулаки.

— Ти б не хотів... залишитись? — затамувавши подих, запитала вона. — Така жахлива ніч. Ти можеш лишитися, якщо хочеш.

Сліп похитав головою.

— Мушу повертатися додому, — він повільно підійшов до виходу.

— Гадаю, ми могли б побачитися знову, — він побачив відчай у темних очах жінки.

«Ось воно, — подумав молодик. — Попалася».

— Життя непередбачуване. Усіляке трапляється, чи не так? Бувай, — і він пішов, перш ніж Наталі встигла зрозуміти, що він пішов насправді.

Вхідні двері грюкнули. Той звук скидався на жахливий удар грому в її голові.

Лише наступного вечора вона виявила відсутність портсигара й запальнички, які Шалік подарував на день народження, а також прикрас. Відкриття шокувало Наталі, й вона одразу збагнула, чиїх це рук справа. Спершу хотіла кинутися до телефону й повідомити в поліцію, але потім опанувала гнів, сіла й замислилася. Він втратив роботу. Був голодним. Навіщо їй здався золотий портсигар чи запальничка? Вона ж усе одно не курить. Думаючи про Сліпа, жінка відчувала, що він може забрати будь-яку її річ, якщо тільки повертатиметься до неї.

Протягом п'яти довгих, жахливих днів Наталі чекала, помалу втрачаючи надію знову почути його голос, аж доки не усвідомила, що вона просто мусить прийняти цей жахливий факт: Сліп скористався нею, вкрав її речі й забув про неї.

П'ятого вечора, коли жінка, самотня й нещасна, сиділа в квартирі, передчуваючи чергову довгу ніч самотності, пролунав телефонний дзвінок. Її серце радісно підскочило, коли вона зірвалася на ноги й пробігла через кімнату, щоб підняти слухавку.

— Так?

— Це Сліп... Пам'ятаєш мене?

Ноги Наталі враз ослабли настільки, що вона мусіла сісти.

— Звісно.

— Вибач, що я взяв твої речі. Гніваєшся на мене?

— Ні... Звісно, ні.

— Це було негарно з мого боку. Я заставив їх. Мусив швидко зібрати гроші... Маю деякі проблеми. Я віддам тобі квитанції... Принести їх просто зараз?

— Так.

— Гарзд, — і запала тиша.

Він приїхав лише о 22:05, змусивши її пережити півтори години гарячкового очікування. На її думку, Сліп схуд, а насуплені брови надавали йому похмурого вигляду.

— Ось, — сказав він, поклавши на стіл три квитанції з ломбарду. — Я не мав цього робити... Просто потрапив у халепу... Мав швидко дістати гроші.

— Усе гарзд. Я розумію. Ти голодний?

— Ні... Я не можу залишитися. Мушу йти, — він розвернувся до дверей.

Вона перелякано зиркнула на нього.

— Будь ласка, лишись. Я хочу, щоб ти залишився.

Він розвернувся і вп'явся у неї враз здичавілим поглядом.

— Мені потрібно зібрати більше грошей, — сказав він. — Не можу так просто собі вештатися. Неподалік від мене живе дівчина, яка намагається допомогти. Мушу побачитися з нею сьогодні ввечері.

— Дівчина? — Наталі закам'яніла. — Сліпе... прошу, поясни, що відбувається. Сядь, будь ласка. Я б могла тобі допомогти, якщо ти поясниш, у чому справа.

— Я й так тобі винен, — похитав головою Сліп. — У будь-якому разі, Лола практично пообіцяла...

— Будь ласка, сядь і розкажи, що трапилося.

Він сів. Брехати Наталі було легко. Він влип на кінських перегонах. Не зміг відшкодувати ставки, тож букмекер тепер ганяється за ним.

— У нього круті хлопці, — підсумував він. — Якщо я не зберу п'ятдесяти фунтів до завтра, вони порішать мене.

— Порішать? — Наталі з жахом подивилася на Сліпа. — Що це означає?

— Заріжуть, звісно, — нетерпляче пояснив він. — Покремсають бритвою... А ти як гадаєш?

Від думки про кров, що заливає це красиве обличчя, Наталі стало млосно.

— Я дам тобі п'ятдесят фунтів, Сліпе... Не хвилюйся.

— Я не можу взяти їх у тебе... Ні, я піду до Лоли.

— Не роби дурниць. Я дам тобі чек просто зараз.

За годину вони вже лежали поруч у ліжку. Наталі вперше, відколи Сліп кілька днів тому пішов від неї, почувалася щасливою і розслабленою. «Це було неймовірно, — думала вона. — Навіть краще, ніж першого разу». Вона поглянула на Сліпа, і серце стиснулося від того, що його обличчя здавалося знову похмурим.

— Що трапилося, Сліпе?

— Просто міркую.... Заради бога, невже чоловік не може собі просто так подумати? — вона здригнулася від жорсткої нотки у його голосі.

— Тобі не сподобалось? Я тебе розчарувала?

— Я не про це думаю, — він нетерпляче зиркнув на неї в притлумленому світлі нічної лампи. — Усе скінчено. Я міркую про майбутнє. Просто помовч хвилику, гаразд?

Вона завмерла, розглядаючи його напружене молоде обличчя й очі, що бігали з боку в бік, наче у загнаній в пастку тварини.

— Так, — зрештою сказав він, немов проговорюючи свої думки вголос. — Саме так я і вчиню. Заберуся геть. Поїду до Дубліна. Саме так! Денні знайде мені роботу.

Наталі сіла, притиснувши простирадло до грудей.

— Дублін? Що ти маєш на увазі?

Він насупився, ніби щойно збагнув, що вона досі з ним.

— Та саме це. Мені час вшиватися. П'ятдесят фунтів, які ти мені дала, відволічуть Айзекса на кілька днів. До того часу я буду вже поза зоною його досяжності.

Вона почувалася так, немов ось-ось зомліє. Спостереігаючи за жінкою, Сліп збагнув, що зіграв козирною картою.

— Але ж ти казав, що все буде добре, якщо я дам тобі гроші, — задихаючись, прошепотіла Наталі. — Сліпе! Скажи мені! Про що йдеться?

Він зневажливо зиркнув на неї.

— Ти ж не вважаєш, що букмекер зарізає би когось за п'ятдесят фунтів? Я йому винен тисячу двісті.

Щойно вона прийняла цю шокуючу звістку, як її раціональний мозок почав шукати шляхи вирішення цієї проблеми. Тисяча двісті фунтів! Величезна сума! Восени вона поїхала в дорогу відпустку, тож тепер на рахунок зосталося тільки двісті фунтів. Але думка про те, що Сліп залишає Англію та їде до Ірландії, видавалася ще більш неймовірною.

Сліп дивився, як Наталі сповзає з ліжка й натягує халат. Він помічав зміни на її обличчі. Бачив відбиток роботи мозку жінки, тож просто лежав і чекав на результати. Він переймався, чи не зависоку ціну визначив, але ж Бернетт сказав видоїти з неї усе. А раптом у неї нема такої суми?

Міркуючи, вона ходила по кімнаті, а тоді сіла на ліжко, дивлячись йому просто у вічі, й мовила:

— Слепе... А якщо я дам тобі тисячу двісті фунтів, ти зможеш залишитися в Лондоні?

— Звісно, але ти не можеш дати мені цих грошей... Навіщо тоді взагалі говорити?

— Я можу спробувати. Скільки ти можеш зачекати?

— Навіщо говорити про це? — повторив він і ліг на спину, витріщаючись на стелю. — Я мушу гребти звідси. Поїду завтра.

— Скільки ти можеш зачекати? — тепер її голос був так само різким, як і його.

— Днів десять, не більше.

— Якщо я знайду ці гроші, Слепе, ти лишишся тут жити?

«Як же легко брехати цій бідолашній дурепі...» — подумав молодик.

— Маєш на увазі, щоб я переїхав? Ти хочеш, щоб я був тут?

— Так, — вона намагалася опанувати свій голос. — Хочу, щоб ти був тут.

— Це було б чудово... так, звісно. Я знайшов би роботу, і ми могли би бути разом. Але навіщо про це все говорити?

— Гадаю, я можу владнати справу, — Наталі скинула халат і лягла до нього в ліжко. — Ти ж кохаєш мене, Слепе?

«Яка стара дурня», — подумав він, притягуючи її до себе.

— Ти ж знаєш, що так. Я божеволю від тебе.

— То кохай мене!

Доки Сліп спав, Наталі лежала поруч і витріщалась у темряву. Її мозок продовжував напружено працювати. Вона знала, що просити в Шаліка позичити їй тисячу фунтів — безнадійно. Тієї миті, коли жінка говорила Сліпові, що, можливо, знає, як роздобути для нього гроші,

то вже міркувала про Чарльза Бернетта з Національного банку Наталю.

Наталі чудова зналася на шпигунстві та контршпигунстві, поширених у великому бізнесі. Пам'ятала натяк Бернетта, що він добре заплатив би за інформацію. Вона поставилася до цього зі зневагою, на яку він і заслуговував, але тепер, під тиском страху по-справжньому втратити Сліпа, вона виявилася не настільки принциповою.

Перш ніж заснути, жінка подумки зав'язала вузлик — потрібно сконтактувати з Бернеттом. Не заважаючи Сліпові спати, жінка із самого ранку рушила до готелю «Королівські вежі».

Вона швиденько поскладала Шалікову пошту на його столі, залишила записку з переліком справ на день, а тоді повернулася до свого кабінету.

Наталі знала, що просто зараз Шаліка голить і одягає ненависний їй Шерборн. Вона завагалася лише на мить, а тоді зателефонувала до Національного банку Наталю.

Її негайно з'єднали з Чарльзом Бернеттом, якого Сліп по телефону вже попередив, на що сподіватися.

— Звісно, міс Норман. Буду радий зустрітися з вами знову. Коли вам буде зручно?

— О 13:15 у вашому офісі, — відповіла Наталі.

— Чекатиму на вас.

Коли вона прийшла, Бернетт привітав її, як добрий дядечко. Наталі без вагань сказала, що їй потрібна тисяча фунтів.

— Сума велика, — зауважив Бернетт, розглядаючи свої рожеві нігті, — але можлива, — він підвів погляд, і його очі більше не здавалися добрими. — Ви розумна жінка, міс Норман. Пояснювати вам деталі, гадаю, не потрібно. Ви хочете грошей — а я хочу інформацію щодо діяльності містера Шаліка, яка матиме хоча б якийсь стосунок до містера Макса Каленберга з Наталю.

Наталі заціпеніла.

Упродовж останніх кількох днів вона дізналася з нотаток на Шаліковому столі та його розмови із Шерборном, що готується якась операція, пов'язана з чоловіком, котрого звати Макс Каленберг, — донині це ім'я нічого для неї не означало.

Усю приватну кореспонденцію Шаліка друкував Шерборн. Обов'язки Наталі — організовувати Шаліку зустрічі, обіди й вечері, грати роль офіціантки на його вечірках із коктейлями, а також дбати ще про сотню особистих дрібниць, які роблять життя боса легким і приємним.

— Боюся, що не зможу бути корисною, — перелякано сказала вона. — Я зовсім не займаюся діловим життям містера Шаліка, але точно знаю: відбувається щось, пов'язане з чоловіком на прізвище Каленберг.

Бернетт усміхнувся.

— Я можу вам допомогти, міс Норман. Ваше завдання буде абсурдно простим. Дозвольте, я поясню...

Двадцять хвилин потому вона взяла з рук банкіра наготовлений задалегідь пластиковий пакет, у якому лежали мініатюрний магнітофон, шість бобін магнітної стрічки та незвичайний мікрофон для підслуховування.

— Міс Норман, якість записів, звісно ж, вплине на суму грошей, яку я вам заплачу. Однак якщо вам терміново потрібна тисяча фунтів, а ваша інформація виявиться цікавою, я знайду для вас ці гроші.

Тепер, через вісім днів, він прийшов до неї у квартиру. Багряне обличчя розтягнулося в посмішці, а криваво-червона гвоздика у петлиці була символом статусу.

— Моя люба міс Норман, чому така терміновість?

Останні три дні мікрофон Бернетта справно все підслуховував.

І ось уже вісім діб Сліп спить із нею, занурюючи її у світ соковитого еротизму. Вона пообіцяла йому гроші,

а він готовий прислужувати їй, нагадуючи собі, що уночі всі кішки сірі.

— Маю інформацію стосовно містера Каленберга. Гадаю, ви б хотіли її почути, — мовила Наталі. Через випите віскі вона почувалася тепер безтурботно, а голова просвітліла.

— Чудово, — Бернетт перекинув ліву товсту ногу на не тоншу праву. — Мені б хотілося почути її.

— Містер Шалік планує викрасти у містера Каленберга перстень Борджія, — сказала Наталі. — У мене є три записи з подробицями операції та учасниками.

— Перстень Борджія? — здивувався Бернетт. — То йому потрібно саме це? Мої вітання, міс Норман! Увімкніть записи.

Вона похитала головою.

— Я хочу отримати тисячу фунтів десятифунтовими купюрами, перш ніж ви прослухаєте записи, містере Бернетт.

Його посмішка залякла.

— Ні, міс Норман, так не піде. Звідки я знаю, що ви взагалі маєте ці записи? Мушу їх почути... Будьмо розсудливими.

Вона заздалегідь вставила бобіну із записом у магнітофон, тож дозволила банкіру послухати перші три хвилини розмови між Шаліком та Геррі Едвардсом. А коли Шалік сказав: «Вам це пояснять сьогодні увечері. Ви будете не самі. Ризики й відповідальність ми розділимо», — Наталі натиснула на кнопку «стоп».

— Але поки не було жодного слова про містера Каленберга, — зауважив Бернетт, жадібно витріщаючись на магнітофон.

— Коли принесете гроші, почуєте все решта, але не раніше.

Вони подивились одне одному у вічі, й банкір зрозумів, що переконати Наталі не вдасться. Він звівся на ноги,

нагадавши собі, що тисяча фунтів означає для Макса Каленберга не більше, ніж один пенні для англійського прем'єр-міністра.

Дві години потому, змирившись із тим, що його суботне пообідня зіпсовано, Бернетт повернувся із грішми. Він слухав записи, і його товсте багряне обличчя ставало дедалі зосередженішим. Дуже швидко чоловік збагнув, що купує ці записи надзвичайно дешево.

— Чудово, міс Норман! — сказав він, коли вона вимкнула останню плівку. — Справді чудово. Ви повністю відробили свій гонорар. Якщо можете роздобути ще якусь подібну інформацію, я добре за неї заплачу.

— Іншого разу не буде, — сказала Наталі. Бернетта вразив вираз абсолютної огиди до себе на її блідому обличчі. Вона вдарила банкіра магнітофоном. — Заберіть це!

— Зараз, міс Норман...

— Заберіть це! Заберіть! — кричала вона. Побоюючись істеричної сцени, Бернетт схопив магнітофон і три плівки, а тоді квапливо втік. Тільки спускаючись ліфтом, зрозумів, що жінка не повернула дорогого мікрофона для підслуховування. Подумав було, чи не повернутися за ним, але пригадав її божевільне обличчя та дикий погляд, і тут же відмовився від ідеї. Вирішив, що забере техніку після вихідних, коли Наталі заспокоїться.

Три години потому до квартири повернувся Сліп. Він уже зв'язався з Бернеттом, який повідомив, що гроші чекають на нього.

Тішачись думкою, що зможе заграбастати стільки грошей, Сліп призначив одній дівці побачення в «Пивниці Біллі Вокера», яка колись була елегантним рестораном. Звідти вони підуть у клуб на Кінгз-роуд, а потім — до її ліжка.

Із Наталі покінчено. З тисячею фунтів у кишені та його навичками Дублін стане для нього чудовою місциною.

Коли молодик увійшов до квартири, його трохи збен-тежило, що абсолютно бліда Наталі сиділа на дивані, тремтіла і плакала.

— Що в біса трапилось? — запитав він, думаючи лише про те, яка ж вона бридка.

— Я роздобула гроші, Слепе...

Він зайшов до кімнати.

— Роздобула? А чому ж тоді сидиш така похмура? Ти мала б радіти!

— Юда не радів... Він повісився.

Сліп чув про Юду лише краєм вуха. Він не був певен щодо його особистості, але розумів, що той належить радше до поганих хлопців, аніж до хороших.

— Про що ти торочиш? Хто кого вішає?

— Нічого... Тобі не зрозуміти цього. Ти голодний? — вона витерла рота затиллям долоні.

— Де гроші?

— Ти не голодний? Я придбала для тебе стейк.

— До біса стейк! Де гроші?

Вона подивилась на нього, шокована жадібністю, що викривила це красиве худорляве обличчя.

Непевно звівшись на ноги, Наталі підійшла до серванта. Дістала із шухляди гроші й охайними пачками віддала їх Сліпові.

Її серце стиснулося, коли вона побачила, з якою ніжністю він пестить гроші. Невже це той чоловік, якого вона кохала так відчайдушно, який відкрив для неї потаємні двері?! Ні! Перед нею — жадібна, жорстока молода тварина, що торкається до грошей так само пристрасно, як і до її тіла.

— Ти задоволений?

Він проігнорував її запитання і почав запихати гроші собі в кишені.

— Що ти робиш? — її голос став різким.

Заховавши останню пачку грошей, Сліп поглянув на жінку.

— Забираюся нафіг звідси, ось що я роблю.

— Маєш на увазі, що тепер, коли отримав гроші, ти... ти не хочеш мене?

— Та хто б узагалі тебе захотів? — він тицьнув на неї пальцем. — Дам тобі пораду. Віднині, крихітко, тримай ноги міцно стиснутими. Це — твоя проблема. Ти так собі могилу викопаєш, — сказав він і пішов.

Наталі залякла, притиснувши руку до серця, що сповільнило його биття. Вона слухала, як спускається ліфт, назавжди забираючи Сліпа з її життя.

Повільно підійшла до стільця і сіла. Не рухалася, доки стрілки годинника на стіні позначали минущі години. Коли денне світло почало тьмяніти, заціпеніння полишило Наталі. Вона випростала довгі стрункі ноги. Її мозок знову запрацював. «Зрештою, — сказала вона собі, — чому він повинен перейматись? Я мала передбачити, що таке трапиться». Заплющила очі. Вона — сіра мишка, і зараз їй вказали на відсутність харизми чіткіше, ніж будь-коли в житті. Вона увесь час молилася, чекала й сподівалася на диво, однак цей рік був точно не створений для чудес.

Наталі подумала про довгі самотні ночі, що чекають на неї. Вона також знала, що тягар провини тиснутиме на її свідомість. Вона вчинила огидну зраду, тільки щоб Сліп залишився з нею. «Навіщо жити далі? — запитувала вона себе. — Сподіватися на примирення із собою неможливо... То навіщо жити далі?»

Жінка зайшла на кухню. Рухаючись повільно, як сновиди, вона знайшла маленький гострий ніж для овочів. Узявши його, рушила до ванної, де зачинила двері на засув. Увімкнула крани і стояла в напівтемряві, доки ванна не наповнилася наполовину теплою водою. Жінка зняла черевика й ступила у ванну. Плісована спідниця

надулася, тож Наталі притиснула її до ніг. Вона відчувала, як вода приємно обмиває крізь одяг її зболіле тіло.

Вона лежала непорушно. Чи буде боляче? Кажуть, це найпростіший спосіб померти. Зціпивши зуби, Наталі різнула гострим ножом по лівому зап'ястю. Поріз виявився глибоким, і вона ледь погамувала крик болю. Ніж випав з долоні. Якусь мить вона спостерігала, як вода навколо неї стає рожевою і темнішає, а потім заплющила очі.

Жінка лежала, думала про Сліпа, про його привабливе обличчя, довгі пасма чорного кучерявого волосся і прекрасне сильне тіло, аж доки спокійно не вислизнула із життя, що більше не було їй потрібним.

РОЗДІЛ ЧЕТВЕРТИЙ

Армо Шалік повернувся до свого номера в понеділок, о 8:30 ранку. Його зустрів Шерборн із повідомленням про те, що Феннел уже в Парижі. Доки Шалік сидів за столом і похмуро зиркав на асистента, той пояснив йому обставини справи.

— Сподіваюсь, я вчинив правильно, сер. Якби я міг зв'язатися з вами, то обов'язково спитав би вашої думки.

У Шаліка видалися кепські замиські вихідні з дівчиною за викликом, про що він, звісно, не мав жодного наміру повідомляти Шерборна. Однак особисте фіаско тільки посилило його гнів.

— Чудово, Феннел зник. А він не поділився міркуваннями щодо справи Каленберга?

— Ні, сер. Феннел примчав сюди й полетів геть, як комета.

Шалік передчував, що понеділок виявиться жахливим. А якби дізнався, що три плівки, де записано деталі його плану з викрадення персня Борджія, вже лежать на столі Макса Каленберга, то вважав би цей день абсолютною катастрофою. Та єгиптянин цього не знав.

Роздратований і знервований, він зібрав о 9:30 нараду, на якій пояснив Ієї, Террі та Кену Джонсу, що Феннел мусив поїхати й тепер перебуває в Парижі.

— Нема потреби вдаватись у деталі, — сказав Шалік. — Містер Феннел відбув настільки квапливо, що не встиг поділитися зі мною думками щодо заходів безпеки, які вжив Каленберг. Сподіваюся, він розкаже про це вам, коли ви всі зустрінетесь у готелі «Ренд Інтернешнл».

Оскільки в мене сьогодні надзвичайно зайнятий ранок, не бачу потреби продовжувати наші з вами збори, — Шалік перевів погляд на Геррі. — Ви ретельно вивчили карти, які я вам дав?

— Так, жодних проблем, — відповів пілот. — Я можу дістатися туди.

— Гаразд. Отже, тепер доля операції у ваших руках. Я зробив усе можливе, щоби спростити її для вас. Тепер усе залежить тільки від вас. Ви відлітаєте сьогодні, а до Йоганнесбурга прибуваєте завтра вранці, — шеф змовк, завагався, а тоді продовжив: — Маю чесно попередити вас, що Феннел — небезпечний злочинець, однак без нього не обійтись, якщо хочемо досягти успіху, — він поглянув на Геррі: — Здається, ви спроможні подбати про себе, тож попрошу вас подбати і про міс Десмонд.

— Із задоволенням, — спокійно відповів Геррі.

— Ох, Армо, — нетерпляче втрутилася Гея. — Ти ж знаєш, що я можу й сама дати собі раду. Навіщо метушишся?

— Чоловіки завжди хвилюються за красивих жінок. Я не виняток, — Шалік, знизавши опецькуватими плечима, глянув Геррі у вічі. Пілот кивнув. — Ну гаразд, *bon voyage** й успіху! Шерборн віддасть вам квитки та повідомить усі необхідні деталі.

Коли трійця пішла, Шалік узявся шукати перелік зустрічей, який Наталі завжди лишала йому на столі. Не знайшов. І знову товстуна охопило відчуття, що понеділок виявиться не просто виснажливим. Він розгнівано зайшов до кабінету секретарки і вражено з'ясував, що за столом її нема — вперше за останні три роки. Поглянув на годинник: десята ранку. Повернувшись до свого кабінету, Шалік викликав Шерборна.

— Де міс Норман?

— Гадки не маю, сер, — байдуже відказав Шерборн.

* Щасливої подорожі! (фр.).

Шалік люто зиркнув на нього:

— То дізнайся! Може, вона захворіла. Зателефонуй їй додому!

Задзеленчав телефон. Нетерплячим жестом Шалік наказав Шерборну відповісти.

Той підняв слухавку й чванливо мовив:

— Резиденція містера Шаліка, — настала пауза, а тоді асистент запитав уже позбавленим пихи голосом: — Хто? Що ви таке кажете?

Шалік люто зиркнув на Шерборна, але заляк, коли побачив, що асистент зблід, а його очі повняться тривогою.

— Зачекайте хвилинку.

— Хто там?

— Сержант Гуд'ярд зі Спеціальної служби* хоче поговорити з вами, сер.

Чоловіки перезирнулися. Шалік одразу подумав про три небезпечні валютні транзакції, які він недавно здійснив, вивівши з Англії дев'ятсот тисяч фунтів. Невже Скотленд-Ярд щось про це рознюхав? Долоні єгиптянина спітніли.

Шалік вирівняв голос і, не глянувши на Шерборна, відповів:

— Скажи, нехай піднімається.

Через три хвилини, відчиняючи двері номера, Шерборн зустрів кремезного чоловіка з уважними очима, схожим на мухоловку ротом і потужною щелепою, подібною до носа корабля.

— Заходьте, сер, — Шерборн відступив убік. — Містер Шалік зараз прийме вас.

Сержант Гуд'ярд увійшов до кімнати, подивився на Шерборна й підняв важкі брови.

— Привіт, Джордж... А я уже вважав, що ти помер.

* Спеціальна служба — відділ Департаменту кримінального розшуку, що виконує у Великобританії роль політичної поліції.

— Ні, сер, — на обличчі Шерборна виступив піт.

— А шкода. Тримаєшся подалі від проблем?

— Так, сер.

Сержант Гуд'ярд окинув приймальню критичним поглядом.

— А ти знайшов для себе хороше гніздечко, правда, Джордже? Дозволю собі припустити, що тут краще, ніж у Пентонвіллській в'язниці.

— Так, сер.

Шерборн прочинив двері Шалікового офісу.

Уважно придивившись до єгиптянина, Гуд'ярд зайшов до кабінету, який вражав своєю розкішшю.

Шалік підвів погляд, розглядаючи офіцера поліції, що повільно підходив до його столу.

— Сержанте Гуд'ярд?

— Так, сер.

Шалік вказав йому рукою на стілець.

— Сідайте, будь ласка, сержанте. Щось трапилося?

Гуд'ярд вмовився на стільці й холодно зиркнув на Шаліка. Товстуніві стало незатишно, як і всім винним людям під час поліційної перевірки, але вираз обличчя його не видав.

— Гадаю, міс Наталі Норман працює на вас?

Шалік здивовано кивнув.

— Саме так. Але сьогодні вранці вона не прийшла. З нею щось трапилося?

— Вона померла в суботу вночі, — відповів Гуд'ярд спокійним, притаманним усім поліціантам голосом. — Скоїла самогубство.

Шалік здригнувся: він страшенно боявся смерті. Товстун на кілька секунд зачляк, а тоді його меткий жорстокий розум ожив. Кого він знайде їй на заміну? Хто тепер доглядатиме за ним? Те, що Наталі мертва, нічого не означало для єгиптянина. А ось те, що він останні три

роки покладався на неї в питаннях організації соціального та ділового життя, означало багато.

— Мені прикро це чути, — Армо потягнувся за сигарою і замовк, щоб обрізати кінчик. — Чи відома причина?

«От сволота!» — подумав Гуд'ярд, але на його обличчі не проявилось й крихти огиди.

— Саме тому я тут, сер. Сподівався, що причину мені скажете ви.

Шалік запалив сигару й випустив з рота запашний дим. Потім похитав головою.

— Мені шкода, але я взагалі нічого не знаю про міс Норман, нічогісінько. Я завжди вважав її чудовим працівником. Вона була поруч зі мною три роки, — він відкинувся на директорському кріслі й поглянув Гуд'ярду прямо у вічі. — Я заклопотана людина, сержанте. Не можу дозволити собі проявляти інтерес до людей, які працюють на мене.

Гуд'ярд намацав у кишені пальто маленький предмет, дістав його і поклав на білий записник перед Шаліком.

— Ви знаєте, що це, сер?

Шалік насупився, розглядаючи товсту канцелярську скріпку. Такими послуговуються, щоб з'єднувати важкі та об'ємні юридичні документи.

— Вочевидь, це канцелярська скріпка, — лаконічно відказав він. — Сержанте, сподіваюся, ви маєте серйозні підстави ставити такі запитання. Ви ж віднімаєте у мене час.

— Звісно, я маю підстави, — Шалікова уїдливість не порушила спокою Гуд'ярда. — Здогадуюся, містере Шалік, що ви маєте справу з багатьма операціями, якими можуть цікавитися ваші конкуренти.

Шалікове обличчя закам'яніло.

— А хіба це має вас цікавити?

— Ні, сер, але могло б пояснити появу цього предмета тут, — Гуд'ярд торкнувся до скріпки.

— Що ви маєте на увазі?

— Те, що на перший погляд скидається на скріпку, насправді є високочутливим мікрофоном. Володіти таким заборонено, й використовують його лише спеціальні служби. Інакше кажучи, сер, цей пристрій застосовують винятково для шпигунства.

Витріщаючись на скріпку, Шалік відчув, як кров холоне у його жилах.

— Не розумію... — протягнув, хвилюючись, він.

— Цю канцелярську скріпку знайшли у квартирі міс Норман, — пояснив Гуд'ярд. — На щастя, детектив, який розслідує її смерть, виявився достатньо кмітливим, аби розпізнати призначення речі. Тому справу передали до Спеціальної служби. От я і тут.

Шалік облизав сухі губи.

— Я нічого не знаю про це.

— Ви бачили мікрофон раніше?

— Гадаю, ні... Та як я можу взагалі знати? — опанувавши напад паніки, Шалік махнув головою, показуючи на гору документів на столі, з'єднаних великими канцелярськими скріпками. Щоправда, жодна з них не була такою великою, як та, що лежала на блокноті. — Можливо... Не знаю.

— Для успішного використання мікрофона, — вів далі Гуд'ярд, ховаючи пристрій у кишеню, — необхідний спеціальний магнітофон. Чи можу я оглянути стіл міс Норман?

— Звісно, — Шалік звівся на ноги й провів сержанта до кабінету Наталі. — Ось її стіл.

Гуд'ярд швидко й ретельно все оглянув. Він також подивився в ящиках для зберігання документів та у шафі, де Наталі вшала пальто.

— Нічого... — він повернувся до Шаліка. — Чи є у вас причини вважати, що міс Норман могла шпигувати за вами?

— Жодних.

— Чи знаєте ви щось про її особисте життя? Як я розумію, з нею жив якийсь молодик. Люди з будинку бачили, як він заходив до квартири міс Норман. Ви знаєте, хто він?

На обличчі Шаліка відбилосся щире здивування.

— Я заледве можу в це повірити... Але так і було, раз ви кажете. Ні, я нічогосінько не знаю про неї.

— Розслідування ще триватиме, сер. Я хотів би потім знову побачитися з вами.

— Ви завжди можете знайти мене тут.

Гуд'ярд рушив до дверей, а тоді зупинився.

— Не знаю, чи ви в курсі, та ваш працівник Джордж Шерборн відсидів шість років за шахрайство.

На обличчі Шаліка не проявилосся жодної емоції.

— Так, я знаю про це. Але Шерборн змінився. Його роботою я дуже задоволений.

Суворі очі Гуд'ярда втупились у єгиптянина.

— Хіба такі взагалі змінюються? — запитав він і пішов.

Шалік вмоستився за стіл. Розмірковуючи, він витягнув хустинку й витер вологі руки.

Чи був той мікрофон у нього на столі?

А якщо і був? Невже та блідолиця сучка записала його трансакційні операції? Він подумав про небезпечні валютні угоди. Була ще інформація, яку надав йому особистий помічник міністра фінансів: вона збагатила чотирьох клієнтів Шаліка. Також дані про злиття компаній, які продала жадібна до грошей друкарка. Перелік нескінченний. Якщо Наталі поклала мікрофон йому на стіл, то скільки угод було записано? І була ж іще справа Каленберга. Чи записала вона її? Шалік розгнівано зібгав хустинку в кульку. Де був магнітофон? Можливо, подумав він, хтось натиснув на Наталі, але зміг переконати її лише наполовину. Можливо, мікрофон вона взяла, а ось

магнітофон брати не наважилася. Боялася забруднитись. Наталі така неврастенічна. Або ж вона вирішила убити себе, аби не зраджувати шефа. Але якщо секретарка таки записала його розмову з четвіркою щодо персня Борджія? І записи вже прямують до Каленберга?

Шалік відкинувся на стільці, витріщаючись на проти-лежну стіну, доки його мозок жваво працював.

Чи потрібно попередити найманців?

Єгиптянин почав зважувати ризики. Трьох чоловіків не було шкода. А ось втратити Гею Десмонд — прикро. Він доклав чимало зусиль, аби знайти її, але, нарешті мовив він сам до себе, Гея — не єдина жінка у світі. Якщо він попередить їх, що операцію, можливо, розкрито, чи ж не відступляться вони? Його гонорар за отримання персня становить 500 000 доларів плюс витрати. Товстун скривився. Сума надто велика, щоб відмовлятися від неї заради чотирьох людей. У такій ситуації він мусить зберігати спокій і ставити на те, що це мертве стерво не записало їхніх розмов.

Поміркувавши ще трохи, Шалік вирішив нічого не казати й просто зачекати.

Він потягнувся до листів і вже за кілька хвилин вики-нув із голови візит Гуд'ярда та думку про те, що Каленберг може бути в курсі, що скоро втратить перстень Борджія.

Чарльз Бернетт велично увійшов до свого кабінету. Він чудово пообідав копченим лососем і качкою в апель-синовому соусі, тож тепер почувався ситим і задоволе-ним собою.

Секретарка вручила йому зашифровану каблограму й повідомила, що та прибула лише кілька хвилин тому.

— Дякую, міс Морріс, — сказав банкір, стримавши відрижку. — Я займуся нею сам.

Він уместився за столом та відімкнув шухлядку, звідки витягнув нотатник із Каленберговим шифром. За кілька хвилин банкір прочитав:

Я задоволений. На відвідувачів чекає надзвичайно теплий прийом. На ваш швейцарський рахунок переведено 20 000 акцій компанії «Ганівелл». К.

Бернетт попросив міс Морріс повідомити йому поточний курс «Ганівелла». Секретарка сказала, що ціна акцій піднялася на три пункти.

Бернетт почувався надзвичайно задоволеним, аж раптом зателефонував колишній інспектор Перкінс.

— Гадаю, вам варто знати, сер, що секретарку містера Шаліка, Наталі Норман, знайшли сьогодні зранку мертвою в її квартирі. Самогубство.

На кілька секунд Бернетт втратив дар мови.

— Ви мене слухаєте, сер?

Банкір нарешті опанував себе. Отже, Бернетт мав слушність: вона збожеволіла. Тепер він вже не сумнівався в цьому.

— Перкінсе, чому ви гадаєте, що мене це має цікавити? — запитав він, намагаючись приховати тремтіння голосу.

— Сер, у неї часто бачили молодого пройдисвіта, Сліпа Джексона. Я подумав, що вам, можливо, варто сказати про це, але якщо помилився, то прошу вибачення.

Бернетт глибоко й повільно вдихнув.

— Отже, Джексон навідувався до неї. Дуже дивно... Його притягатимуть до відповідальності?

— Навряд чи. Суботньої ночі Джексон виїхав до Дубліна. Хоча поліція і має його опис, але Дублін — назагал непогане місце для сховку.

— Так. Добре, дякую, Перкінсе. Це цікаво, — Бернетт подумки бачив лисяче обличчя Перкінса і надію в його очах. — На ваш рахунок буде переведено додаткову суму, — й банкір поклав слухавку.

Він сидів, міркуючи. Пригадав дорогий мікрофон, якого залишив у квартирі Наталі. Кілька секунд похвилювався через нього, а тоді переконав себе, що ніхто

й ніколи не здогадається, що це, і мікрофон викинуть з іншим її мотлохом.

Однак дзвінок Перкінса зіпсував Бернетту пообіддя.

У вестибюлі готелю «Ренд Інтернешнл» товклися опасисті й галасливі американські туристи, які щойно повиходили з автобуса, витягнувши звідти свій розмаїтий багаж.

Одягнені в прозорі дощовики, вони метушилися навколо й репетували одне на одного, зовсім не зважаючи на галас, що самі ж і створювали. Вестибюль потопав у вересках на кшталт: «Джої, ти бачив мою сумку?», «Щоб він скис, цей дощ... Де сонце?», «Заради бога, Марто, не накручуй себе. Ще не весь багаж витягнули», «Гей, матусю, цей тип хоче наші паспорти!» тощо. Здавалося, що Америка окупувала «Ренд Інтернешнл», тож білі й темношкірі працівники готелю намагалися дати раду оглушливому вторгненню.

Лью Феннел сидів біля їдальні, похмуро спостерігаючи за цією метушнею.

Дощ не припинявся. Сховавшись під парасольками, банту зупинялись, аби повітрішатися крізь скло на хаос, що панував у вестибюлі. Надивившись, вони сміялись і клишоного брели далі: чоловіки — вбрані в поношений європейський одяг, жінки — у вилинялих яскравих сукнях та кольорових шарфах, пов'язаних на голову.

Феннел смоктав цигарку і спостерігав, як остання партія американців із криками завантажилась у ліфти. Він перебував у Йоганнесбурзі вже тридцять шість годин. Чекаючи на рейс до Південної Африки, він півдня нервував у Парижі. Тепер, уперше за цілий місяць, Лью почувався розслабленим і в безпеці. Мороні та поліція залишилися далеко.

Поглянувши на годинник, бандит зручніше влаштувався у кріслі.

До готелю підїхав чорний «кадилак». Побачивши каштанові кучері Геї, що бігла до ганку готелю, аби сховатися від дощу, Феннел звівся на ноги.

За десять хвилин усі троє вже були в маленькій вітальні його номера на восьмому поверсі.

Феннел перебував у люб'язному й доброзичливому гуморі.

— Гадаю, ви всі хочете відпочити, — сказав він, дістаючи з холодильника напої, — але спершу я б хотів розповісти, що на нас може чекати, згода?

Геррі розім'яв стомлені плечі. Його тіло затерпло після чотирнадцятигодинного перельоту. Він поглянув на Гею.

— Хочеш послухати чи спершу прийємо ванну?

— Послухаємо, — відповіла Гея, відкидаючись на дивані. Вона ковтнула джину з тоніком, якого запропонував Феннел. — Я не настільки втомилася.

Очі Феннела звузилися. Отже, Едвардс накинув оком на жінку, яку він подумки зарезервував для себе.

— Ну, вирішуйте вже! — роздратовано мовив він. — Ви бажаєте слухати чи ні?

— Я ж сказала, що так, — Гея спокійно глянула на злодія. — То що там?

— Шалік передав мені рахунки, з яких усе стало ясно, — Феннел ковтнув трохи віскі з водою. — Як я розумію, музей має бути під землею. У маєток Каленберга було доставлено ліфт, а оскільки будинок одноповерховий, то логічно припустити, що ліфт веде до підземного музею. Зрозуміло?

— Продовжуй, — мовив Геррі.

— У рахунках також зазначено шість телевізійних систем із замкненим контуром та один монітор. Це означає, що в музеї шість зал, а перед монітором сидить охоронець — імовірно, десь у будинку. Натискаючи на кнопки, цей один охоронець спостерігає за кожною з кімнат, але не за кількома водночас, — Феннел запалив

цигарку, а тоді продовжив: — Я знаю таку систему. Її вразливою точкою є охоронець: він може заснути, зачитатися книжкою, випустивши з уваги монітор або ж просто вийти в туалет. Однак нам необхідно дізнатися, що з цього всього він зробив чи не зробив і чи чергує уночі. З'ясувати це — твоя робота, — Феннел вказав товстим коротким пальцем на Геррі.

Геррі кивнув.

— На двері до музею також виписано рахунок. Їх виготовлено з міцної сталі. Я працював на «Бальстром», тому знаю їхнє обладнання. Двері мають замок із годинниковим механізмом. Ти встановлюєш на ньому один час, а на лічильному диску — інший, і ніхто на світі, крім працівників «Бальстрома», не зможе відчинити його в проміжку, — Феннел усміхнувся. — Окрім мене. Я знаю, як давати раду таким замкам: допомагав їх розробляти. А тепер перейдімо до справи, про яку подбаєш саме ти, — Лью звернувся до Геррі. — Ліфт тут непростий. Ми підемо на справу вночі. Мені потрібно знати, працює ліфт у цю пору чи ні. Тобто чи не вимкнено електрики. Якщо вночі ліфт не працює, то гадки не маю, як би ми могли дістатися до музею.

— Розгляньмо гірший варіант, — сказав Геррі. — Що як струм вимкнено?

— Тоді ти мусиш увімкнути його, інакше ми пропали.

Геррі скривився.

— Завжди лишається шанс, що, крім ліфта, є і сходи.

— Можливо, — кивнув Феннел. — Це також ти мусиш з'ясувати. Твоя справа — дізнатись якомога більше про все, що тільки можливо, щойно потрапиш усередину. Крім того, ти мені скажеш, як заходити: через двері чи через вікно. Знову ж таки, це твоє завдання. Усе, що довідаєшся, передавай по радії, аби я знав, до чого готуватися.

— Якщо інформацію можливо роздобути, я це зроблю.

Феннел осушив свою склянку.

— Якщо ти не дістанеш її, ми не виконаємо замовлення... Усе просто і зрозуміло.

Гея звелася на ноги. Вбрана у небесно-блакитну обтислу бавовняну сукню, жінка виглядала дуже красивою і надзвичайно привабливою. Усі троє чоловіків витріщилися на неї.

— Гаразд, я залишу вас і прийму ванну. А ще хочу поспати. У літаку навіть очей не зімкнула.

Вона кивнула усім трьом і вийшла з кімнати. Геррі потягнувся й позіхнув.

— І я подрімаю. Чи, може, я ще для чогось вам потрібен?

— Ні, — Феннел поглянув на Кена. — А як щодо обладнання? Ти владнав це питання?

— Гадаю, так. Заскочу у ванну й перевірю. Це організовує мій друг. Я надіслав йому з Лондона каблограму, де зазначив, що саме нам потрібно. Піду подивлюся, що він зробив. Хочеш скласти компанію?

— Чому б і ні? Добре, я зачекаю на тебе тут.

Геррі й Кен рушили коридором до своїх номерів. Уся команда влаштувалася на восьмому поверсі: у кожного був невеликий номер із кондиціонером та вікнами, що виходили на місто.

— До зустрічі, — сказав Геррі, зупиняючись біля своїх дверей. — Із ним буде нелегко.

Кен усміхнувся. Геррі вже зрозумів, що Джонс — невправний оптиміст.

— Ніколи не знаєш напевно. Може, все й буде добре. Ну, я пішов у ванну, — посвистуючи, Кеннеді попрямував до свого номера.

За годину він повернувся до Феннела. Лью нажлуктився віскі, тому трохи почервонів.

— То ми йдемо? — запитав Кен, притулившись до одвірка.

— Ага, — Феннел звівся на ноги, й чоловіки рушили коридором до ліфтів.

— Мій друг тримає гараж на Плейн-стрит, — повідомив Кен, коли ліфт спустився. — Це зовсім неподалік, можемо пройти пішки.

Вони проштовхалися через іще одну партію ново-прибулих американських туристів. Від їхнього галасу чоловіки скривилися.

— І чому ці американці постійно верещать? — жартівливо запитав Кен. — Може, гадають, що всі навколо — якісь глушмани?

Феннел у відповідь буркнув:

— А мені звідки знати?.. Може, їх малими не навчили, що треба стуляти пельку.

Вони зупинилися на ганку готелю й дивились, як потоки дощу вмивають Брі-стрит.

— Якщо у Драконових горах дощитиме так само, ми там застрягнемо надовго, — зауважив Кен, піднімаючи комір. — Ну ж бо, нічого, що трохи змокнемо. Потрібно тренуватися.

Нахиливши голови, аби хоч трохи врятувати себе від зливи, чоловіки квапливо перетнули Плейн-стрит.

Їх зустрів Сем Джефферсон, власник гаража. То був високий, худорлявий літній чоловік із приємним обличчям, вкритим ластовинням.

— Привіт, Кене! Подорож пройшла вдало?

Кен відповів, що долетів добре, і відрекомендував старому другові Феннела. Коли Джефферсон потискав злодійську руку, його усмішка трохи зблякла: вочевидь, старому був не до душі холодний, жорстокий вираз обличчя Лью. Феннел точно не належав до привітного типу людей.

— Я роздобув усе приладдя і розклав його для тебе, — продовжив він, повертаючись до Кена. — Поглянь. Якщо я про щось забув — дай знати. А зараз вибач. Маю тер-

міново поставити коробку передач, — кивнувши, він рушив до іншого кутка великого гаража, де двоє банту розгублено витріщалися на піднятий домкратами «понтіак». Банту, що сидів навпочіпки й чухав литку, повільно підвівся й усміхнувся Кенові на всі тридцять два зуби.

Кен рушив до меншого, внутрішнього гаража, де було припарковано «ленд-ровер».

— Усе добре, бос, — сказав банту й потиснув Кенові руку.

— Це Джо, — повідомив Кен Феннелу. — Вони із Семом зібрали все необхідне для нас.

Темношкірих Феннел не любив, тому він люто зиркнув на усміхненого банту, щось буркнув і відвернувся. Запала незручна пауза, і Кен мовив:

— Гарзд, Джо, погляньмо, що ви роздобули.

Банту підійшов до «ленд-ровера» і зняв брезент, що вкривав капот.

— Я зробив усе, як ви казали, бос.

Перед радіатором на двох сталевих підпорах стояв закріплений барабан. Навколо барабана було намотано довгий тонкий сталевий кабель. Кен перевірів його, а тоді задоволено кивнув.

— Трясця, а це що таке? — запитав Феннел, розглядаючи барабан.

— Лебідка, — пояснив Кен. — Ми їхатимемо дуже поганими дорогами, тож можемо застрягнути. Коли сильно дощить, шляхи у Драконових горах стають справжнім пеклом. Лебідка витягне нас і дасть змогу не зламати спин, — Кен показав на маленький якір, що лежав на дні «ленд-ровера»: — Бачиш цю штуку? Якщо застрягнемо, нам лишиться тільки зачепити за коріння дерева якір й увімкнути лебідку.

— Дороги будуть аж настільки поганими?

— Друзяко, ти й гадки не маєш, наскільки! У нас попереду ще та мандрівка.

Феннел насупився:

— А іншим двом дістався легший шлях. Полетять, еге ж?

— Я не дуже впевнений щодо цього. Якщо один із гвинтів відпаде, вони сядуть у джунглях. А там уже почнуться веселощі. Як на мене, у цій країні краще їздити, ніж літати.

— Бос... — Джо досі всміхався, хоча йому й було незатишно у Феннеловій присутності. Він стягнув брезент із довгого столу на козлах, що стояв неподалік від «ленд-ровера». — Хочете перевірити ці речі?

Чоловіки підійшли до розкладеного обладнання. Там стояли чотири каністри для води, ще п'ять — для пального, чотири спальні мішки, чотири потужні кишенькові ліхтарики із запасними батареями, дві шестифутові сталеві перфоровані стрічки, аби вивозити з бруду, розбірний намет, два дерев'яні ящики та велика картонна коробка.

— Якщо пощастить, то, за моїми підрахунками, нам знадобиться чотири або п'ять днів для здійснення операції, — сказав Кен, поплескавши по дерев'яних ящиках. — У нас достатньо їжі в консервах, аби не пропасти за цей час, — тоді він торкнувся картонної коробки: — А тут випивка: чотири пляшки шотландського віскі, дві пляшки джину і двадцять чотири кварта пива. У мене є «Спрінгфілд» дванадцятого калібру й патрони двадцять другого. Там, куди ми прямуємо, багацько дичини. Любиш цесарок? Антилоп? Куштував коли-небудь підсмажений на маленькому вогні окіст імпали із соусом чилі? — він усміхнувся й закотив очі. — Це надзвичайно!

— А що там з медикаментами? — поцікавився Феннел.

— У «ленд-ровері» є повна аптечка. Я колись проходив курси першої допомоги на сафарі. Можу дати раду всьому: від укусу змії до зламаної ноги.

— Здається, ти подбав абсолютно про все, — Феннел запалив цигарку й випустив дим через ніздрі. — Тобто нам треба взяти тільки свої речі?

— Так, мандруватимемо порожняком. Потрібен лише змінний одяг.

— У мене ще є сумка з інструментами, — Феннел приулився спиною до «ленд-ровера». — Вона важка, але я без неї не обійдуся.

— Отже, доведеться тягнути і її.

Феннел схилив голову набік.

— Але ж ми їдемо, хіба ні?

— Можливо, певну частину шляху доведеться долати пішки. Навіть із лебідкою можемо застрягнути по дорозі до Каленбергового маєтку. А якщо так трапиться, доведеться брести на своїх двох.

— А чому б нам не взяти із собою нігера?

— Слухай, друже, ти це облиш, — лице Кена посерйознішало. — Ніхто тут нікого не називає нігерами. Ми кажемо «місцеве населення». Банту, неєвропейці... але не нігери.

— Блядь, та кого це гребе?

— Мене. І якщо ти хочеш, щоб ми з тобою ладнали, то маєш стежити за язиком.

Феннел завагався, а тоді знизав плечима:

— Добре, добре, то як? Чому б не взяти представника місцевого населення, банту чи неєвропейського покидька разом із нами, аби він ніс цю бісову сумку?

Кен зиркнув на бандита з відвертою неприязню.

— Ні. Повернувшись, він усе розбазікає. У мене є друг, з яким ми зустрінемося в таборі біля Мейнвілля, — він працював зі мною ще в мисливському заповіднику. Він піде разом з нами. Цей друг із племені кікую, чудовий слідопит. Без нього ми нізащо не дістанемося, куди треба. Зараз він у Каленберговому маєтку, рознюхує, як пройти повз охорону. Дозволь зауважити, що той маєток

охороняють триста зулусів. Та я закладаюся, що коли ми зустрінемося в Мейнвіллі, мій друг знайде спосіб їх обійти. Але зарубай собі на носі: він не нестиме нічиїх речей, окрім своїх.

Примружившись, Феннел зиркнув крізь цигарковий дим на Кена.

— Він що, чорнопикий?

— Він із племені кікую, значить, його шкіра — не біла.

— Кажеш, друг?

— Один із моїх найкращих друзів, — Кен кинув важкий погляд на Феннела. — Якщо тобі так складно в це повірити, давай дещо поясню. Банту — збіса надійні друзі, якщо роззнайомишся з ними, а ще вони збіса хороші люди.

Феннел знизав плечима.

— Це твоя країна, не моя. Може, повернемося до готелю? Від цього клятого дощу мене мучить спрага.

— Повертайся сам. Мені ще потрібно перевірити обладнання й завантажити його у машину. Може, по-вечереємо разом? Біля готелю є хороший ресторан. Можемо обговорити всі важливі питання. А вирушити можемо завтра.

— Ну, давай. Тоді ще здибаємося, — Феннел вийшов із гаража і попрямував до готелю.

Насупившись, Кен спостерігав, як його супутник іде геть. А тоді знизав плечима й підійшов до Сема Джефферсона, що саме колупався в «понтіаку».

Ресторан «Шах і мат» належав до готельного комплексу «Ренд Інтернешнл». Уся команда зібралася там близько половини дев'ятої. Скориставшись правом спізнитися, Гея прибула останньою, вбрана у бавовняну сукню лимонного кольору. Погляди всіх чоловіків ресторану були прикуті до неї — з таким бажанням дивляться лише на по-справжньому красивих жінок.

Коли Гея сідала на стілець, Феннел зиркнув на неї й відчув, як піт стікає по його округлому обличчі. Він знав багатьох жінок, але ніхто не міг дорівнятися до Геї. Лью охопило таке сильне бажання, що він навмисне кинув серветку, аби мати змогу нахилитися й підняти її, водночас прибравши з обличчя вираз дикої жаги.

— Нугаразд, чим пригощатимемося? — запитав Геррі.

Усі були дуже голодними, тому обрали пательню з морепродуктами, паніровану телятину й картоплю фрі.

— Як там справи? — запитав Геррі у Кена. Пілот вже зауважив Феннелову напруженість. Зиркнувши на розпашіле обличчя бандита, Едвардс відвів погляд.

— Усе під контролем, все організовано. Якщо ви двоє не проти, можемо вирушати вже завтра.

— Чому б і ні? — Геррі глянув на Гею, і та кивнула у відповідь.

— Чим швидше вирушимо, тим легше нам буде. Почався сезон дощів. Є ймовірність, що зливи ще не сягнули Драконових гір, але якщо це так, то на нас із Феннелом чекає нелегка мандрівка. Тому якщо вас усе влаштовує, вирушаємо завтра зранку о восьмій. Поїдемо на «ленд-ровері». Комфарту не обіцяю, бо ми добряче завантажили машину. До нашого табору біля Мейнвілля — триста кілометрів, — він замовк, коли принесли морепродукти. Щойно офіціант відійшов, Кен продовжив: — Від Мейнвілля до Каленбергового маєтку ще кілометрів чотириста. Гелікоптер чекатиме у Мейнвіллі. Якщо все буде гаразд, його доставлять швидко. Ви двоє залишитесь на день у таборі, а ми з Феннелом рушимо в дорогу. Потім ви полетите. Зв'язок підтримуватимемо по раціях. Вони надійні, я перевірів. Якщо поталанить, будемо у Мейнвіллі по обіді. Ми з Феннелом поїдемо о п'ятій наступного ранку. А ви полетите о десятій через день. До маєтку Каленберга дістанетесь десь за годину. Вам не варто світитися там надто рано. Ну, як мій план?

— Чудово, — відповів Геррі. — А що з гелікоптером: техобслуговування і пальне?

— Про це вже подбали. Пального вистачить на те, аби прилетіти туди й повернутися. Мені гарантували, що все працює відмінно. Звісно, можеш перевірити, чи все тебе задовольняє, та, як мене запевнили, гелікоптер уже чекатиме, готовий до польоту.

— А який він, Мейнвілл? — запитала Гея, відкладаючи ніж і виделку.

Кен усміхнувся:

— Таке собі задрипане містечко. Наш табір розташований за п'ять миль від нього, у савані.

Компанія з насолодою перейшла до телятини. Мандрівники обговорювали подальші деталі операції. Гея та Геррі зауважили, що Феннел практично нічого не казав, тільки бурчав над їжею й витріщався на дівчину. Повечерявши, вони пили каву й слухали розповіді Кена. Він виявився хорошим і цікавим співрозмовником.

— Вам сподобається поїздка до Мейнвілля, — сказав Кен. — Останній відрізок ми долатимемо не автострадою, тож ви надивитесь на всіляку дичину... бородавочки, антилопи-імпали, водяні козли, мавпи-верветки та багато іншого. Якщо вам цікаво, можу трішки розповідати про тварин, на яких ми натрапимо. Колись я був егерем у чудовому заповіднику. Возив людей на «ленд-ровері» й показував їм тварин.

— Чому ж ви залишили таку роботу? — запитала Гея. — Як на мене, то це дуже приємне життя.

Кен розсміявся.

— Вам би сподобалося, правда? Із тваринами жодних проблем не було, але клієнти, зрештою, мене доконали. Не можна ж піти у савану й сподіватися, що звірі просто сидять і чекають на тебе. Необхідне терпіння. Бувають дні, особливо в цю пору, коли можна кілька миль проїхати, але ні на кого не натрапити. А клієнти дратуються

й дорікають мені. За кілька років це мене остаточно стомило. Був один клієнт, який мене по-справжньому пресував. Йому тоді не щастило. Настав сезон дощів, а він дуже хотів зробити фотографію буйвола. Він заклався на тисячу доларів з друзякою у Штатах, що привезе таку світлину... А буйволів не було. Ми годинами вистежували їх, але марно, тож він зривав усю злість на мені, — Кен усміхнувся. — Врешті-решт я зацідив йому в щелепу. За це мене на півтора року запроторили в тюрму. Коли ж я вийшов звідти, то облишив своє невдячне заняття.

Феннел слухав ці балачки нетерпляче, і нарешті втрутився:

— Ну, не знаю, що збираєтеся робити ви, хлопці, але я запрошую міс Десмонд скласти мені компанію й прогулятися нічними ресторанами, — він пильно поглянув на Гею. — Що скажете?

Запала тиша. Геррі відразу ж зиркнув на почервоніле обличчя Феннела й на цілком розслаблену, усміхнену Гею.

— Це так люб'язно з вашого боку, містере Феннел, але прошу мені вибачити. Якщо ми завтра маємо рано вставати, то мені потрібно виспатися, — вона підвелася. — Добраніч усім. Зустрінемося зранку, — і Гея вийшла з ресторану, продовжуючи притягувати до себе чоловічі погляди.

Феннел відкинувся на стільці. Його обличчя зблідло, а очі палахкотіли.

— Продинамила, — буркнув він. — Трясця б її взяла, та ким вона себе вважає?

Кен звівся на ноги.

— Розрахуюся й піду спати, — він рушив до каси.

Геррі спокійно мовив:

— Розслабся. Дівчина стомила. Якщо хочеш кудись піти, можу скласти тобі компанію.

Феннел удав, що не чує. Він так і сидів, втупившись у простір напівбожевільними очима. До його обличчя по-

вернулися звичні барви. Він важко звівся на ноги й вийшов із ресторану до ліфта. Феннела аж хитало від гніву.

«Ну гаразд, сучко, — думав він, коли прочинилися двері ліфта. — Я ще покажу тобі! Дай нам лишитися сам на сам хоча б на десять хвилин — і я провчу тебе так, що місця живого не залишиться».

Діставшись до номера, він з тріском зачинив двері й зірвав із себе одяг. А тоді гепнувся на ліжку, стиснувши кулаки так, що нігті врзались у долоні. По товстих щоках бандита стікав піт.

Більше години хтивий розум Лью вигадував, що можна зробити з Геєю, якби вони лишилися на самоті, та еротичні думки виснажили його, і свідомість повернулася до нормального стану.

Зненацька Лью пригадав Шалікові слова: *«Ви взагалі не чіпатимете Геї Десмонд. Простягнете до міс Десмонд лапи — й обіцяю, Інтерпол отримає ваше досьє»*.

І як Шалік дізнався про три вбивства?

Феннел тривожно засовався на ліжку. Дотягнувся до цигарки, запалив її і втупив погляд у протилежний кінець кімнати, осяяний рекламною вивіскою з іншого боку дороги.

Раптом пам'ять перенесла його в минуле. Ось він знову в Гонконзі, сходить із джонки на причал Фенвік-стрит у районі Ваньчай. Феннел щойно повернувся з контрабандного рейсу разом із китайськими друзями. Вони без проблем доправили вантаж опіуму на острів Чхеклапкок*, тож у кишені Феннела лежало три тисячі доларів. За десять годин він мав відлітати назад до Англії. Після шести днів у смердючій джонці він просто-таки потребував жінки.

Китайські друзі підказали йому, куди піти. Він прогулявся вздовж Глостер-роуд, проштовхуючись крізь

* Чхеклапкок — острівець у західній частині Гонконгу на північ від острова Ланьгау.

рикші, швидкісний транспорт, продавців фруктів і на-товпи галасливих мешканців, і таки дістався до реко-мендованого публічного дому.

Китайська дівчина виявилася маленькою та ком-пактною, з тугими сідницями, які припали Лью до смаку, от тільки в ліжку вона лежала як шматок м'яса. Слугувала за об'єкт, на який Феннел виливав свою хіть. Коли той кепський статевий акт нарешті завершився, бандит, вижлуктивши півпляшки віскі, що притлумило всі його чуття, заснув. Однак навіть уві сні не забувався остаточно. Сповнене небезпек життя навчило його ні-коли не впадати в безтяму, байдуже, скільки він випив. Прокинувшись, він побачив, що дівчина, досі гола — її шкіра барви слонової кості світилась у сяйві вуличного ліхтаря, що падало крізь не прикрите шторами вікно, — копирсалась у його туго набитому гаманці.

Феннел виліз із ліжка і вдарив її ще до того, як оста-точно прокинувся. Його кулак розстрошив молоде об-личчя. Голова дівчини відкинулася назад, очі закотились, і китаянка упала. Гроші випали з її маленької ручки.

Феннел гарикнув на неї і взявся збирати купюри. І тільки коли він уже натягнув на себе одяг і запахав на-битий гаманець до кишені, то збагнув, що тут щось не так. Він схилився над заляклим тілом — і бридкий холод поповз по хребту. Бандит схопив дівчину за густе волосся і скривився, коли її голова неприродно впала на плечі. Його сильний звірячий удар переламав їй шию.

Лью тоді зиркнув на годинник. До відльоту в Лон-дон — ще дві години. Бандит залишив кімнату, бряз-нувши дверима, й зійшов сходами униз, де за столом сидів старий китаєць, записуючи клієнтів, які приходять і йдуть. Феннел знав, що за свободу доведеться запла-тити.

— Я відбуваю джонкою за двадцять хвилин, — збре-хав він. — Шльондра мертва. Скільки це коштуватиме?

Жовте зморшкувате обличчя не виражало нічого, немов то була стара пергаментна карта.

— Тисячу доларів, — сказав старий. — І я викличу поліцію за годину.

Феннел дико вищирив зуби.

— Ти, стара срако, я можу тобі шию скрутити. Ти хочеш дофіга грошви.

Китаець низав плечима.

— Тоді п'ятсот доларів — і я викличу поліцію за пів-години.

Феннел дав йому тисячу доларів. Він пробув у Гонконзі достатньо довго, щоб зарубати собі на носі: угода — понад золото. А йому потрібно було не менше години, аби змитися. Так він і зробив.

Лежачи на ліжку й розглядаючи візерунки, які світло лишало на протилежній стіні, Феннел пригадав дівчину. Якби вона була активнішою, він би не вдарив її так сильно. «Що ж, — мовив він сам до себе без особливої певності, — дістала по заслугі».

Чоловік-проститут, якому не пощастило натрапити на Феннела у брудному смердючому перевулку Стамбула, також отримав своє. Феннел зійшов з корабля і провів кілька годин у місті, перш ніж вирушити до Марселя. Він привіз з Індії три кілограми золота для щедрого чоловіка. То був опасистий літній турок, який брав хабарі золотом. Феннел виконав свою частину угоди, забрав гроші й знайшов собі дівку, аби провести з нею ніч. Згадуючи про неї зараз, Феннел визнавав, що курва виявилася розумною. Повія накачала його випивкою, тож коли настав час розділити ложе, він був надто п'яним, аби чіплятися до неї. Три години він проспав, а коли прокинувся, то побачив, що дівка зникла. Принаймні злодійкою вона не була. Охоплений лютим гнівом і вже майже тверезий, Феннел поплентався назад до свого корабля. Там, на бридкій алеї, він і зустрів напарфумованого хлопця:

симпатичного, з вологими чорними очима й хитрою, улесливою посмішкою. Саме ця посмішка й розлютила Феннела. Бандит зігнав на юнакові злість: він розбив його голову об стіну, лишивши на брудно-білій штукатурці червону пляму.

Із вікна визирнула жінка. Побачивши жахливе вбивство, вона закричала. Феннел повернувся на корабель, але відчув себе в безпеці тільки тоді, коли відплив од турецьких берегів.

Привиди часто навідували Феннела. Він продовжував переконувати себе, що мерцям нема місця в його житті, але примари наполегливо повертались у його пам'ять. У такі миті сексуального невдоволення, коли він залишався на самоті, злодіяння з минулого лізли у сьогодення.

Але третє вбивство переслідувало Феннела наполегливіше, ніж інші два. Заможний єгиптянин найняв Лью, щоб відчинити сейф комерсанта, якому цей єгиптянин дав акції як гарантію на велику позику. Феннел зрозумів, що ті акції — фальшиві. Оскільки клієнта могли будь-якої миті викрити, робота була терміною.

Феннел досить легко потрапив до розкішного будинку і вмовився перед сейфом, аби відчинити його. Годинник показував 2:45, тож уся родина спала.

То був старомодний сейф, і Лью важко давалася його робота. Коли дверцята сейфа нарешті піддались, інструменти злодія розсипались, а двері до кімнати, де він перебував, відчинилися.

Феннел вимкнув ліхтар, схопив невеликий сталевий лом, з яким працював, і обернувся.

У дверях постав темний силует, а потім спалахнуло світло.

Перед Феннелом стояла дівчинка у нічній сорочці й халатику. Вона була маленькою, темноволосою, з великими чорними очима й шкірою оливкового кольору.

На вигляд мала не більше десяти років — а насправді лише дев'ять. Вона із жахом витріщалася на Феннела, а її рот уже розкрився, аби закричати. Зробивши два стрибки, Феннел опинився біля дитини й ударив її по голові сталевим ломом.

У мить паніки він убив її, не вагаючись. Бандит чудово знав, що завдає смертельного удару. Вона побачила Лью, тож якби він тільки оглушив її, дівчинка могла б описати його зовнішність поліціантам.

Він витягнув акції з сейфа, зібрав інструменти й утік. Тільки шмигнувши в машину й побачивши кров на руці, Феннел сповна усвідомив скоєне.

Ті величезні перелякані темні очі часто являлися йому в снах. Наступного дня із газет він дізнався, що дитина була глухонімою. Лью переконував себе, що вона все одно мусила померти, але навіть у ліжку, на самоті, не міг викинути з пам'яті образу дитини в нічній сорочці та виразу абсолютного жаху на її обличчі.

Феннел лежав і дивився на стелю, розмальовану червоними та синіми відблисками реклами через дорогу, а тоді поринув у тривожний сон.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

Макс Каленберг завжди прокидався о п'ятій ранку, неначе в його голові було встановлено будильник. Сім годин він спав як убитий — жодні сни не хвилювали його. А потім чоловік розплющував очі, аби помилуватися світанком над прекрасною гірською грядою, що простягалася за великим венеціанським вікном навпроти ліжка.

То було величезне ліжко на підвищенні. Різьблене узголів'я задраповане шовком лимонної барви. Недалеко від руки власника було вмонтовано в мореному дубі панель керування. Кожна кнопка відповідала за певний аспект його пробудження. Червона — відсувала і засувала лимонні штори на вікнах. Жовта — опускала ліжко на рівень підлоги, щоби власник міг пересісти в інвалідний візок з електричним двигуном. Синя — відчиняла люк біля ліжка, через який вигулькувала таця із кавою. Чорна кнопка автоматично наповнювала ванну водою потрібної температури.

Зелена — вмикала монітор на іншому боці ліжка й давала змогу встановити прямий зв'язок з однією із секретарок.

Макс Каленберг прокинувся й натиснув на червону кнопку. Штори розсунулись, і він поглянув на небо. Зауваживши рух хмар, подумав, що дощ не за горами. Макс натиснув на схований у головах ліжка вмикач розсіяного світла й знову доторкнувся до червоної кнопки. Коли він розташувався вище на ліжку, прочинився люк. Біля чоловіка виринула таця зі срібним кавником, глечиком молока, цукорницею, чашкою і тарілочкою.

Лежачи на велетенському ліжку, Макс Каленберг скидався на привабливу кінозірку. Волосся він повністю голів. У нього були широко посаджені синьо-сірі очі, скульптурний ніс і великий, не звиклий до усмішок рот із тонкою верхньою губою. Чоловік завжди спав без одягу, а піднімаючись, оголював засмаглий, неймовірно розвинений тулуб.

Він випив каву, запалив цигарку, а тоді натиснув на зелену кнопку, щоби зв'язатися з однією із секретарок. Екран увімкнувся — і Макс побачив, як Мія, індійська дівчина, що зранку була на зміні, потягнулася за олівцем та блокнотом. Йому приємно було на неї дивитися. Він любив красивих жінок, тому наймав лише тих, які тишили його око. Темне обличчя дівчини було дуже привабливим. Мія не бачила Макса, проте дивилася просто на нього великими очима. Дівчина мовила:

— Доброго ранку, сер.

Уважно розглядаючи її, Каленберг сказав:

— Доброго ранку, Міє. Пошта прибула?

— Її уже сортують, сер.

— Я буду готовий диктувати за годину. Поки що поспідай, — і господар вимкнув монітор. Тоді натиснув на чорну кнопку, що мала наповнити його ванну, опустив ліжку на рівень підлоги і відкинув простирадло.

Тієї миті з розкішного привабливого атлета Каленберг перетворився на гротескнун потвору. Ніхто, крім матері та лікаря, ніколи не бачив його ніг. Вони так і не вирости з миті його народження. Порівняно з чудово розвиненим тулубом ноги скидалися на два моторошні цурпалки, нездатні підтримувати його вагу. Макс їх ненавидів з гіркотою й огидою, які не тільки зіпсували йому життя, а й суттєво порушили психіку.

Нікому не було дозволено заходити в спальню, доки господар був там. Тільки коли Макс уже одягався й сів

у крісло, прикриваючи ноги пристібною ковдрою, він почувався захищеним від цікавих очей.

А зараз він уместився на інвалідний візок і поїхав до просторої ванної.

Годину потому, помившись і поголившись, Макс ретельно потренувався в чудово обладнаному спортзалі біля ванної. Обгорнувши нижню частину тіла бавовняною стегною пов'язкою, він одягнув білу сорочку, причепив до крісла ковдру і поїхав уздовж довгого коридору до свого кабінету.

Йому назустріч вийшов дорослий гепард. Це був Гінденбург, постійний Каленбергів супутник. Багатій зупинив візок і зачекав, доки величезний кіт підійде до нього. Тоді почухав його густе хутро. Від дотиків господаря гепард видав глибокий горловий звук. Погравшись з улюбленцем, Каленберг поїхав далі, а Гінденбург побіг слідом. Доїхавши до подвійних дверей, які відчинялись автоматично, він потрапив усередину кабінету.

Просторий кабінет Каленберга прикрашало вікно, що простягалося вздовж усієї бічної стіни.

Сидячи за столом, Макс міг постійно милуватися своїми галявинами, квітниками і далекими джунглями. Хвилясті трави вкривали пагорби, поцятковані рондавелями* його зулусів, аж до Драконових гір.

На столі лежала пошта, маркована кольоровими наклейками, що позначали рівень пріоритетності.

Перш ніж піти спати, він зробив нотатки щодо різноманітних справ, які потребували його уваги. Чоловік натиснув зелену кнопку на столі, увімкнув монітор і, побачивши за столом Мію, почав надиктовувати.

За годину він дав лад учорашнім нотаткам.

— Міє, це все. Хо-Лю там?

— Вона уже чекає, сер.

* Рондавель — традиційний будинок народів банту в країнах африканського півдня. Має зазвичай круглу форму.

— Я звернуся до неї за півгодини, — сказав Макс і вимкнув монітор.

Каленберг хутко проглянув пошту — п'ятдесят листів, — прийняв блискавичні рішення, що збільшать на трохи і так пристойний капітал, і знову увімкнув монітор.

Тепер за столом сиділа та спокійно чекала схожа на квітку в'єтнамська дівчина. Макс привітався з нею і почав диктувати.

До десятої ранку він уже розчистив стіл. Кілька секунд посидів розслаблено, попестив пальцями голову Гінденбурга, а тоді увімкнув інтерком і мовив:

— Зайдіть, будь ласка.

Мить — і двері вже прочинилися.

Замкнувши їх за собою, до кімнати ступив Джуліо Так, особистий помічник Каленберга. Він підійшов до столу.

Джуліо Так був високим худорлявим чоловіком. Копиця блискучого чорного волосся ще більше підкреслювала смертельну блідість його шкіри. Глибоко посаджені чорні очі гарячково блищали на схожому до черепа обличчі. Син італійки та чеха, Джуліо ще дитиною продемонстрував хист до цифр. Згодом отримав посаду в швейцарському банку і швидко проявив себе як фінансовий геній. Коли Каленберг запитав одного з керівників банку, чи не знає він чоловіка, гідного бути його особистим асистентом, той без вагань порадив Така.

Каленберг з'ясував, що Джуліо — не тільки фінансовий геній, а й безжальна, надзвичайно ефективна та вірна людина. Протягом тривалого часу Каленберг наймав професійних викрадачів витворів мистецтва, щоби збагатити свій музей. Кожна операція потребувала ретельного планування й обговорення, а свій час Макс дуже цінував. Він сумнівався, чи варто доручати ці махінації Таку, але через півтора року співпраці вирішив, що помічникові можна довіряти. Тепер Так не тільки опікувався музеєм, а й вів Каленбергові справи, часто

висловлюючи корисні пропозиції та звертаючи увагу на можливості, які сам Каленберг, через заклопотаність іншими справами, міг і пропустити.

— Доброго ранку, сер, — злегка вклонився Так.

— Сідайте, — відповів Каленберг, поклавши лікті на стіл. Він дивився на Така, міркуючи, наскільки ж чудернацька зовнішність у його помічника. — Є якісь новини щодо справи із перснем Борджія?

— Так, сер. Кілька хвилин тому трое злодіїв дісталися до готелю «Ренд Інтернешнл». Феннел прибув позавчора. Він добирався з Парижа. Закупівлею їхнього обладнання займається Сем Джефферсон, власник гаража. Якщо хочете ознайомитися з переліком придбаного, то він у мене є. Також маю фотографії цих людей, зроблені, коли ті прибули в аеропорт, — він замовк, аби дати Каленбергу проглянути їх, а тоді поклав на стіл товстий конверт, який приніс із собою. — Жінка може припасти вам до смаку.

Каленберг зиркнув на нечіткі світлини трьох чоловіків і поклав їх на записну книжку, але трохи затримався, розглядаючи фотографію Геї. Тоді підвів погляд.

— Що ви про неї знаєте?

— Досьє на всіх у цьому конверті, сер.

— Дякую, Таку. Побачимося пізніше.

Коли Так пішов, Каленберг узяв знімок Геї й кілька хвилин уважно розглядав його. Тоді відчинив шухлядку і сховав світлину туди. Він прочитав усі чотири досьє, ознайомився з переліком обладнання, дізнався, що табір має розташуватися біля Мейнвілля, а гелікоптер прибув учора. Макс склав усі папери назад у конверт і заховав їх. Дивлячись із-під важких повік на записник, Каленберг сидів і міркував. Потім задоволено кивнув, прийнявши певне рішення. Багатій запустив інвалідний візок, помавив Гінденбурга і виїхав у сад, аби півгодини відпочити, катаючись довгою алеєю. Котяра ходив біля нього.

Повернувшись за робочий стіл об 11 годині, Каленберг до обіду давав раду свіжим документам. Підкріпившись копченою фореллю з соусом із хрону та кавою, він повернувся до кабінету й знову викликав Така.

— Скільки я заплатив за перстень Борджія?

— Шістдесят тисяч доларів. Мерсьяль віддав за нього чверть мільйона. Нам він дістався за копійки. Тепер Мерсьяль платить Шаліку півмільйона, щоб отримати прикрасу назад. Абсурдно, але без персня його колекцію, присвячену Борджія, зіпсовано.

— Я не проти повернути йому перстень, — заявив Каленберг, не відводячи погляду від Така, який, утім, промовчав. Джуліо чудово знав, як працює мозок боса. — Це має бути весело. Але ж ми не дозволимо цій четвірці просто забрати його в нас, навіть не спітнівши, правда?

Так, нахиливши голову, продовжував мовчати.

— Чому б не дозволити їм прийти сюди? Ви ж самі казали, що жінка приваблива. Цікаво було б подивитися, чи справді Феннел такий уже й майстер проникати до музеїв. Чому б не заохотити їх? Деталі полишаю на вас.

— Ви хочете, щоб вони пішли разом із перснем, сер?

— Ми зробимо так, щоб їм було легко увійти і складно вийти. Та якщо цим злодюжкам вдасться вибратися з маєтку, вони матимуть повне право лишити перстень собі. Але це тільки якщо їм справді вдасться, — Каленберг вступився поглядом в обличчя помічника. — Розумієте?

— Так, сер.

— Отже, ми пускаємо гостей усередину — й ускладнюємо вихід. Якщо їх раптом спіткає лихо, то, гадаю, крокодили від додаткового харчу не відмовляться.

Очі Така звузилися.

— Ви бажаєте, щоб їх спіткало лихо, сер?

— Буде трохи кепсько, якщо вони відвідають музей, а потім вийдуть і почнуть базікати. Нам же не треба, щоб тут вештались агенти Інтерполу. Ватикан страшенно за-

смутився, втративши бюст Юпітера. Мене досі вражає, як тому злодієві узагалі вдалося витягнути його з Ватикану. Ні, Інтерполу не варто знати про підземний музей.

— Але ж ви, сер, висловилися, що маєте намір повернути перстень Мерсьялю.

— Так... Я поверну перстень, але не найманців того типа.

Так не відразу збагнув, про що йдеться, тому зачекав.

— Гадаю, наші зулуси не відмовляться повправлятися у полюванні на людей.

— Їм можна довіряти, сер.

— Так... Вони ще досі такі дикі. Звісно, це може не знадобитися. Раптом наша заповзятлива четвірка просто візьме і зникне. Та воїнів усе одно варто попередити. Запропонуй їм якусь нагороду, якщо буде пред'явлено докази.

— Так, сер.

— Мушу визнати, таке полювання розважило б мене, — тонкогубий рот Каленберга напружився. — Коли їх уполюють, а перстень повернеться до мене, я надішлю прикрасу Мерсьялю по пошті, — не відриваючи погляду від Така, багатій почухав підборіддя. — Права на помилку ми не маємо. Буде небезпечно, якщо навіть один із крадіїв вибереться на свободу. Як гадаєте, які в них шанси проти джунглів і сотні моїх зулусів?

Так поміркував над запитанням, а тоді похитав головою.

— Жодних шансів, сер.

— От і я так вважаю, — Каленберг витримав паузу, міркуючи про світлину в шухляді. — Лиш прикро через жінку.

Джулію звівся на ноги.

— Щось іще, сер?

— Так... Принесіть мені перстень Борджія.

Коли Так пішов, Каленберг увімкнув перемикач на інтеркомі й мовив:

— Надішліть до мене Кемосу.

За кілька хвилин до кабінету увійшов старий, зігнутий банту, вбраний у бездоганно біле вбрання з тіку*. Кемоса служив ще Максовому батькові й відповідав за місцевий персонал, керуючи ним залізною рукою.

— Старий ворожбит досі в маєтку? — запитав Каленберг.

— Так, пане.

— Він ніколи не потрапляє мені на очі. Я уже гадав, що старигань помер.

Кемоса промовчав.

— Батько розповідав мені, що цей чоловік має величезний досвід роботи з отрутами, — продовжив Макс. — Це правда?

— Так, пане.

— Іди до нього і скажи, що мені потрібна повільна отрута, яка вбиває людину за дванадцять годин. Як гадаєш, він зможе роздобути таку?

Кемоса кивнув.

— Чудово. Хочу отримати її до завтрашнього ранку. Переконайся, щоби старого добре винагородили.

— Так, пане, — Кемоса схилив голову і вийшов.

Каленберг поклав перед собою юридичний документ і взявся його вивчати. За кілька хвилин Так приніс скляну коробочку, в якій на підставці із синього оксамиту лежав перстень Чезаре Борджіа.

— Залиште його мені, — не підводячи погляду, сказав Каленберг. Поставивши коробочку на стіл, Так вийшов.

Прочитавши документ і відклавши його, Каленберг узяв скляну коробочку й відкинувся на кріслі. Зняв кришку та витягнув перстень.

Макс дістав із шухляди невеличку лупу і вставив її в око. Кілька секунд уважно роздивлявся перстень, а тоді

* Тік — цупка бавовняна тканина, яку часто використовують для пошиття спортивного одягу та військової уніформи.

відшукав крихітний, прихований діамантом замочок, що відкривав малесенький резервуар з отрутою.

Вони залишили готель «Ренд Інтернешнл» о восьмій з хвостиком і рушили по шосе № 16 до Геррісмита.

Усі одяглися в сорочки-сафарі, шорти, панчохи по коліна, черевики на пружній підшві й камуфляжні капелюхи, обгорнуті гепардовою шкірою. Коли Гея сідала на передне сидіння «ленд-ровера», всі чоловіки витріщалися на неї: вбрання чудово підкреслювало фігуру дівчини й дуже їй пасувало. І Феннел знову відчув, як його проймає нереалізоване бажання.

Кен Джонс сів за кермо, а Геррі та Феннел вмостилися позаду. У машині також везли й обладнання, тому розташовуватися довелося дуже щільно. Крім того, кожен мав рюкзак, у який склав необхідні для себе речі, — їх поскидали на задне сидіння між чоловіками.

Небо було сірим, а повітря — задушливим, тож викрадачі раділи, коли виїхали з міста на відкриту дорогу.

— Поїздка буде нуднуватою, — повідомив Кен. — Двісті кілометрів до Геррісмита, потім з'їжджаємо з Національної дороги й рухаємося до Бергвілля. Заскакуємо до Мейнвілля на обід, забираємо нашого провідника і тридцять кілометрів пробираємося крізь джунглі. Це вже цікавіше: точно побачимо якусь дичину.

— А хто стежить за гелікоптером? — запитав Геррі, нахилившись уперед. — Ти ж не кинув його просто серед джунглів, правда?

Кен засміявся.

— Я найняв чотирьох банту охороняти цю пташку. Знайомий із ними... вони надійні. Вертоліт узагалі прибув тільки вчора, тобі нема про що хвилюватися.

Гея сказала, що рада можливості нарешті залишити Йоганнесбург.

— Він мені не сподобався.

— Я не знаю нікого, хто б його любив, — відказав Кен. — Але Кейптаун тобі сподобається, а Дурбан потішить серце.

Доки «ленд-ровер» залишав позаду милі, вони втрюх базікали. Геррі зауважив, що Феннел похмуро мовчить. Він сидів, поставивши між ногами важку сумку з інструментами, і маленькими очіцями витріщався на спину Геї та доступну йому для огляду частину її обличчя.

Вряди-годи команда натрапляла на схожі до вуликів халупи, між якими безцільно вешталися банту. Хлопчики охороняли кістляву, виснажену худобу й стада кіз.

Гея постійно про щось запитувала Кена, і той щоразу радо відповідав. Феннел не зважав на їхні теревені. Він міг думати лише про те, як би заскочити Гею саму. Був певен, що на самоті вона йому віддасться. А темношкірі люди його не цікавили, тож він хотів лише одного: щоб Кен стулив пельку.

Було вже по другій дня, коли вони дісталися до центру Мейнвілля — неохайної площі в затінку цікавих дерев із яскравими квітами. Ліворуч від площі було розташоване поштове відділення, біля нього — крамничка аборигенів, а навпроти — магазин голландця, який, здавалося, продавав абсолютно все: від пари черевиків до пляшки мікстури від кашлю. Під деревами, уважно розглядаючи подорожніх, сиділи банту. Двоє чи троє ледаче махнули Кену — і той махнув у відповідь.

— Здається, ти тут відома людина, — сказала Гея.

— Ну звісно. Я частенько буваю тут. Ці хлопці мені подобаються. Та й вони мене запам'ятали, — Кен об'їхав площу і рушив до великого, напівзруйнованого гаража.

Щойно він вийшов з «ленд-ровера», як двоє банту підбігли й потиснули йому руку. Кен заговорив до темношкірих африкансом, а ті, слухаючи, кивали й усміхалися.

— Добре, люди, — сказав він, повертаючись до компаньйонів. — Можемо лишати все тут і йти до готелю на ленч. Я готовий зжертви буйвола.

— Ти маєш на увазі, що вони не вкрадуть тут нічого? — запитав Феннел.

Кен зиркнув на нього, стиснувши вуста.

— Вони мої друзі... а отже, нічого тут не вкрадуть.

Феннел виліз із «ленд-ровера».

— Ну, якщо ти даєш сто відсотків...

Троє інших уже стояли на сліпучому сонці. Відколи вони залишили Йоганнесбург, сонце піднялося високо й тепер добряче шкварило.

Готель був непоказним, але пристойним. Кен радісно привітався з товстим спітнілим індійцем, який щиро усміхався і до трьох його супутників.

— Бачив Тембу? — запитав Кен, коли вони зайшли до великої їдальні.

— Так, містере Джонс. Він неподалік. Казав, що прибуде за півгодини.

Вони пообідали смачною куркою карі, яку запили пивом. З їхнього столу можна було через площу стежити за гаражем, і Феннел постійно підозріливо зиркав туди.

— Вони нічого не вкрадуть! — гарикнув Кен. Його дуже сердила Феннелова недовіра. — Заради бога, ти не можеш просто насолоджуватись обідом?

Феннел скоса подивився на нього.

— Інструменти в тій сумці коштують купу грошви, — відказав він. — Я роками збирав їх. А децю навіть зробив сам. Тож хочу бути певним, що жоден клятий чорномазий не вкраде їх.

Помітивши, що обличчя Кена почервоніло від гніву, Гея втрутилась і запитала про готель. Напруга трохи спала. Згодом Кен підвівся.

— Я розраховуюся й піду шукати Тембу.

— Він наш провідник? — поцікавилася Гея.

— Саме так.

— Ще один із його чорнопиких друзів, — глузливо зауважив Феннел.

Кен на мить завагався, а тоді пішов геть.

Геррі сказав:

— Як тобі ідея спробувати бути люб'язним? Бо зараз поводишся так, наче в тебе чиряк на дупі.

Феннел люто зиркнув на нього.

— Я поводжуся так, як хочу, і ніхто мені не указ!

— На сварки буде вдосталь часу, коли виконаємо роботу, — спокійно сказала Гея. — Будьте привітним, містере Феннел.

Кинувши злий погляд на жінку, Лью підвівся і вийшов з ресторану. Гея та Геррі затрималися, щоб подякувати опасистому індійцеві за карі, а тоді пішли за Феннелом до гаража по той бік площі.

— Він лабонька, правда? — тихо сказала Гея.

— Він товстий козел. Якщо продовжуватиме в такому ж дусі, заробить у рило!

— Не забувай, що казав Армо... Він небезпечний.

Геррі насупився.

— Як і я. Мене хвилює, що Кену доведеться їхати з ним.

Однак він заспокоївся, коли побачив, як високий, міцно збитий банту, вбраний у домотканий одяг і капелюх із широкими крисами, одну з яких було приколото на австралійський лад, потиснув Кенові руку.

— Певно, це і є Темба. Гадаю, вони з Кеном зможуть дати раду Феннелові.

Кен познайомив викрадачів із провідником. Геррі та Гея потиснули йому руки, тоді як Феннел просто зиркнув на великого банту й пішов до «ленд-ровера», щоб перевірити, чи на місці його сумка з інструментами.

— Темба володіє тільки африкаансом, — пояснив Кен, — тому для вас обох він поганий співрозмовник.

— На мою думку, в нього неймовірний вигляд, — захоплено сказала Гея.

— Він чудовий. Ми працювали разом п'ять років... На території Наталю нема кращого мисливця.

Усі залізли до «ленд-ровера». Темба зайняв маленьке відкидне сидіння позаду, розташувавшись вище за всіх інших, тож міг чудово оглядати місцину.

— Тепер ми прямуємо в джунглі, — сказав Кен. — Якщо тут є якась дичина, Темба знайде її.

За десять хвилин вони з'їхали з центрального шляху на вкритий гравієм путівець. Пасажирів почало трусити.

— Далі стане ще гірше, — життєрадісно заявив Кен. — Але ви звикнете.

Стало і справді ще гірше, тож Кену довелося зменшити швидкість. Дорога була з вибоїнами, «ленд-ровер» підстрибував і падав, змушуючи всіх міцно триматись, а Феннела — ще й матюкатися крізь зуби.

Десь за милю Темба щось сказав Кену, і той сповільнився та з'їхав з дороги в кущі. Тепер вони рухалися повільно й були змушені раз у раз ухилятися від колючих чагарників та гілок, що, звисаючи низько, були досить небезпечні.

Раптом просто перед ними вигулькнув великий водяний козел із могутніми рогами. Зиркнувши на мандрівників, тварина повернулася і поскакала геть, демонструючи бездоганне кільце з білого хутра навколо хвостика.

— Ох, який же він гарненький! — вигукнула Гея. — А це біле кільце... неймовірно!

— Знаєте, як воно у нього з'явилося? — усміхнувшись, запитав Кен. — Я вам розповім. Коли водяний козел прибув до ковчега, він кинувся до Ноя і сказав: «Містере Нюю, а де найближчий туалет?» Ной відповів: «Тобі доведеться зачекати, всі туалети щойно пофарбували». А водяний козел на те мовив: «Я не можу чекати». Відтоді в нього і з'явилося те кільце.

— Чому б тобі не дивитися, куди їдеш, і не припинити просторікувати? — гарикнув Феннел, доки всі інші сміялися.

— Усім не догодиш, — знизав плечима Кен і продовжив правити теревені.

Гея зауважила, що багато дерев зламані й висохлі, через що савана мала якийсь хворобливий вигляд.

— Усю цю шкоду нарobili блискавки? — запитала вона.

— Ви про ці дерева? Ні... то слони. Вочевидь, тут пробігло величезне стадо. З усіх диких звірів слони завдають найбільших руйнувань. Вони ламають дерева і топчуть їх мимохідь. Де б не побував слон, там завжди можна побачити розтроснені дерева.

Невдовзі вони натрапили на п'ятьох жираф, і Кен зупинився за п'ятдесят метрів від них. Тварини стояли нерухомо — роздивлялися людей.

— Шкода, що я заховала свій фотоапарат, — зітхнула Гея. — Здається, вони зовсім ручні.

— Вони не ручні... Просто їх розпирає цікавість, — пояснив Кен. Варто було йому заговорити, як велетенські тварини розвернулися та помчали геть. І хоча велетні бігли на величезній швидкості, здавалося, наче вони рухаються немов при сповільненій зйомці.

— За ними полюють леви, проте дуже рідко наздоганяють, — продовжив Кен, знову заводячи «ленд-ровер».

— А леви тут водяться? — запитала Гея. — Мені б хотілося побачити хоч однього.

— Побачите, а також почувете.

Зі свого високого сидіння Темба постійно розмовляв із Кеном і давав йому вказівки.

— Без цього хлопця, — по секрету сказав Геї Кен, — я б ніколи не відшукав нашого табору. У нього в голові наче вбудовано компас.

За півгодини мандрівки, встигнувши налякати велике стадо зебр, які кинулися в густі чагарники ще до того, як тварин вдалося роздивитися, виїхали із савани на широку пласку галявину, де було припарковано вертоліт.

Біля гелікоптера сиділи навпочіпки четверо банту, які, широко всміхнувшись, звелися на ноги, коли «ленд-ровер» пригальмував.

— Ось ми й на місці, — сказав Кен, вилазячи з авто. — Я розрахуюся з цими хлопцями. Не варто, щоб вони тут блукали. А намет ми із Тембою і самі поставимо.

Геррі відразу ж рушив до гелікоптера. Гея вислизнула з авто і потягнулась. У дорозі машину добряче підкидало, тому в жінки затекли м'язи, та ще й спека дошкуляла. Феннел виліз із «ленд-ровера» і запалив цигарку. Він не виявляв жодного наміру допомогти Тембі розвантажувати обладнання — натомість запхав руки в кишені шортів і витріщився на Гею, яка стояла спиною до нього, широко розставивши ноги й поклавши руки на стегна.

Кен попрощався з банту й повернувся до «ленд-ровера».

— Між цими деревами і водоспадом є великий ставок, — сказав він Геї, вказуючи напрям. — Там безпечно плавати... нема крокодилів.

— Я можу якось допомогти?

— Ні, дякую... Ми із Тембою впораємось.

Джонс приєднався до Темби, і вони разом витягнули намет.

Важко дихаючи, Феннел підійшов до Геї.

— Водоспад? Може, ходімо поглянемо на нього?

Він чекав, що вона йому відмовить, і його вже починав проймає гнів. Та Гея байдуже подивилася на залицьяльника, а потім, на його здивування, сказала:

— Так... ходімо поглянемо.

Тоді повернулася й рушила вперед, до густої смуги дерев та високої слонової трави, що оточувала галявину.

Феннел відчув, як у ньому заграла кров. Невже це запрошення? Він швидко зиркнув у напрямку гелікоптера. Геррі був надто заклопотаним, зриваючи брезент із гвинта. Кен і Темба встановлювали намет. Тремтячи, Феннел пішов за Ієєю, яка вже зникла в чагарниках.

Він наздогнав жінку, коли та йшла по вузькій стежинці, і сповільнився, розглядаючи її струнку спину й прекрасні довгі ноги. Метрів за двадцять виднівся маленький десятиметровий водоспад, що закінчувався просторою котловиною, з якої виринав широкий потік. Та котловина була схожа на бездоганний штучний басейн.

Коли Феннел простягнув до Ієї руку, жінка озирнулася.
— Правда ж тут гарно? — мовила вона.

Сонце обпікало їх. Оточені деревами, вони були немов єдиними людьми на землі.

— Поплаваймо, — сказав Феннел і зняв сорочку. — Ну ж бо, крихітко, роздягайся.

Вона уважно поглянула на волосатий мускулистий торс Лью і похитала головою.

— Я плаваю на самоті, містере Феннел.

— Ой, та годі! Невже ти гадаєш, що я ніколи раніше не бачив голої жінки? І закладаюся, що ти бачила голого чоловіка, — посмішка прилипла до його рота, а все обличчя палахкотіло від жаги. — Не варто гратися зі мною в сором'язливість. Роздягайся, а то мені доведеться тобі допомогти.

Її спокійний, сміливий погляд збив Лью із пантелику.

— Поплавайте самі... Я повертаюся.

Щойно жінка відвернулася, Феннел схопив її за зап'ястя.

— Ти залишишся тут, — низьким, тремтячим голосом сказав Лью. — І роздягнешся. Тобі потрібно трохи любові, крихітко, і я саме той, хто тобі їх дасть.

— Заберіть від мене руки, — спокійно сказала вона.

— Ну ж бо, крихітко, не ламайся... Трішки любощів, а тоді — поплаваємо.

Вона підійшла до нього, і на мить чоловік подумав, що Гея віддасться йому. Усміхаючись, він послабив хватку, щоб обхопити її за талію. Проте жінка схопила Лью за міцне зап'ястя — і його руку проїняв пекучий біль, викликавши гучний стогін. Падаючи на спину, Гея вдарила його ногою в груди. Феннел відчув, як злітає в повітря і гепається просто у ставок. Прохолодна вода зімкнулася над ним, а коли він випливав на поверхню й протер від води очі, то побачив, що Гея стоїть на березі й дивиться на нього. Задихаючись од гніву та болю в руці, злодій кинув убивчий погляд на Гею — і зауважив, що вона тримає в руках величезну каменяку.

— Стій, де стоїш, якщо не хочеш, аби я розтрощила тобі череп, — сказала вона.

Спокійний, крижаний погляд жінки попереджав: вона не блефує.

— Стерво! — гарикнув він. — Ти ще поплатишся за це!

— Ти не залякаєш мене, хтива тварюко, — зневажливо відповіла Гея. — Якщо знову спробуєш доторкнутися до мене, я зламаю тобі руку. Якби твоя роль в операції не була настільки важливою, я б зробила це просто зараз. Не забувай про це! А тепер поплавай і охолонь, мерзотна мавпо.

Гея кинула камінь у воду просто перед Лью, і доки той встиг отямитися, жінка вже зникла.

Каленберг саме підписував стопку листів, коли двері тихо прочинилися й до кабінету зайшов Кемоса. Він терпляче чекав у проході, доки Каленберг не закінчив роботи, і тільки коли той запитально підвів погляд, старий зробив крок уперед і поставив на записник скляну пляшечку.

— Ось вона, пане.

Макс зиркнув на пляшечку.

— Що це?

— Отрута, яку ви замовляли, пане.

— Це я розумію... але яка саме отрута?

Кемоса зблід.

— Я не знаю, пане.

Каленберг нетерпляче махнув рукою.

— Ти сказав ворожбиту, що саме я хочу?

— Так, пане.

— Отрута, яка вб'є людину за дванадцять годин?

— Так, пане.

— Йому можна довіряти?

— Так, пане.

— Що ти йому заплатив?

— Двадцять кіз.

— Ти попередив його, що коли отрута не спрацює, то він втратить усіх кіз, я спалю його халупу й вижену зі свого маєтку?

— Я сказав, що коли отрута не спрацює, двоє чоловіків придуть уночі й викинуть його в басейн із крокодилами.

— Він повірив?

— Так, пане.

Каленберг задоволено кивнув.

— Гаразд, Кемосо, тепер принеси мені з аптечки шприц і пару гумових рукавиць.

Коли Кемоса пішов, Каленберг відкинувся на кріслі, розглядаючи пляшечку. Подумки він перенісся на чотириста років назад. Певно, Чезаре Борджія також розглядав такий же фіал з отрутою, плануючи убити ворога, й відчував таке саме задоволення, як і Каленберг.

Багатій так і сидів нерухомо, аж доки Кемоса не повернувся зі шприцом та рукавичками.

Каленберг подякував і махнув рукою, показуючи, що старий може бути вільним.

Коли двері зачинилися, Макс відкрив шухляду й витягнув скляну коробочку з перснем. Дістав його і вдягнув на підмізинний палець правої руки. Він уважно розглядав блискучі діаманти, а тоді повернув перстень так, аби коштовні камені опинилися всередині. Просте срібне кільце здавалося таким безпечним. Каленберг зняв перстень і поклав його на записник. Одягнув хірургічні рукавиці. Вставивши в око лупу, багатій відкрив у прикрасі кришечку резервуара. Знову поклавши перстень, відкоркував пляшечку й трохи набрав у шприц безбарвної рідини. Дуже обережно вставив голку шприца у резервуар персня і не менш обережно натиснув на поршень. Крізь лупу побачив, що рідина наповнила резервуар по вінця, тоді витягнув голку й зачинив кришечку з діамантом. Після цих маніпуляцій він відклав шприц і протер перстень носовою хустинкою. Досі не знімаючи рукавичок, колекціонер почав швидко трусити перснем над столом, шукаючи будь-які сліди протікання. Залишившись задоволеним результатами таких випробувань, він поклав перстень у шухляду, сховав носову хустинку в конверт і знову викликав Кемосу. Коли старий прийшов, Макс наказав йому знищити шприц, отруту, рукавички й носовичок.

— Переконайся, що їх знищено, — звелів він. — Розумієш? Будь дуже обережним і не чіпай голки шприца.

— Так, пане.

Коли старий пішов, Каленберг узяв перстень і поглянув на нього. «Чи став він тепер смертоносною зброєю? — запитував сам себе. — Ворожбиту вже понад вісімдесят років. Чи не втратив він свого хисту? Чи можна йому довіряти? І навіть якщо отрута смертельна, чи не забилася пилом дрібненька голочка, захована в суцвітті діамантів?» Якщо це так, то вся затія — марна трата часу, а Каленберг такого не любив. Він мав знати напевно. Багатій посидів, мізкуючи над цим, а тоді одягнув пер-

стеня на четвертий палець правої руки й повернув його діамантами всередину. Увімкнувши інвалідний візок, він поїхав у супроводі Гінденбурга в сад.

Невдовзі Макс зустрів Цвайда, банту, на якого Кемоса часто скаржився: цей чоловік був не тільки справжнім ледарем, а ще й погано поводився з дружиною. Його мали звільнити наприкінці місяця, але, на думку жорстокого Каленберга, використовувати потрібно всіх.

Макс побачив потрібного йому банту, коли той сидів навпочіпки в затінку і клював носом. Помітивши Каленберга, він квапливо звівся на ноги, схопив сапку і взявся гарячково викорчувувати будяки з найближчої трояндової клумби.

Каленберг зупинився біля служника. Гінденбург сів поруч, пильно все розглядаючи.

— Я чув, що ти йдеш наприкінці місяця, Цвайде, — спокійно сказав Каленберг.

Заклякнувши від страху, чоловік тупо кивнув.

Каленберг виставив уперед руку із перснем.

— Я зичу тобі успіхів. Давай потиснемо руки.

Цвайд завагався. Його очі забігали в різні боки від збентеження, а тоді він неохоче простягнув руку господареві. Каленберг міцно схопив брудну рожеву долоню, зосередивши погляд на чоловіковому обличчі. Темношкірий ледь здригнувся. Потім Каленберг відпустив його руку і завів візок. Проїхавши кілька метрів, озирнувся.

Цвайд спантеличено дивився на свою долоню, а тоді підняв палець до рота і лизнув його.

Каленберг рушив далі. «Принаймні голка дряпає», — подумав він. За дванадцять годин він знатиме напевне, чи став перстень смертоносною зброєю.

Коли Гея вийшла на галявину, то почула, що двигун гелікоптера вже заведено. Заклякнувши на місці, вона спостерігала, як обертаються пропелери. За штурвалом сидів Геррі. Вона гукнула:

— Зачекай на мене!

Але молодик її не почув. Вертоліт злетів, різко піднявшись, а тоді зник за деревами.

Кен і Темба напнули намет. Вони також спостерігали, як здійсмається в повітря гелікоптер, а тоді продовжили розвантажувати «ленд-ровер». Гея приєдналася до них.

— Чому він не зачекав на мене? — запитала вона. — Це так підступно!

Кен усміхнувся.

— Запитаєте самі, коли він повернеться. Де наш любий кавалер?

— Купається.

Тон її голосу змусив Кена різко перевести погляд на неї.

— Проблеми?

— Як завжди, але я їх владнала.

— А ви бойова дівчина, — Геї сподобалось обожнювання, з яким Кен глянув на неї.

— Будьте обережні з ним... він жорстокий, — мовила жінка.

— Ми з Тембою подбаємо про нього, — він витягнув чотири спальні мішки. — Я покладу ваш мішок поміж собою та Геррі. Біля мене спатиме Темба, а вже далі — Феннел.

Вона кивнула.

— Це ж тільки на одну ніч, правда?

— Так... для нього і для мене. І дві ночі для вас із Геррі, — він підвів погляд на хмари, що пробігали небом. — Чим швидше ми рушимо, тим краще. Якщо задощить, дорога перетвориться на справжнє місиво. Із Геррі можете ні за що не хвилюватися... він хороший хлопець.

— Знаю.

Кен відніс спальні мішки до намету й розклав їх там. Поблизу Темба розпалив невелике багаття. Кен витягнув гвинтівку 22-го калібру і поклав до кишені трохи набоїв.

— Я піду полювати на цесарок. Хочете зі мною?

— Звісно.

І вони разом пірнули у чагарники.

Феннел повільно вийшов з-за дерев. Його рука досі боліла. Він роззирнувся і, помітивши лише Тембу, що порався біля багаття, підійшов до «ленд-ровера», витягнув свій рюкзак, а тоді рушив до намету. Переодягнувся у сухі шорти. Коли сонце вже хилилося до обрію, він вийшов і всівся на одному з дерев'яних ящиків, шаленіючи від люті. «Я ту бабу покараю, — казав він сам до себе, запалюючи цигарку. — Часу вдосталь. Щойно закінчимо операцію, на зворотній дорозі я провчу її».

Так він і сидів, занурившись у думки, коли поруч несподівано приземлився вертоліт. Невдовзі з нього вийшов Геррі.

— Неймовірно, — бадьоро сказав він. — Літає, як пташка.

Феннел підвів погляд і щось буркнув.

— А де всі решта? — поцікавився гелікоптерник.

Феннел знизав плечима.

— Мені звідки знати?

— Будеш пиво?

— Ага.

Геррі розпакував картонний ящик. Підійшов Темба зі склянками і термосом із льодом. Доки Геррі відкривав пляшки, з чагарників вигулькнули Гея і Кен. До паска Джонса були прив'язані чотири убиті цесарки.

— Чому ти не зачекав на мене? — запитала Гея.

Геррі похитав головою.

— Це був пробний політ. Я вперше керував цією штукою, а гинути обом одразу якось безглуздо.

Очі Геї розширилися. Вона з усмішкою прийняла пиво, що запропонував їй Темба. Кен хильнув із пляшки, зітхнув, а тоді віддав двох пташок Тембі, який одразу ж кудись їх поніс.

— Ми добре повечереємо, — сказав Кен і сів навпочіпки на траві. — Ну, поговорімо про справи, Лью. Ми двоє разом із Тембою вирушаємо на світанку... близько четвертої години. Візьмемо гвинтівку, дробовик, наші спальні мішки, рюкзаки та їжу, — він зиркнув на Геррі. — Умієш користуватися двадцять другим калібром?

Геррі скривився.

— Навіть у руках не тримав.

— Я вмю, — втрутилася Гея. — Цесарку я тобі вполюю, Геррі.

— Це добре.

Феннел підвів погляд, зиркнув на Гею й на Геррі, а тоді відвернувся.

— Гаразд... у будь-якому разі, ви тут лишаєтеся тільки на один день. Післязавтра летите до Каленбергового маєтку, — Кен витягнув із кишені олівець і намалював нерівне коло на піску. — Я розмовляв із Тембою, він останні два дні провів біля угідь мільйонера. — Кен зиркнув на Лью, який саме запалював цигарку. — Ти слухаєш, Лью?

— Гадаєш, я, бляха, глухий?

— Це коло — Каленбергів маєток. Темба сказав, що багато зулусів охороняють його з півдня, сходу й заходу, але не з півночі. Дорогу з півночі вважають непрохідною, але Темба її пройшов. Він каже, що там є підступний відрізок, але якщо ми його подолаємо, то далі можна рухатися спокійно. Це — єдиний безпечний шлях.

— Чи далеко нам треба буде пертися, якщо на тачці проїхати не вийде? — запитав Феннел, нахилившись уперед, коли Кен позначив точку на північній частині кола.

— Кілометрів двадцять, не менше.

Феннел подумав про важку сумку з інструментами.

— Але чи є хоча б шанс, що нам не прийдеться самим туди пхатися?

— Темба вважає, що так, бо злив не було давно. Та якщо справді задощить, нам буде непереливки.

— Ясно. А комусь же фортунить в усьому, — сказав Феннел, дивлячись на Геррі, але молодик не схотів вплетуватись у сварку. Підвівшись, пілот рушив глянути, як Темба готує пташок. Він шкодував, що не знає африкансу. Щось йому подобалося в обличчі кремезного банту. Ніби читаючи думки Геррі, Темба глянув на нього, щиро всміхнувся і продовжив перевертати шампур.

Гея приєдналася до Геррі.

— Ммм, пахне смачно... Вмираю з голоду.

Темба підняв палець правиці й торкнувся до нього пальцем лівої руки.

— Це означає, що потрібно зачекати ще півгодини, — сказав Геррі. — Ходім до гелікоптера, я розповім тобі про нього.

Вони підійшли до гелікоптера.

Феннел провів їх спопеляючим поглядом. Кен не мав жодного бажання розмовляти з ним, тому підійшов до Темби і заговорив із ним африкаансом.

— Здається, скоро задощить? — запитав Кен, сідаючи навпочіпки біля банту.

— Можливо, навіть сьогодні вночі.

Кен скривився.

— Ну, ми маємо лебідку. Якщо вже вона нас не витягне, то ніщо не допоможе.

— Так.

Друзі продовжили розмову. За півгодини пташки були спечені. Стало темно, а повітря тепер було важким і задушливим. Мандрівники вмостилися навколо багаття і їли вечерю руками. Якби не Феннел, посиденьки були б веселими, але його похмура фізіономія псувала всю атмосферу.

Коли з їжею скінчили, а Темба все поприбирав, Кен сказав:

— Іду спати. Завтра нам дуже рано прокидатися.

— Так... Я теж дуже хочу спати, — звелася на ноги Гея.

— Даю п'ять хвилин, щоб ти сховалась у спальний мішок, а тоді заходжу, — сказав Кен.

Гея зникла в наметі.

— Гадаю, і я приєднаюсь до вас, — потягуючись, мовив Геррі. — Вечеря була чудовою, — він зиркнув на Феннела: — Ідеш спати?

— А нігер теж спатиме всередині?

— Якщо ти про Тембу, то так, він спатиме усередині. Феннел плюнув у багаття.

— Не хочу дихати тим самим повітрям, що й чорний.

— Гаразд... Бери свій спальний мішок надвір.

Феннел хутко скочив на ноги й зі стиснутими кулаками рушив до Кена. Лью був значно кремезнішим за Кена — той не мав проти товстуна жодних шансів. Геррі став між ними обличчям до Феннела.

— Ти вже дістав мене, — спокійно сказав він. — Якщо тобі так свербить когось ударити, то вдар мене.

Феннел зиркнув на пілота, завагався, а тоді відступив.

— Іди до біса, — буркнув він і сів.

Коли всі послули, Лью ще довго сидів і дивився на жаринки багаття. Збагнувши зрештою, що мусить трохи поспати, він зайшов до намету й заліз у свій спальний мішок.

Близько другої ночі усіх розбудило гупання дощу об дах намету.

Крізь гуркіт дощу долинали приглушене ревіння лева.

РОЗДІЛ ШОСТИЙ

Феннел прокинувся від того, що хтось увімкнув потужний ліхтар. Він побачив, як Кен крутиться в спальному мішку. Ліхтар був у Темби, котрий саме виходив з намету.

— Час іти? — позіхаючи, запитав Феннел.

— Приблизно. Темба займається сніданком. Я йду поплавати... ти зі мною?

Феннел буркнув, натягнув шорти й черевики, а тоді взяв рушник. Услід за Кеном він вийшов у вологий напівморок. Дощити припинило, однак хмари й далі були важкими й набряклими.

— Кепсько буде, — сказав Кен, коли чоловіки йшли до ставка. — Але з лебідкою і крихтою талану ми впораємося.

Діставшись до ставка, вони пірнули, перепливли водойму, розвернулися, попливли назад і вийшли на берег. Ретельно витерлися рушниками, натягнули шорти й повернулися до табору.

Гея та Геррі також прокинулися й сиділи навпочіпки біля багаття, дивлячись, як Темба смажить яйця і бекон.

Доки вони поснідали, а Темба прибрав, нарешті розвиднілося достатньо, аби рушати в дорогу.

— Гарзд, ходімо, — казав Кен. Повернувшись до Геррі, він мовив: — Як гадаєш, зможете скласти намет і спакувати його?

— Звісно. Я сховаю його в гелікоптер... Добре?

— Якщо лишите його тут, намет точно зникне, — Кен поглянув на Тембу: — Все гарзд?

Темба кивнув.

— Звірмо наші годинники. Ми зв'яжемося з вами по рації об 11 годині, щоб доповісти про успіхи.

Коли вони перевірили годинники, Геррі простягнув Кенові руку.

— Щастя тобі... й пильнуй цього покидька.

Феннел саме вкладав набір інструментів у «ленд-ровер». Він вмотивувався на задньому сидінні, похмуро витріщаючись уперед.

— Красунчик, чи не так? — усміхнувся Кен.

Він повернувся до Геї та потиснув їй руку. Гея і Геррі спостерігали, як Джонс сів на місце водія. Темба життєрадісно махнув їм рукою і влаштувався на передньому сидінні біля Кена.

Коли Кен заїхав у джунглі, було настільки темно, що довелося увімкнути фари. Він їхав дуже повільно, і Феннел дивувався, як узагалі Кен планував орієнтуватися в непролазних нетрях. Темба постійно спрямовував Кена. «Можливо, цей чорнопикий не така вже й мавпа», — подумав Феннел. Він знав, що сам би почувався тут страшенно безпорадним, і ця думка його гнівила.

Доки вони їхали далі, сонце почало підніматися, і Кен вимкнув фари. Він поступово збільшував швидкість. Дорога була вибоїстою і втомливою, тож Феннелу доводилося сутужно.

Раптом Темба вказав кудись убік — і Кен сповільнився.

— Праворуч од тебе... носоріг!

Феннел розвернувся.

Лише за двадцять метрів од них стояв велетенський носоріг. Незграбна тварина повернула голову й поглянула на людей. Феннел витріщався на великий ріг і потягнувся до «Спрінгфілда», відчуваючи, як гупає серце.

— Вони ж небезпечні, так? — тихо запитав він.

— Це білий носоріг, — відповів Темба. — Остерігатися варто чорного.

Кен поїхав далі, знову набравши швидкість. Здавалося, савана зараз просто кишить дичиною. Стада антилоп кинулися навтьоки, побачивши, як наближається авто. Два бородавочники пострибали у чагарники, піднявши хвости, мов перископи. Лелеки з чорними животами спостерігали за авто з дерев. Коли мандрівники вже наближалися до краю савани, Темба вказав, а Кен вигукнув:

— Леви!

Неподалік од дороги лежало двоє дорослих левів. Феннел прорахував, що машина проїжджатиме за чотири метри від них.

— Ти не об'їжджатимеш цих паскуд? — запитав він.

— Немає через що перейматися, — життєрадісно відказав Кен. — Ти не зачепиш лева — і він не зачепить тебе.

Але Феннела його слова не переконали. Він витягнув «Спрінгфілд» і поклав палець на спусковий гачок.

Машина опинилася вже біля левів. Обидві тварини підняли голови й подивилися на наближення «лендровера» із сонною байдужістю. На обличчі у Феннела виступив піт. Джонс проїжджав настільки близько, що можна було торкнутися левів кінчиком гвинтівки.

— Бачиш? — сказав Кен. — Тобі не варто перейматися через левів. Але якщо ти пораниш когось із них і кинешся його переслідувати, у тебе виникне до дідька багато проблем.

Феннел опустив гвинтівку й затиллям долоні витер спітніле обличчя.

— Трясця, ми були надто близько.

Вони виїхали з джунглів на ґрунтову дорогу. Темба підказав Кену, що вже слід повернути праворуч.

— Ця дорога веде до Каленбергового маєтку... всі шістдесят кілометрів, — сказав Кен, поговоривши із Тем-

бою. Він зиркнув на годинник: рівно восьма. — Темба вважає, що ми дістанемося до межі маєтку за три години. Зв'яжемося з Геррі, тільки-но потрапимо туди.

— Три години, аби здолати шістдесят кілометрів. Ти з дуба впав?

— Дорога кепська. Можливо, знадобиться й більше часу.

Дорога виявилася справді кепською, до того ж щоразу погіршувалась. А ще трішки вела вгору. Нічний дощ розмочив поверхню, тому «ленд-ровер» почав ковзати. Попереду на них чекав різкий підйом, тому коли Кен набрав швидкість, аби здолати його, задні колеса сковзнули, і їх би знесло з дороги, якби водій швидко не повернув керма.

— Дивися, куди прешся! — гарикнув шокований Феннел.

— Обійдуся без порад водіїв із заднього сидіння, — відбив напад Кен. — Просто заткайся, гаразд?

«Ленд-ровер» повільно піднімався, та Кенові довелося натиснути на гальма, коли він побачив попереду повну води западину, з якої можна виїхати тільки на ще один пагорб.

— Тут ми не проберемося, — сказав він і дав задній хід, повільно сповзаючи схилом назад. Він з'їхав з дороги на купу висохлих гілок, чагарників і грубої, мокрої від дощу трави. Вони не проїхали й десяти метрів, як задні колеса закрутились, і Феннел відчув, що авто загрузо.

Кен піддав газу, та єдиним результатом був душ із липкого болота, що вилився на них, коли крутилися колеса.

Темба, вискочивши, підійшов до задньої частини авто. Кен перемикав передачі, доки Темба штовхав «ленд-ровер» ззаду, але машина тільки зав'язла ще глибше.

Кен озирнувся, вимкнув передачу й глянув просто у вічі Феннелу.

— Визначаймося, Лью. Ти з нами чи, трясця, просто пасажир?

Феннел завагався, а тоді виліз із «ленд-ровера». Його ведмежа сила та вага Темби почали робити свою справу. Бруд і далі хляпав на всі боки, але шини заворушилися, і «ленд-роверу» вдалося вилізти з двох дірок, які він сам вирив. Феннел і Темба ішли біля авто й уважно дивилися на нього, готові щомиті знову взятися до справи. Машина двічі буксувала, та водієві вдавалося самотійно вирівняти її. Западину з водою нарешті проминули — і Кен знову виїхав на дорогу.

— Розумієш, про що я? — запитав він. — Згайнували двадцять хвилин.

Феннел буркнув і, важко дихаючи, заліз до авто. Сонце піднялося вище й тепер добряче припікало. Кен прискорився, й вони полізли вгору, гупаючи та стрибаючи на кам'янистій дорозі, намагаючись уникати наповнених водою ям. А коли цього зробити не вдавалося, позашляховик із розгону влітав у них, струшуючи пасажирів, від чого Феннел тільки гучніше лаявся.

Раптом дорога звузилася й перетворилася на розбитий путівець, що ряснів великими каменюками. Тричі за наступну сотню метрів Тембі доводилося вискакувати з машини, аби розчистити дорогу від каміння. Вони повзли на швидкості десять кілометрів у годину.

Феннелу спало на думку, що навряд чи хоча б одна машина змогла видертися цим вузьким шляхом, який без упину піднімався. Гілки дерев звисали низько, змушуючи обох чоловіків пригинатися. Оскільки швидкість «ленд-ровера» стала ще меншою, Темба просто йшов попереду.

— Тобто нам потрібно здолати ще п'ятдесят кілометрів цієї бісової дороги? — вигукнув Феннел, згинаючись під іншою гіллякою.

— Якось так. Якщо вірити Тембі, далі ще гірше. Але ми принаймні рухаємося.

Та він надто поквапився з цими словами: авто тут же заїхало на розмоклу ділянку ґрунту. Перш ніж Кен

встиг знову взяти машину під контроль, вона сповзла із вузького путівця, тож праві колеса потрапили в канаву.

Авто зупинилося.

Темба підбіг до них, щойно Кен виліз із «ленд-ровера». Чоловіки ретельно обдивилися положення коліс і почали його обговорювати, доки Феннел спускався, запалюючи цигарку. Його дратувало, наскільки непотрібним він зараз був. На думку Феннела, вони застрягли тут надовго.

— Нам лишається тільки одне — витягнути звідси машину, — сказав Кен.

Він узявся розвантажувати авто, віддаючи каністри з водою та бензином Тембі. Феннел витягнув рюкзаки, спальні мішки й важку сумку з інструментами.

— Спершу задні колеса, — вирішив Кен.

Усі троє схопили авто і за Кеновим наказом підняли його. Спільними зусиллями вони витягли колеса. Наступним ривком їм вдалося поставити кузов авто на дорогу.

— Тепер можу витягнути тачку, — сказав Кен. — А ви двоє — підпирайте бік, якщо вона знову ковзне.

За три хвилини «ленд-ровер» знову опинився на дорозі. Чоловіки квапливо поскладали речі назад, а тоді Феннел мовив:

— Я б не відмовився чогось випити.

Кен кивнув, і Темба відкоркував дві пляшки пива й пляшку тонізуючого напою для себе.

Феннел поглянув на Тембу.

— Кажеш, далі тільки гірше?

— Так він і каже, — втрутився Кен. — Марно розмовляти з ним. Він усе одно не розуміє англійської.

Феннел спорожнив пляшку пива.

— Здається, ми витягнули хріновий жереб? — уточнив він.

— Ось такі пиріжки з кошенятами, — Кен допив пиво, швиргонув пляшку в канаву й уместився на сидіння водія. — Поїхали.

«Принаймні ці дві пригоди зробили Феннела трішки людянішим, — подумав Джонс і завів двигун. — Він заговорив до Темби й проявив ознаки товариськості».

Тепер вони наблизилися до крутого гірського серпантину. Використовуючи приводень на чотири колеса, Кен продовжив підйом, але швидкість усе одно не перевищувала дванадцяти кілометрів за годину. Молодик спітнів, крутячи кермо в різні боки, аби вписуватися у повороти. Здавалося, що з підйомом угору віражі ставали дедалі крутішими.

Феннел нахилився вперед.

— Хочеш, я покермую? Я дам раду цій чортопхайці.

Кен похитав головою.

— Дякую... Я впораюся.

Тоді він заговорив до Темби африкаансом і почав слухати відповідь темношкірого.

Почуваючись трохи незатишно, Феннел запитав:

— Про що це ви там говорите?

— Кепсько буде на вершині. Темба каже, що там можемо застрягнути по-справжньому.

— Як чудово! Буде кепсько! Трясця, а як же він називає тоді ось це?

Кен розсміявся.

— Судячи з того, що він розповідає про наступний відрізок маршруту, зараз ми наче спускаємося по Пікаділлі*.

Раптом із нізвідки виринули повільні сірі хмари й закрили сонце. Похолоднішало. Коли Кен впорався з останнім віражем і поїхав довгим, вузьким кам'янистим підйомом, дощ упав на них, наче велике тепле простирадло.

* Пікаділлі — одна з найширших вулиць у Вестмінстері — історичному центрі Лондона.

За кілька секунд усі троє змогли до нитки. Оскільки Кен нічогісінько не бачив, він змушений був зупинити «ленд-ровер». Усі чоловіки зігнулися, затуляючи обличчя руками, доки дощ періщив по їхніх округлих спинах. Кілька хвилин вони не змінювали положення. Вода затекла у «ленд-ровер» і плюскотіла навколо Феннелових черевиків, прогнувши на кілька дюймів брезент, що накривав їхнє обладнання.

Дощ закінчився так само раптово, як і почався: хмари розвіялися й визирнуло сонце. За кілька хвилин з їхнього одягу почала здійматися пара.

— Ну що за клятий пікнік, — буркнув Феннел. — Бляха, мої цигарки промокли!

Кен витягнув із бардачка пачку й запропонував її Лью:

— Бери ці.

— Я візьму одну. Інші нехай лежать там. Не хочеться лишитися без курива, якщо знову вперіщить цей сучий дощ.

Вони обидва запалили цигарки, а тоді повернулися до машини. Темба крокував попереду, а тоді став на вершині — зачекати.

Коли позашляховик наблизився, провідник махнув Кену, щоби той зупинився. Вони опинилися на вершині гори, й дорога різко звузилася. З одного боку виднівся пологий схил, вкритий грубою травою і чагарниками, а з іншого — крутий обрив у долину.

Феннел піднявся на сидінні «ленд-ровера» й поглянув на дорогу. Він ніколи не почувався спокійно на висоті, і зараз видиво долини далеко вниз у вузькість путівця кинули його в піт.

— Оце так запаadlo! — непевним голосом сказав він. — Не варто й сподіватися проїхати тут.

Кен озирнувся й пильно поглянув на злодія. Побачивши сплотніле обличчя й тремтіння рук, водій

зрозумів, що у Феннела в голові паморочиться від такої висоти, — і Кенові стало його шкода.

— Слухай, Лью, виходь. Я гадаю, що зможу проїхати. Буде трішки сутужно, але справа цілком можлива.

— Не дурій! Трясця, ти ж уб'єшся!

Кен гукнув до Темби:

— Я впораюся?

Банту стояв посеред дороги. Пильно поглянувши на «ленд-ровер», він кивнув.

— Так, — відповів темношкірий.

— Що він каже? — запитав Феннел.

— Темба вважає, що все гаразд.

— Гаразд? Дідько! Ти ж перекинешся!

— Виходь.

Феннел завагався, а тоді витягнув сумку з інструментами й спустився на дорогу.

— Зачекай трохи, — з його обличчя стікав піт. — Якщо ти маєш намір убитись, я спершу витягну обладнання. Коли машина перекинеться, ми застрягнемо тут без їдла і води.

— Можливо, ти й маєш рацію, — широко всміхнувшись, сказав Кен. Він виліз через кузов. Збагнувши, що надумали чоловіки, Темба приєднався до них. Усі трое обережно зняли брезент, вилили дощову воду на дорогу, а тоді квапливо розвантажили обладнання.

Феннел зиркнув на годинник. Той показував 10:55.

— Випиймо пива, — сказав він. — За п'ять хвилин ти маєш зв'язатися з Едвардсом. Чи далеко нам іще їхати?

Відкриваючи дві пляшки пива, Кен порадився з Тембою.

— Близько двадцяти кілометрів. А потім іще десять кілометрів до великого будинку, — відповів Темба.

Кен переклав.

— Важко йти?

Темба пояснив: якщо здолають цей відрізок, далі йти буде легко.

Вони допили пиво, й Кен дістав рацію.

— Кен — Геррі... ти мене чуєш?

Відповідь не забарилася:

— Геррі — Кену... Гучно та чітко. Як успіхи?

Кен коротко описав ситуацію.

— Звучить ризиковано. Слухай, Кене, а чи не скористатися тобі лебідкою? Зафіксуй трос попереду, а сам сідай в авто. Якщо воно з'їде, матимеш шанс вистрибнути.

— А це ідея. Кінець зв'язку. Я зателефоную. Вими-каюся.

— Закладаюся, Геррі почувається просто чудово, — гарикнув Феннел. — А він не казав, чи трахнув уже те стерво?

— Годі вже, Лью, — нетерпляче обірвав його Кен. Він поговорив із Тембою, той кивнув і зняв брезентове покриття з лебідки, а тоді потягнув трос, аж доки не опинився на найвужчій частині путівця. Кен дав якір Феннелу.

— Зможеш причепити його? Треба зробити це надійно.

— Я впораюся.

Феннел відвів погляд од прірви праворуч і, тримаючи в руці якір, приєднався до Темби. Сумку з інструментами він почепив на плече. Йому знадобилося понад півгодини, аби закріпити якір так, як, на його думку, було потрібно. Доки Лью працював, Кен сидів за кермом і палив. Нерви у нього були міцними, тож йому вдавалося зберігати спокій. Він знав: ризик є. Але був також певен, що впорається.

Зрештою Феннел підвівся.

— Усе добре.

Він міцно зафіксував якір у корінні масивного дерева, що росло неподалік, і скористався кувалдою, аби надійно його прибити.

Тоді Лью повернувся до «ленд-ровера».

— Якір не вискочить і кабель не лусне. Усе залежить від того, чи не вирветься лебідка із корпусу.

— Веселіше, — усміхнувся Кен. — Ну, спробуймо. Стоятимеш позаду мене, Лью? Якщо кузов почне сповзати, підправ його. Або гукни мені, що не можеш цього зробити. Я хочу, щоб Темба йшов попереду й стежив за колесами з правого боку.

— Я тобі дещо скажу, — важко видихнув Феннел. — Ти значно сміливіший, аніж я.

Чоловіки перезирнулися. Тоді Кен відвернувся, завів двигун, відпустив ручні гальма й натиснув на важіль, що запускав лебідку. Барабан почав обертатися. Кен негайно знизив швидкість барабана — і «ленд-ровер» повільно посунув уперед.

Феннел ішов позаду, тримаючись руками за відкидний борт автомобіля. Не відривав погляду від Темби, який, присівши навпочіпки, стежив за передніми колесами і скеровував Кена.

Авто здолало десять метрів, перш ніж Темба різко звів руки, аби Кен спинився.

Водій перевів важіль лебідки на нейтральну позицію.

— Що там знову таке? — гарикнув Феннел ззаду. Темба підійшов до якоря і подивився на нього.

— Ця чорнопика мавпа гадає, що я слабо прив'язав? — рикнув Феннел. — Усе там добре, витримає!

— Не заводься, — відрізав Кен, а тоді витягнув засмальцьований носовичок і витер ним обличчя.

Дізнавшись усе, що необхідно, Темба повернувся на середину дороги.

— Ще чотири метри — і ти опинишся на вузькому! — гукнув він.

Кен знову запустив барабан.

«Ленд-ровер» повільно поповз уперед. А тоді, за три метри до найвужчого місця, трапилося непередбачуване: розм'якшена дощем дорога розповзлася під вагою по-

зашляховика. Феннел відчув, як задня частина сповзає в прірву, тож усією вагою відчайдушно наліг на відкидний борт, силкуючись поставити машину на місце, і закричав Кенові, аби той вискакував. Злодій відчув, як його самого тягне до краю, а тому затремтів, відпустив авто і скотився на спині трав'янистим схилом. За мить він уже звівся на ноги, але «ленд-ровер» зник.

Феннел кинув на дорогу дикий погляд. Темба стояв на краю прірви й витріщався вниз велетенськими очима. Лаючись, Феннел помітив, що туго натягнений кабель вібурав. Чоловіка нудило, паморочилося в голові, але старий бандит змусив себе підійти до краю й зиркнути туди.

Чотирма метрами нижче на кабелі звисав «ленд-ровер».

Кен стояв на спинці сидіння, вчепившись руками у вітрове скло. Далеко внизу простягалася долина, схожа на авіаційну карту.

Доки Феннел дивився, барабан повільно відділявся від автомобіля.

— Хапайся за барабан! — прорепетував він. — Кене, він відривається! Хапай барабан!

Кен відновив рівновагу, переступив через вітрове скло й розпластався на капоті. Схопившись за одну із сталевих стійок, що підтримували барабан, чоловік подався вперед і вчепився у кабель. Тієї ж миті лебідка відділилася від машини — «ленд-ровер» зі свистом полетів у прірву.

Кен висів на кінці кабелю. Міцно стискаючи руками трос, Темба намагався витягнути друга нагору. Феннел тремтів із голови до п'ят, але також приєднався до провідника. Кен хитнувся до схилу кручі та вперся в нього ногами. Доки компаньйони тягнули, водій ступав ледь пологим схилом, і вже за кілька секунд викотився на путівець.

Тут сів і вичавив із себе усмішку.

— Ну, а тепер нам доведеться до біса далеко йти, — сказав він.

Коли «ленд-ровер» зник у чагарниках, Гея полегшено зітхнула.

— Ну все, хвала небесам, він забрався геть, — сказала вона. — Бо починав уже по-справжньому діяти мені на нерви.

— Мені також, — Геррі запалив цигарку. — Хочеш іще кави?

Жінка похитала головою.

— Коли розвидніється, піду поплаваю. Ставок — не-ймовірний!

Вона обійшла навколо багаття і стала біля нього навколішки.

Геррі розглядав супутницю, міркуючи, яка ж вона прекрасна, коли спалахи полум'я осявають її обличчя. Тоді він зайшов до намету, відшукав свою бездротову електробритву й поголився при світлі ліхтарика. Міркуючи про години до відльоту, пілот раптом різко усвідомив, що вони zostались удвох. Зусиллям волі молодик відігнав цю думку. Взявши рушник, вийшов з намету. Небо стало трішки яснішим. За годину вже мало зійти сонце, але Геррі відчував, що хоче зануритися в холодну воду просто зараз, і не мав наміру чекати.

— Спершу я поплаваю, — гукнув він. — Нічого, що ти лишишся зовсім одна?

— Усе буде добре, якщо тільки не з'явиться лев. Вода холодна.

— Мені саме така і подобається.

Гея дивилася, як Геррі зникає в сутінках, а тоді підкинула у багаття ще дров із купи, яку наскладав Темба. Вона теж міркувала про години, що чекали на них. Жінка визнала, що брутальна поведінка Феннела певним чином розбудила в ній приспану спрагу за чоловічою ласкою. Коли востаннє у неї був хороший коханець? Вона при-

гадала низку чоловіків, з якими ділила ліжко. Лише двоє змогли задовольнити її по-справжньому. Перший скидався на Геррі, але був трішки нижчим і симпатичнішим... американець у відпустці. Вона тоді перебувала в Парижі, демонструвала одяг. Одного спекотного липневого вечора Гея сиділа в переповненому кафе «Фуке». Американець підійшов і запитав, чи може сісти поруч. Вони поглянули одне на одного — і вже за мить вона збагнула, що за кілька годин кохатиметься з ним. Здається, він також про це знав... А другий чоловік, теж американець і теж трішки схожий на Геррі, вийшов із мороку бару, де вона чекала на друзів, і запросив її випити з ним. Вони залишили бар удвох ще до приходу друзів.

Гея прийшла до висновку, що Геррі належав до сексуально привабливого для неї типу чоловіків, від яких вона миттєво загоралася, — так удар кременя об кремінь завжди викрешує іскри.

Вона бачила кожного з тих чоловіків лише раз і знала тільки, як їх звати, однак проведені з ними кілька годин закарбувалися в її пам'яті. Тепер, коли горила Феннел розбудив її після тривалого сну, жінка знала, що сьогодні протягом дня Геррі обов'язково стане її коханцем.

Сонце піднімалося вище, й жінка вже відчувала його тепло. Вона відійшла від багаття і повернулася до намету, щоб привести себе до ладу. Коли Гея закінчила, спекотне сонце вже пропікало брезент намету, тому вона прихопила рушник і вийшла надвір.

До неї саме йшов Геррі, у шортах і черевиках, з рушником на плечі.

Красуня всміхнулася до нього.

— Вода приємна?

— Неймовірна, але холодна. Зараз уже має стати теплішою.

— До зустрічі, — сказала Гея. Вона розуміла, що він зараз дивиться на неї, як ті двоє американців, а тому відвела погляд.

Жінка кивнула і побігла до ставка, розмахуючи рушником.

У Геї рідко випадала нагода поплавати голою, хоч їй це і подобалося. Вона роздяглася і пірнула. Сонце вже високо піднялося над ставком, тому від холоду у воді не лишилося й знаку. Гея певний час плавала, а тоді перекинулася на спину й дозволила хвилям себе поколисати.

За нею спостерігали з високого дерева дві сірі мавпи з чорними мордочками. Тваринки, ніби попередньо змовившись, зіскочили з дерева, підбігли до шортів, сорочки й рушника Геї, схопили їх і знову вискочили на дерево. Ретельно оглянувши одяг, мавпочки виявили, що він нецікавий, а тому просто лишили його висіти на найвищій гілці й, перестрибуючи з дерева на дерево, зникли у лісі.

Саме тоді Гея розплющила очі й побачила їх. Вона спостерігала за мавпочками, думаючи, які ж вони милі. Та коли жінка вилізла зі ставка і знайшла на березі лише черевики, то більше не вважала цих злодюжок милими.

Підвівши погляд, вона побачила рушник, що висів на гілці. Чудово знаючи, що нізащо не видереться туди, жінка знизала плечима, взулась і пішла назад до табору. Геррі саме сидів у затінку намету й вивчав авіаційну карту, що видав Шалік. Коли Гея вийшла з-за дерев, він підвів погляд і, вражений, випустив карту з рук. Якусь мить він не міг повірити у реальність побаченого, а тоді звівся на ноги.

Гея у костюмі Єви невимушено ступила на галявину.

— Мавпи вкрали мій одяг... малі чортенята. Він на дереві біля ставка. Геррі, чи не міг би ти його дістати? — гукнула вона, опинившись на середині галявини. Вона навіть не намагалася приховати своєї голизни. Її руки

вільно звисали по боках під час ходьби. Вона поводитися так, наче була повністю одягнена.

— Звісно...

Він рушив їй назустріч, а тоді навмисно обійшов великим півколом, щоб не опинитися надто близько, — і Геї це сподобалося.

Розминувшись із пілотом, жінка зайшла до намету. Вона не сумнівалася: він не озирався, щоб поглянути на неї. Її серце забилося швидше. Гея підійшла до свого рюкзака — витягнути запасну сорочку і шорти. Діставши одяг, поглянула на нього й кинула додолу, а сама простяглася на спальному мішку. Схрестивши ноги й прикривши руками груди, вона чекала на повернення Геррі.

— Уже майже одинадцять, — сказав Геррі. — Скоро вони вийдуть на зв'язок по рації.

Геї не хотілося відпустити коханця, але щойно він відсунувся від неї, вона прибрала руки від його тіла. Жінка спостерігала, як Геррі одягав шорти, а тоді заплющила очі. З ним було навіть краще, ніж із двома попередніми американцями. Більше того — вона навіть знала його прізвище. Напруга, що накопичувалася протягом року, вивільнилася завдяки вибуховому сексу, і тепер Гея почувалася так, наче прийняла дозу сильного наркотику. Їй хотілося, щоб її не турбували, а залишили лежати й байдикувати. Вона поринула у напівсон, заколисана й розслаблена приємним теплом намету.

Її розбудив Геррі. Він підійшов до входу в намет і різко покликав її на ім'я.

Вона відразу сіла, зауваживши стривоженість на обличчі коханця.

— Що трапилось?

— Наша трійця вскочила у халепу. Одягайся і виходь, тут дуже спекотно.

У його голосі прозвучали жорсткі нотки, і Гея помітила: чоловіка дратувало, що вона лежала в наметі

й ніжилася, мов кіт біля каміна. Одягнувшись, вона вилзла надвір і підійшла до Геррі, який сховався у затінку.

— Дорога сповзла у прірву, тож вони втратили «ленд-ровер», — повідомив Геррі. — Кен мало не загинув.

— Його поранено?

— Ні. Трохи трусить, але загалом усе гаразд. Однак їм тепер доведеться добиратися пішки, а це збіса довга прогулянка.

— Але вони ж дістануться до місця призначення?

— Вважають, що так. За дві години знову вийдуть на зв'язок.

— А що з обладнанням?

— Усе гаразд. Вони розвантажили машину, перш ніж спробували здолати найважчу частину дороги.

— А як повертатимуться?

— Доведеться нам усім відлітати. Іншого виходу нема. Гелікоптер буде трохи перевантажено, але впоратися можна.

Вона розслабилася, притулившись спиною до дерева.

— То не все так погано... Їм просто доведеться йти.

— Зважаючи на спеку, це не так уже й добре.

— Та нічого, горила трохи розтрусить свій жир. Ти вмієш обскубувати й патрати птицю, Геррі?

— Ні... А ти?

— І я ні. То нема сенсу марудитися з полюванням на цесарок. Пообідаємо бобами з беконом, — жінка звелася на ноги. — Я піду ще поплаваю. Складеш компанію?

Пілот завагався.

— Я хвилююся за тих трьох, Їєє.

— Плавання зі мною допоможе викинути їх з голови. Ми не можемо нічого для них зробити, тож ходімо й поплаваймо.

Вона заскочила в намет по рушники, а тоді пішла разом із Геррі до ставка під пекучим сонцем.

Тепер Феннел шкодував, що в минулому пив так багато пива. Нерівний, кам'янистий, путівець, гаряче сонце й темп, якого задав Кен, нагадували злодію, наскільки ж він не у формі. Ремінець сумки з інструментами натирав йому плече. Від поту, що заливав обличчя, потемніла сорочка. Лью важко дихав.

Феннелу спало на думку, що вони здолали тільки шість кілометрів, не більше. А Кен казав, що до маєтку Каленберга — цілих тридцять. Ще двадцять чотири кілометри! Феннел стиснув зуби. Він знав, що не впорається, якщо тягнутиме сумку з інструментами: та важчала з кожним кроком. А крім сумки, він ще ніс і свій рюкзак.

Перш ніж рушати, вони вирішили залишити спальні мішки й дробовик. Кен ніс свій рюкзак і «Спрінгфілд», Темба — рюкзак з їжею і п'ятилітрову каністру з водою.

Феннел ледь-ледь плентався, втомлено волочачи ноги. Він мріяв про якийсь затінок, однак на вузькому путівці його не було. Лью страшенно хотілося пива, і він шкодував, що пиво вони також залишили позаду. Він хотів забрати його, але коли Кен повідомив, що Феннел сам і нестиме свій напій, старий злодій відмовився від цієї ідеї.

Лью зупинився витерти піт, який заливав очі, і йому стало страшенно прикро, коли він побачив, що двоє інших, базікаючи, йдуть далеко попереду.

Кен озирнувся і зупинився. Темба ступив ще кілька кроків і також спинився.

Феннела охопила лють, і він через силу поплентався до супутників. Кену одного погляду на виснажене обличчя Лью вистачило, щоби збагнути: той стане для них тягарем. Темба подумав про те саме, а тому поставив каністру і звернувся до Феннела незрозумілою для нього мовою.

— Він каже, що понесе твою сумку з інструментами, якщо ти візьмеш каністру, — переклав Кен.

Феннел завагався, хоча чудово знав: сумку він не дотягне.

— А чому він вважає, що впорається? — запитав злодій, із вдячністю кладучи сумку на землю.

— Інакше б не пропонував, — зауважив Кен, доки Темба піднімав сумку і чіпляв її на плече.

Феннел знітився, а тоді мовив:

— Ну, скажи йому... дякую. Цю штуку дуже важко тягнути, — він підняв каністру, і всі троє рушили вперед, хоча Кену і Тембі все одно довелося сповільнитися, щоби Феннел встигав за ними.

Наступна година ознаменувалася для Феннела пекельним підйомом. Але чоловік, хоч і через силу, плентався і, важко дихаючи, гнівався на самого себе, коли бачив, як порівняно легко інші двоє долають випробування.

— Може, змочимо трохи горло? — видихнув він, зупиняючись.

Але вода не подарувала йому задоволення, бо була теплою. До того ж Феннел ненавидів пити воду.

Кен поглянув на годинник.

— За десять хвилин зв'яжемося з Геррі. Тоді й відпочинемо.

— Здається, той хлоп народився у сорочці, — гарикнув Феннел, піднімаючи каністру. — Він навіть не уявляє, наскільки йому пощастило.

Вони продовжили крокувати, а о 13:00 зійшли з півця й примостилися в затінку джунглів. Кен зв'язався з Геррі й повідомив про успіхи.

— До місця призначення маємо дістатись о 18:00, — сказав він і визнав, що дорога виявилася непростою.

Геррі співчутливо мугикнув, сказав, що на новий сеанс зв'язку чекатиме о 15:00 і вимкнув рацію.

Відпочивши хвилин тридцять, мандрівники ще з годину йшли, а тоді Кен повідомив, що пора їсти. Залишивши виснажену сонцем дорогу, вони сховалися під

деревами. Темба відкрив бляшанки з м'ясним пирогом і печеними бобами.

— Нам ще далеко? — з набитим ротом запитав Феннел. Кен порадився з Тембою.

— Ще кілометрів шість, а тоді — опинимося в джунглях.

— Запитай у нього, чи не хоче він, аби я знову поніс свою сумку.

— З ним усе гаразд, не переймайся.

— Запитай у нього! Та сумка до біса важка!

Кен заговорив до Темби. Банту всміхнувся і похитав головою.

— Чорні люди звикли нести тягарі білих людей, — серйозно відповів Кен.

Феннел поглянув у вічі супутникові:

— Ну гаразд... Він краща людина, ніж я.

— Та годі вже, а то я розплачуся.

Феннел кисло всміхнувся.

— Мій час ще настане. Ви двоє можете бути вправними у прогулянках джунглями і ходьбі, але зачекайте трішки — й побачите в дії мене.

Кен запропонував Лью цигарку, й вони удвох закурили.

— Як гадаєш, вона йому дає? — різко запитав Феннел. Коли він не міркував про свої злигодні, то завжди повертався думками до Геї.

— Хто що і кому дає? — байдуже запитав Кен.

Феннел завагався, а тоді знизав плечима.

— Забудь!

Ще за годину вони знову зв'язалися з Геррі й доповіли про успіхи, а тоді зійшли з гірської стежини й пірнули у джунглі. І хоча там також було задушливо й спекотно, затінок дарував утіху, тож мандрівникам удалося пришвидшити ходу.

Темба вказував шлях, а Кен і Феннел ішли за ним. На вузькій стежині, що продиралася крізь густий підлісок,

чоловікам довелося йти вервечкою. Згори за ними спостерігали мавпи-верветки, стрибаючи з дерева на дерево. Великий самець чорної антилопи стояв посеред стежини. Коли мандрівники обігнули великий чагарник, тварина з тріском кинулася в джунглі, наполохавши Феннела.

Їм доводилось остерігатися чагарників із довгими колючими шипами і не відривати погляду від землі перед ними. Ніхто навіть не підозрював, що за ними стежать. Високо на гілці дерева сидів величезний зулус, одягнутий тільки у леопардову шкуру. У правій руці він тримав рацію. Зачекавши, коли всі троє пройдуть, тубілець швидко сказав щось у мікрофон. Його повідомлення одержала Мія, секретарка Каленберга, яка підтримувала зв'язок із двадцятьма зулусами, що відстежували пересування чужинців по території маєтку.

Відколи троє чоловіків увійшли до джунглів, за ними невідступно стежили пильні очі зулусів, що сховалися в підліску чи причаїлися на верхівках дерев.

Мія стенографувала рапорти зулусів і передавала їх Хо-Лю, щоб та розшифрувала нотатки, надрукувала їх і негайно передала Каленбергу.

Каленберг насолоджувався ситуацією. За лихом, яке спіткало «ленд-ровер», також спостерігали, тож мільйонер отримав детальний звіт. А тепер він знав, що троє майбутніх викрадачів уже на території його маєтку.

Він повернувся до Така:

— Без банту можна обійтися. Накажи позбутися його, тільки-но випаде нагода. Здається, що він провідник, а отже, інші навряд чи знайдуть дорогу назад без нього.

Так узяв рацію і тихо повідомив наказ.

Доки він говорив, мандрівники дійшли до галявини в джунглях, тож Кен оголосив перепочинок. Примостившись у затінку, всі троє ковтули води.

Кілька хвилин Кен розмовляв із Тембою. Банту вказав напрямок: просто перед ними простягалася вузька стежина, що вела у густий підлісок.

— Цей шлях веде прямо до будинку Каленберга, — пояснив Кен Феннелу. — Ми не зможемо зійти з нього. Залишимо Тембу тут, а самі підемо далі. Якщо наш план зазнає невдачі, не хочу, щоб і мій друг постраждав через це. А коли виконаємо роботу, заберемо його і він виведе нас звідси. Згода?

— А ти певен, що ми не заблукаємо без нього?

— Просто йтимемо стежиною. Вона веде до будинку.

— Ну гаразд, — Феннел зиркнув на годинник. — Чи довго йти до будинку?

— Години дві. Підемо просто зараз. До будинку дістанемося ще до настання темряви.

Феннел буркнув і звівся на ноги.

Кен знову звернувся до Темби, а той усміхнувся і кивнув.

— Візьмемо з собою трохи їжі. У мене є пляшка води, — Кен повернувся до Феннела. — А тобі доведеться знову нести свої інструменти.

— Звісно, звісно, я ж не каліка.

Темба поклав кілька консервів у рюкзак Кена.

— Усе решта ми лишимо тут, — вів далі Кен, чіпляючи рюкзак на плечі, — і гвинтівку також.

Джонс потиснув Тембі руку і сказав африканом:

— Ми повернемося післязавтра. Якщо нас не буде чотири дні, йди додому.

Феннел підійшов до Темби. Він трішки збентежено вказав на сумку з інструментами, сором'язливо всміхнувся і простягнув руку. Тембі було приємно, й він широко усміхнувся, потиснувши простягнену руку.

Крокуючи біля Кена, Феннел мовив:

— Я помилявся щодо нього... Він хороша людина.

— Усі ми помиляємося, — хитро всміхнувшись, Кен поглянув на Феннела. — Я, здається, також не мав рації щодо тебе.

Темба спостерігав, як його супутники зайшли в джунглі та зникли, а тоді заходився збирати дрова для багаття, яке мав розпалити, коли впадуть сутінки. Йому подобалося бути на самоті, та й у джунглях він почувався як удома. Йому було трохи цікаво, чому білі чоловіки пішли далі самі, але він вирішив, що то не його справа. Йому платили, щоб він був за поводиря, і Кен уже дав йому достатньо грошей, аби купити невеличке авто після повернення до Дурбана. Там він наймав маленьке бунгало, де мешкав із дружиною і сином. Щоправда, Темба бачився з ними не часто, бо багато часу проводив у різноманітних мисливських угіддях, однак тільки-но мав вихідний, повертався додому. На зустріч із родиною чекав завжди.

Він склав охайну купку з палиць біля дерева, де лежало обладнання, а тоді пірнув у джунглі, щоби знайти кілька сухих гілляк, з яких можна буде викресати багаття.

Раптом Темба заляк і прислухався. Щось ворухнулося неподалік. Його навчені вуха чітко вловили шелест листя. Може, це бабуїн? Чоловік стояв нерухомо, придивляючись туди, звідки долинув звук.

Із заростів позад нього виринув зулус із леопардовою шкурою на великих м'язистих плечах. Сонце виблискувало на широкому лезі його асегаю. На мить він зважив важкого смертоносного списа в дужій чорній руці, а тоді кинув його у незахищену спину Темби — з надзвичайною силою і непомильною точністю.

Високо у вечірньому небі терпляче кружляли шестеро стерв'ятників.

РОЗДІЛ СЬОМИЙ

— Ось він, праворуч, — раптом сказав Геррі.

Гея припала до вікна гелікоптера. Вони пролітали над густими джунглями, а коли Геррі нахилив машину, джунглі враз закінчились, і перед очима жінки постали акри розкішних зелених моріжків, зелені цементовані алеї та розлогі квіткові клумби, які б ушанували своєю наявністю навіть ботанічний сад. За моріжками Гея побачила трішки вигнутий одноповерховий будинок. З такої висоти здавалося, що він сягав не менше сімдесяти метрів завдовжки. Метрів за двісті від будинку розташовувалися численні маленькі бунгало з солом'яними дахами і пофарбованими в білий колір стінами — напевно, там мешкав персонал.

— Він же велетенський! — вигукнула Гея. — Яка чудернацька форма! Уяви, як воно: ходити з одного кінця в інший кілька разів на день.

— Можливо, вони використовують ролики, — сказав Геррі. — Дім і справді великий, — він знову облетів навколо будинку, роздивляючись басейн, тераси, парасольки від сонця та шезлонги. — Нам уже час спускатися. Нервуєшся?

Усміхнувшись, вона похитала головою.

— Зовсім ні, я радше збуджена. Цікаво, чи зможемо ми увійти.

— Твоє завдання — провести нас, — сказав Геррі.

Він зауважив летовище й ангар. А коли спустився нижче, помітив трьох вбраних у білий тік зулусів, що витріщалися на гелікоптер.

Геррі приземлився неподалік від них і, щойно відчинивши двері, побачив, як від будинку рухається джип, за кермом якого — зулус, а на пасажирському сидінні — білий чоловік у сірому костюмі.

— А ось і вітальний комітет, — сказав Геррі й вистрибнув на землю.

Гея віддала йому фотоапарат «Роллейфлекс» та сумку до нього, а тоді спустилася до молодика. Джип пригальмував. Із нього вийшов Так і вирушив до них. Залишивши Геррі, Гея пішла назустріч незнайомцеві.

— Я Гея Десмонд із редакції журналу «Світ тварин», — сказала вона і простягнула руку для вітання.

Поглянувши на неї, Так подумав, що вона навіть гарніша, ніж на фотографії. Джулію потиснув руку жінки й трохи вклонився їй.

— Вибачте, що приземлилися так раптово, — продовжила Гея. Щось у цьому високому чоловікові не сподобалося їй і миттєво викликало недовіру. — Я прямую до мисливського заповідника «Ваннок», але, побачивши цей прекрасний будинок, просто не змогла опиратися спокусі зазирнути сюди. Якщо не варто було, то скажіть — і я відразу ж полечу геть.

— Зовсім ні, міс Десмонд, — шовковистим голосом промовив Так. — У нас рідко бувають такі прекрасні гості. Оскільки ви вже тут, то, сподіваюся, залишитеся на ленч.

— Як люб'язно з вашого боку! Ми б із задоволенням залишилися, містере... — вона запитально глянула на нього.

— Джулію Так.

Гея озирнулася на Геррі, який саме підійшов до них.

— Містере Так, це Геррі Едвардс, мій пілот.

І знову Так вклонився.

— Містер Так люб'язно запросив нас на ленч.

Геррі потиснув Такові руку. Йому також не сподобався новий знайомиць.

Гея продовжувала говорити:

— Будинок — неймовірний і такий таємничий! Я очам повірити не могла, коли побачила його. Він давно належить вам, містере Так?

— Це не моє помешкання, міс Десмонд. Дім — власність містера Макса Каленберга.

У Геї розширилися очі.

— Ви маєте на увазі мільйонера? Містера Макса Каленберга?

Так відповів із ледь помітною сардонічною посмішкою в чорних очах:

— Саме його.

— Але я чула, що він самітник! — вигукнула Гея. Дивлячись на неї, Геррі подумав, що жінка чудово вжилася у свою роль. — Нам, мабуть, краще летіти далі. Ми б не хотіли його турбувати.

— Ви не завдасте йому клопотів. Містер Каленберг — не самітник. Я певен, що йому буде приємно познайомитися з вами.

— А чи можна буде пофотографувати будинок? Я також фотограф-фрилансер для журналу «Життя». Це було б неймовірним успіхом для мене.

— Про це краще запитати у містера Каленберга. Однак не стіймо на сонці, — Так рушив до джипа. — Я відвезу вас до будинку.

Гея та Геррі вмостилися позаду, а Так сів біля водія. Зулус повернув джип і поїхав у зворотному напрямку.

Кілька хвилин потому Гею та Геррі провели до просторої вітальні, скляні двері якої виходили на завітчану терасу з великим басейном. Розкішність кімнати шокувала Геррі, який ніколи раніше не бачив нічого подібного, і вразила навіть Гею, яка свого часу побувала в багатьох розкішних будинках.

— Якщо зачекаєте тут, я повідомлю про ваше прибуття.

Вбраний у біле зулус мовчки зайшов до кімнати.

— Доки чекаєте, скуштуйте наших напоїв, — запропонував Так, а тоді зник.

Зулус за баром стояв і чекав.

Вони замовили два джини з тоніком, а опісля вийшли на терасу.

— Не сподобався мені той тип, — прошепотів Геррі. — Є в ньому щось...

— Так. У мене від нього сироти на шкірі виступають. Він виглядає так, наче спить у труні.

— Тобі не здається, що ми надто легко потрапили всередину? — продовжив Геррі, підтягуючи плетене крісло для Геї, а тоді й самому всідаючись.

— Це все мій шарм, — усміхнулася Гея. — Навіть привиди не можуть встояти переді мною. Але є ймовірність, що нас викинуть геть, щойно містер К. дізнається про наш приліт. Гадаю, Так — його мажордом чи секретар.

Зулус приніс напої з двома тарілками апетитних канапе, а тоді мовчки відступив.

— Який прекрасний спосіб життя! — зітхнула Гея. — Я вже обожнюю цей дім. Ти хотів би мати такий?

Геррі ковтнув зі свого келиха, а тоді похитав головою.

— Це не для мене. Мені подобається щось простіше. Тут надто розкішно.

— О, ні! — жінка взяла крекер з ікрою. — Як на мене, маєток неймовірний.

До повернення Така вони встигли допити джин і з'їсти більшу частину канапе.

— Містер Каленберг радий вашому візитові, міс Десмонд, — сказав Так. — На жаль, він зараз має здійснити низку тривалих міжнародних дзвінків та владнати інші справи, тож звільниться не раніше вечора. Чи зручно було б вам залишитися?

— Ви маєте на увазі... лишитися на ніч? — запитала Гея, вдивляючись у бліде обличчя.

— Звісно. Саме такою є пропозиція містера Каленберга.

— Але у мене зовсім нема із собою одягу.

— Жодних проблем. У нас тут багато секретарок. Хтось із них радо вам щось позичить.

— Як мило! А ви не запитували в нього, чи можна мені фотографувати?

Так похитав головою.

— Гадаю, буде краще, якщо ви запитаете про це самі, міс Десмонд.

— Добре, тоді ми лишимося на ніч. Це дуже люб'язно з боку містера Каленберга.

— Йому буде дуже приємно, — Так зиркнув на годинник. — Ленч подадуть за годину. Можливо, ви б хотіли переодягнутися?

Коли гості підвелися, Так повернувся до Геррі.

— Містере Едвардс, у вас також нема змінного одягу?

— Тільки те, що на мені.

— Я владнаю цю справу, — коли на терасу вийшла Мія, Так повернувся і відрекомендував її: — Це міс Дес. Вона подбає про вас обох. Прошу мені вибачити, — ледь поклонившись, Так залишив їх.

Підійшла Мія.

— Прошу, ходіть за мною.

Вона повела їх через вітальню у великий коридор, що простягався далеко-далеко. Неподалік стояло щось схоже на електричний гольфмобіль. Секретарка сіла за кермо, а гості вмостилися позаду.

— Коридор настільки довгий, — сказала вона, усміхнувшись до них, — що ми користуємося цією штукаю, аби попередити ноги.

— Мені було цікаво, як ви справляєтеся, — відповіла Гея. — Побачивши з повітря ваш будинок, я подумала, що тут доводиться проходити чималі відстані.

Тихо і швидко машина провезла їх мимо низки зачинених дверей, аж доки не сягнула дальнього кінця.

— Це — гостьове крило, — сказала Мія, зупинивши машину. Вона підійшла до дверей і відчинила їх. — Прошу, заходьте.

Гея і Геррі зайшли до довгої вузької розкішно обставленої кімнати, що виходила на маленьку терасу з басейном і баром.

— Ви знайдете тут усе, що забажаєте, — сказала Мія. — Ваш обід подадуть на терасу о тринадцятій годині. Це ваша спальня, міс Десмонд, — вона перетнула кімнату й відчинила двері. — Відряджу до вас покоївку, яка допоможе одягнутись. Я подумала, що вам найпростіше було б одягнути одне з моїх сарі. Чи влаштує це вас?

— Було б чудово.

Гея стояла в дверному прорізі й оглядала спальню. Це була прекрасна кімната у світло-блакитних тонах із величезним ліжком, шафами для одягу і туалетним столиком, на якому стояли креми для обличчя, лосьйони, парфуми та набір для макіяжу в пласкій срібній коробці. Оглядаючи кімнату, на протилежній до ліжка стіні Гея помітила величезне дзеркало, яке візуально подвоювало розмір приміщення. Ванну також було чудово обладнано: там були і лампа для засмаги, і прилад для вібротсажу, і навіть великий фен, гаряче повітря з якого давало змогу обійтися без процедури витирання рушниками.

Доки Гея захоплено оглядала спальню, Геррі досліджував вітальню, особливо уважно розглядаючи двері та вікна.

Мія показала Геррі його спальню та ванну — такі самі розкішні, як і в Геї.

Висока зулуська покоївка принесла сарі. Гея сказала, що не потребує допомоги і впорається сама. Інший зулус приніс для Геррі білі слакси, шльопанці та білу сорочку.

— Містер Каленберг надає перевагу не надто офіційному стилю, — сказала Мія. — Вечеря сьогодні відбудуватиметься на головній терасі. Почувайтесь мов удома. Якщо захочете поплавати, у роздягальні є купальні костюми. Погуляйте в саду. Коли забажаєте чогось іще, прошу скористатися телефоном, — нахиливши голову і всміхнувшись, вона вийшла з кімнати.

Гея та Геррі презирнулись — і Геррі свиснув:

— Оце так життя...

У двері постукали. Зайшов зулус із їхніми рюкзаками. Поставивши речі на підлогу, він мовчки вийшов.

Геррі швидко перевірів свій рюкзак і був радий з того, що рації не зникли. Він поглянув на Гею.

— Цікаво, чи помітили вони їх?

— А якщо й помітили, то що? — мозок жінки зосередився лише на довколишній розкоші. Очі її сяяли. — Хіба ж тут не чудово! Я прийму ванну. Побачимося пізніше.

Забравши свій рюкзак, вона зайшла до спальні й зачинила двері.

Гея швидко роздягнулася. Кілька секунд вона помилувалася відображенням голої себе, а тоді пішла до ванної і ввімкнула крани. Чекаючи, доки ванна наповниться, красуня розглядала себе в дзеркалі, приймала спокусливі пози й щасливо сміялася.

От тільки вона не знала, що обидва великі дзеркала були двосторонніми: будь-хто по інший бік дзеркала міг бачити її, неначе ті дзеркала — звичайнісіньке скло, хоча жінка вважала, що свічада справжні й не чаять ніякого підступу.

Забувши про всі справи й нехтуючи роботою, Каленберг сидів у вузькому кондиціонованому проході на візку й насолоджувався оголеною красою Геї.

Із краю джунглів Феннел спостерігав, як приземляється гелікоптер. Вони із Кеном знайшли місце з гарним оглядом — утворену ґрунтовою ерозією балансуючу скелю, оточену деревами й чагарниками. Звідти вони могли чудово роздивитися Каленберґів дім, сад і леґо-вище далеко за ними.

Феннел приклав до очей потужний польовий бінокль. Уздрів, як Так приїхав на джипі, а Гея вийшла йому назустріч. Бачив також, як Гея та Геррі сідають у джип і їдуть до будинку, а тоді заходять усередину. Двері за ними зачинилися.

— Добре їм! Вони всередині! — сказав він, опустивши бінокль.

— А це не було надто просто? — спантеличено запитав Кен. — Наскільки мені відомо, Каленберґ не дуже любить незнайомих.

— Шалік стверджував, що колекціонер обожнює гламурних дівах. Здається, бос справді знав, про що каже.

— Так... але я не думав, що буде настільки просто, — Кен витягнув рацію. — Я триматиму свою увімкненою. Геррі може будь-якої миті вийти на зв'язок.

Феннел запалив цигарку й випростався на скелі. Після довгої прогулянки із сумкою інструментів на спині він почувався втомленим. Злодій трохи покуняв, доки Кен продовжував спостерігати. Невдовзі Феннел сів, знову запалив цигарку, позіхнув і запитав:

— А що ти робитимеш з отриманими грошми?

— Мій друг із Йоганнесбурґа планує відкривати туристичне агентство, — відповів Кен. — Йому треба більше грошей. Ми станемо партнерами.

— Туристичне агентство? Це настільки прибутково?

— Радше непогано. Ми плануємо надавати послуги люкс-класу. Індивідуальні тури по мисливських заповідниках. Ось тут я і зароблю. У справі крутяться великі гроші. Американці — доволі марнотратні, якщо їм запро-

понувати по-справжньому індивідуальний підхід. Я вже кілька років маю з ними справу і знаю, чого саме вони хочуть. Ось і планую дати їм це.

Феннел буркнув:

— Як на мене, то така робота — заскладна. Я взагалі не вірю в роботу. Працюють тільки сцикуни.

— А ти що робитимеш зі своєю часткою?

— Витрачу її... саме для цього й потрібні гроші. У мене нема стільки часу, як у тих нікчем, які вічно складають гроші. Що трапляється потім? Вони відкидають копита, а якийсь інший нікчема забирає їхню грошву.

— Можливо, саме цього їм і хочеться...

— Та до біса це все! Навколо завжди водяться грошенята. Коли витрачу зароблене в Шаліка, виконаю якусь іншу дрібну роботу. У мене море контактів. Усі знають, що я стріляний горобець, тож заробітку мені ніколи не бракуватиме.

Кен підняв руку, обриваючи його на півслові. Почувши потріскування в рації, він приклав її до вуха.

— Кен... привіт, Геррі... чую тебе гучно і чітко... Переходжу на прийом, — кілька секунд він слухав, а Феннел напружено придивлявся до нього. — Зрозуміло. Успіху. Кінець зв'язку, — він відключився.

— Що там?

— Вони лишаються на ніч, — повідомив Кен. — Здається, Каленбергу приємно, що зазирнули такі гості. Та мене це, по правді, дивує. У будь-якому разі, о двадцять першій годині вони з ним зустрічаються. Геррі сказав, що передзвонить о двадцять третій. Нам — залишатися напоготові.

Феннел насупився і зиркнув на годинник. Зараз іще тільки полудень.

— Тобто ми застрягли на цій бісовій скелі на дванадцять годин?

— Гадаю, так. Нам же не хочеться натрапити на когось із охоронців. Мені здається, тут безпечно. Сядьмо, — Кен знову витягнув консерви з бобами.

— Трясця! А більше нічого, крім бобів, нема поїсти?

— М'ясний пиріг є, хочеш?

— Це краще, ніж боби, — доки Кен нишпорив у рюкзаку в пошуках консерви, Феннел міркував уголос: — Закладаюся, тим двом дуже непогано, — він згадав про Гею, і його пройняв гнів. «Щойно виконаємо роботу, — сказав він собі, — я покараю її, покараю добряче».

— Що тебе гризе? — запитав Кен, помітивши дикий вираз Феннелового обличчя.

— Нічого... Скільки ще ти відкриватимеш цю бляшанку?

— Хотілося б знати напевно, що нас не потурбують, — сказав Геррі, коли вони з Геєю сиділи на терасі після чудового обіду, який подали два офіціанти-зулуси.

Гея простягнулася на відкидному кріслі, затиснувши цигарку між пальцями. Геррі подумав, що вона надзвичайно гарна в червоно-золотому сарі. Таке вбрання пасувало жінці й дуже подобалося йому.

— Чому? — запитала Гея.

— З очевидних причин, — усміхнувся у відповідь Геррі. — Я б відніс тебе до спальні.

Вона розсміялася.

— Тоді б мені також хотілося, щоб нас не потурбували.

— Та буде трохи незручно, якщо посеред сцени з'явиться містер Так.

— Це точно. Поміркуймо натомість трохи про справу, — вона сіла, загасивши цигарку. — Ти вже думав, як Феннел міг би потрапити всередину?

— Через ці двері, — Геррі махнув рукою в напрямку великої вітальні. — Оскільки ми тут, йому лишиться тільки увійти.

— Гадаєш, це буде настільки просто?

— Можливо. Але вночі будинок можуть охороняти. Щоправда, зараз вартових не видно.

— Раптом Каленберг настільки впевнений, що ніхто не продереться крізь джунглі, що й не охороняє будинку.

— Хочеш подивитися на сад?

— Не зараз. Там смертельно гаряче.

— То поспи... А я піду, — Геррі підвівся.

— У тебе більше енергії, ніж у мене. Але ти засмажишся.

— Бувай, — махнув рукою Геррі й пішов зеленою цементованою доріжкою.

Гея подивилась, як пілот зникає, а тоді заплющила очі й подумала про нього. Коли справу буде завершено, усі вони підуть своїми шляхами. Їй стало цікаво, чим же займеться він. Жінці хотілося б провести із ним довгий вікенд у Парижі, а тоді попрощатися. Зараз їй двадцять шість. Вона не сумнівалася, що років із п'ять Шалік ще використовуватиме її, а потім почне шукати молодшу. У неї не було жодних ілюзій щодо Шаліка. За ці п'ять років вона назбирає достатньо грошей, аби здобути незалежність, а саме цього їй хотілося найбільше. Бути фінансово вільною, добре жити, подорожувати і, можливо, вийти заміж.

Вона обмірковувала перспективу одруження з Геррі, але зрозуміла, що це не спрацює. Хоч він і приваблював її фізично, Гея знала, що не закохана в нього. Крім того, Геррі не розділяв її любові до багатого способу життя. Розкіш була необхідною для неї, а ось для нього — ні. Так, він — чудовий сексуальний партнер, але нічого більше. Якщо вона й вийде заміж, то за багатого, розумного, високоосвіченого й не байдужого до розкоші чоловіка. Жінка знала, що зараз просто вибудовує повітряні замки, адже їй траплялося багато чоловіків, та й вона сама відхилила не одну пропозицію руки та серця. Завжди щось

було трохи не так. А може, вона надто цінувала власну свободу?

У будь-якому разі, повітряні замки — приємна справа, коли ти лежиш у затінку в зручному кріслі, потопаячи у розкошах.

Ґея заснула, і минуло понад годину, коли Ґеррі повернувся й розбудив її.

— Хочеш випити, ледарко? — запитав він, підійшовши до бару.

Вона кивнула, потягнулася й сіла.

— Знайшов щось цікаве?

— І так, і ні. У дальній кінець будинку доступу нема, — Ґеррі приніс дві порції «Тома Коллінза»* і сів. — Дорогу туди охороняє зулус, який виглядає так, наче зійшов із кіноекрана. Він одягнений у леопардову шкіру й страусові пера, а в руках тримає щит і асегай. Він повернув мене назад, навіть не намагаючись бути ввічливим.

— Певно, там покої Каленберга.

— Так. І ще одне: у дальньому кінці саду є великий ставок, де аж кишить велетенськими крокодилами. На деревах навколо нього сидить десятеро добре вгодованих стерв'ятників. Від того кутка саду в мене сироти на шкірі повиступали.

Ґея засміялася.

— Але чому?

— Просто спало на думку, що те місце — бездоганне, якщо хочеш позбутися тіла.

Вона зиркнула на нього й, помітивши серйозність в очах пілота, запитала:

— Навіщо Каленбергу хотіти позбутися тіла?

Ґеррі ковтнув, потрусив келих у руці так, що кубики льоду дзенькнули, а тоді знизав плечима.

* «Том Коллінз» — алкогольний коктейль на основі джину «Old Tom», лимонного соку, цукру й газованої води.

— Атмосфера того місця наштовхнула мене на такі думки, але мені й справді незатишно, Геє. Гадаю, ми тут опинилися надто легко. І цей Так мені не подобається. Коли ти розмовляла з ним, у мене раз чи двічі склалося враження, що він глузує з тебе. Особливо коли ти запитала, чи належить дім йому. Я піймав себе ось на чому: він знав, що тобі відомо прізвище справжнього власника маєтку — Каленберга.

— Думаєш, він нас підозрює?

— Цілком імовірно.

— Невже він здогадується, що ми прийшли по перстень?

— Не знаю, але я майже певен, що він вважає нас шахраями.

— То що ж нам робити?

Ніби у відповідь на це запитання на алеї перед ними вигулькнув Так.

— А ось і він, — сказав Геррі, підводячись.

— Вибачте, що потурбував вас, — сказав Так, наближаючись. На його вустах грала легка посмішка. Блискучі очі асистента відірвалися від Геррі й зосередилися на Геї. — Чи сподобався вам обід?

— Він був неймовірним, дякую вам, — Гея подарувала йому найчарівнішу зі своїх усмішок. — Тут справді чудово.

— Так, дуже приємно, — він змовк, а тоді продовжив: — Міс Десмонд, чи цікаво було б вам подивитися на музей містера Каленберга?

Хоча серце Геї ледь не опинилося у п'ятках, жінці вдалося зберегти вираз поміркованої зацікавленості.

— У містера Каленберга є музей?

— Містер Каленберг — один із найвідоміших у світі колекціонерів.

— Я знала про це, але й гадки не мала, що у нього є музей. Я думала...

— Музей у нього є, і містер Каленберг цікавиться, чи хотіли б ви його відвідати.

— Дуже. Я із задоволенням подивилася б на його колекцію.

— А як щодо вас, містере Едвардс?

— Звісно, дякую, — Геррі зміг опанувати себе, але вражений він був не менше, ніж Гея.

Жінка звелася на ноги.

— Музей далеко звідси?

І знову Геррі помітив глузування в темних очах. Воно проступило і зникло настільки швидко, що, не придивляючись навмисне, нічого не можна було б зауважити.

— Ви стоїте просто на ньому, — відповів Так.

— Хочете сказати, що музей під землею?

— Саме так.

— Чи можна мені взяти фотоапарат, містере Так?

Він заперечно похитав головою.

— Боюся, що ні, — він відвернувся. — Будь ласка, йдіть за мною.

Джуліо рушив до вітальні, а тоді вийшов у коридор.

Ідучи за Таким, Гея та Геррі швидко перезирнулися. Вони знову сіли в електричну машинку, яку Так повів довжелезним коридором повз великий хол і центральний вхід до будинку.

— Ось тут покої містера Каленберга, — пояснив він, коли вони проїжджали мимо кількох дверей. Зупинивши машину біля, здавалося, звичайної стіни, він вийшов. Ретельно за ним стежачи, Геррі зауважив, що Так поклав пальці під карниз одного з великих вікон. Стіна перед ним відсунулася вбік, відкривши подвійні двері. Коли асистент наблизився до них, ті прочинилися.

— Містер Каленберг — інвалід, — пояснив Так, дивлячись на Гею. — Усі двері в його апартаментах — з електронним керуванням. Ось цим ліфтом ми спустимося до музею.

Усі троє зайшли до облямованої зеленим атласом клітки й побачили на панелі керування чотири різно-

кольорові кнопки. Коли Так натиснув на зелену кнопку, ліфт тихо і м'яко поїхав донизу. Доки вони спускалися, Так поклав палець на червону кнопку, зачекав, а тоді натиснув на жовту.

— А що це за кнопки, містере Так? — невинно запитала Гея.

— Зелена кнопка контролює ліфт. Жовта вмикає світло в музеї, а червона — вимикає сигналізацію, — відказав Так.

— Дякую. У вас неймовірне обладнання.

Двері прочинились, і гості ступили в прохолодну склепінчасту кімнату.

— Зачекаєте трішки? — Так підійшов до пофарбованих у сірий колір дверей. Він пробув там хвилинку чи дві, зосереджено виконуючи якісь дії руками. Його тіло приховувало рухи.

І знову Геррі, піднявши брови, зиркнув на Гею, але відвів погляд, щойно повернувся Так.

— У музеї багато безцінних скарбів, — повідомив він. — Тому ми вживаємо всіх заходів безпеки, аби захистити його від злодіїв. Ці двері броньовані й оброблені таким чином, що їх неможливо розрізати. Стіни з обох боків сягають п'яти футів завтовшки. Замок на дверях контролюється годинниковим механізмом, який встановлюють щовечора о двадцять другій годині, й ніхто не може відчинити двері до десятої ранку наступного дня. Прошу, заходьте.

Вони зайшли за Таким до просторої кімнати з банею, освітленою розсіяним сяйвом. На стінах висіло багато картин. Гея впізнала роботи Рембрандта, Пікассо, а також кілька картин, які вона точно бачила в Уффіці*, музеї Ватикану та в Луврі.

* Галерея Уффіці — палац у Флоренції, що є одним із найбільших музеїв європейського образотворчого мистецтва.

— Але ж це не оригінали, містере Так? — запитала вона.

— Звісно ж, оригінали, — Так насупився, ніби його роздратувало це запитання. — Я ж вам казав, що містер Каленберг має найвишуканіший приватний музей у світі. Гадаю, внутрішня зала зацікавить вас іще більше, — він пройшов крізь картинну галерею до наступної просторої кімнати.

Посеред зали стояла, виблискуючи золотом, чотириметрова статуя Будди.

— Це дуже цікавий екземпляр, — продовжив Так. — Він прибув із Бангкока. Під час останньої війни японці, знаючи, що статуя — в місті, шукали її, але священники виявилися розумнішими. Вони перевезли Будду в менший храм і вкрили брудним брезентом. Хоча японці і побували у тому храмі, їм не вдалося розпізнати те, що вони шукали.

— Невже це щире золото? — запитав Геррі, витріщаючись на блискучу статую.

— Саме так.

Джуліо повів їх кімнатою, зупиняючись, аби розповісти про різноманітні витвори мистецтва. Геррі не дуже знався на художніх скарбах, проте навіть його вразило побачене.

— Але ж це точно одна з панелей «Воріт раю» Гіберті, — сказала Гея, зупинившись перед прекрасно вирізьбленою панеллю на стіні. — Яка неймовірна копія!

— Копія у Флоренції, міс Десмонд. А це оригінал, — уїдливо мовив Так. — Статуя Давида Берніні — також оригінал. Копія в «Барджелло» у Флоренції.

Гея була настільки вражена зухвальством цієї зауваги, що відвернулася. Саме тоді вона помітила перстень Цезаре Борджіа у маленькій скляній коробці на п'єдесталі в освітленій ніші.

— А це що? — запитала вона, коли підійшла до скляної коробки, розглядаючи перстень.

— Перстень Чезаре Борджія, — відповів Так. — Виготовив невідомий ювелір на замовлення Борджія. Це перстень з отрутою, і, за легендою, першою жертвою став сам ювелір. Аби перевірити ефективність нової зброї і припнути майстрові язика, Борджія потиснув йому руку, одягнувши перстень, і той потиск виявився фатальним. У суцвітті діамантів заховано голку. Вона лишала подряпину, коли Борджія тиснув жертві руку. Винахідливо, чи не так?

— Які це були жорстокі, жахливі часи, — трішки скрикнувши, мовила Гея. — А перстень досі небезпечний?

— Звісно ні, міс Десмонд. Аби він став небезпечним, його потрібно наново заповнити отрутою. Крім того, я сумніваюся, що голка й досі достатньо гостра, аби залишити подряпину.

Джулію повів їх далі, показуючи прекрасну алебастрову банку для мазі, яка, за його словами, лежала в гробниці Тутанхамона. Вони ще півгодини погуляли в музеї, а тоді Так поглянув на годинник і запропонував випити щось перед вечерею. Він вивів гостей із музею і зачинив двері. Геррі побачив, як Джуліо набрав комбінацію цифр. Тоді вони піднялися ліфтом у коридор, а звідти повернулися до свого номера. Вислухавши їхні подяки, Так повідомив, що за півтори години служник приведе їх на головну терасу.

Наразі годинник показував дев'ятнадцяту тридцять, і молоді люди вийшли на терасу.

— Хочеться чогось міцного, — сідаючи, сказала Гея. — Горілки-мартіні з льодом.

— І я не відмовлюся від такого, — Геррі почав змішувати коктейль. Він наповнив два келихи, приніс їх до столика і сів. — Ти помітила телекамери в обох залах?

— Ні... А ти?

— Так. Феннел казав, що є шість моніторів, а отже, шість зал у музеї. Джуліо показав нам лише дві. Знаєш, Геє, мені це подобається все менше і менше. Боюся, що ми потрапили в пастку.

Гея виглядала спантеличеною.

— Звісно ж, ні! Він би не показав нам усього, якби справді підозрював нас!

— Ось саме це і збиває мене з пантелику. Він має усвідомлювати, що ми здогадалися: більшість експонатів — крадені. Тоді чому ж Каленберг дозволив нам побачити їх? Чому розповів, як працюють ліфт і годинниковий механізм? Він же має розуміти, що ми базікатимемо про ці відвідини, коли поїдемо, якщо тільки... — Геррі замовк, насупився і похитав головою.

— Якщо тільки... що?

— Якщо тільки він не має наміру не дати нам піти звідси.

Гея заціпеніла.

— Він же не може утримувати нас тут завжди. Геррі, не верзи дурниць!

Чоловік ковтнув ще коктейлю.

— Гаразд, але мені це не подобається. Якби там не було Феннела й Кена, я б справді хвилювався. Я поговорю з ними.

Геррі підвівся і пішов до спальні.

Гея чекала. Її також здивувало, що Так повів їх до музею, але вона не хвилювалася. Переконувала себе: Каленберг настільки впевнений у заходах безпеки, що не має нічого проти того, аби його музей відвідали незнайомці.

За двадцять хвилин Геррі повернувся.

— Феннел погоджується, що ситуація підозріла. Темба лишився стерегти обладнання. Феннел прийде сюди сам, а Кен спостерігатиме. Якщо Каленберг почне каламутити воду, хоча б Кен зможе щось зробити, аби нас порятувати. Коли ми здобудемо перстень, подамо Кенові знак, аби

зустрітися на летовищі, — і відлетимо. Заберемо Тембу й повернемося до Мейнвілля.

— Гадаєш, Каленберг каламутитиме воду?

— Скажу тобі напевне, коли побачуся з ним, — відповів Геррі. — Хочеш іще випити?

Рівно о двадцять першій годині прибув служник-зулус, аби провести їх на головну терасу.

Умостившись у своєму кріслі, Каленберг чекав на гостей. Люб'язно привітався з ними й вказав на два сидіння біля себе.

— Міс Десмонд, Так розповів мені, що ви із журналу «Світ тварин», — сказав він, коли Гея подякувала йому за гостинність. — Чи давно ви працюєте на цю редакцію?

— Не дуже... півроку.

— Я регулярно читаю цей журнал, бо цікавлюся тваринами. Чому ж вони не згадують ніде вашого прізвища, міс Десмонд?

Геррі трішки заспокоївся, коли побачив, що Гея — впевнена у собі й навіть розслаблена. Вона сумно засміялася.

— Я лишень дрібнота, містере Каленберг. Виконую рутинну роботу. Я дуже сподівалася, що ви дозволите мені зробити кілька світлин цього чудового будинку. За це мене б точно згадали в журналі.

Мільйонер уважно розглядав її.

— Боюся, вам ще доведеться зачекати на згадку в журналі. Тут заборонено фотографувати.

Вона з усмішкою поглянула в його блакитно-сірі очі.

— Навіть мені? Обіцяю бути надзвичайно обережною та сфотографувати тільки дім і сад.

— Вибачте, — він змінив тему, запитавши, чи зацікавив її музей.

— Він неймовірний. Я вітаю вас із такою колекцією.

Троє зулусів мовчки вийшли на терасу і стали біля розкішно сервірованого столу. Водночас Гінденбург,

змолотивши свою вечерю, повільно підійшов до Каленберга.

— Який красень! — вигукнула Гейя. — Можна погладити його?

— Не радив би цього робити, — сказав Каленберг, чухаючи гепарда за вухом. — Мій улюбленець трохи нервується з незнайомцями... навіть із прекрасними незнайомками, міс Десмонд, — він увімкнув візок і під'їхав до столу.

Коли всі сіли, Каленберг повернувся до Геррі.

— А ви, містере Едвардс, давно працюєте професійним пілотом?

Геррі похитав головою.

— Тільки-но розпочав, — просто сказав він. — Міс Десмонд — моя перша клієнтка. Звісно, я багато літав на вертольоті в Штатах, але захотілося змін, тому розпочав свою справу в Дурбані.

— Зрозуміло.

Подали охолоджену диню.

— А велика дичина цікавить вас, міс Десмонд?

— Так, ми летіли до мисливського заповідника «Ван-нок», коли побачили цей прекрасний будинок, і я захотіла трішки детальніше роздивитися його. Сподіваюся, ви не вважаєте мене надто нахабною.

— Зовсім ні. Якби я хотів, щоб вас тут не було, то Так одразу сказав би, що вам слід летіти геть. Ні, такі несподівані гості — це задоволення.

— Ви мешкаєте так далеко від цивілізації... Чи не почуваетесь самотнім? — запитала вона.

— Коли людина така зайнята, як я, в неї просто нема часу почуватися самотньою. Мене дивує, що ви фотограф, — Каленберг поглянув їй просто у вічі. — З того, як ви ходите і як виглядаєте, я було подумав, що ви — модель.

— Я справді була моделлю, але вважаю фотографію цікавішою.

— Фотографією я також цікавлюся, щоправда як amator. Ви, певно, працюєте цілком у кольорі?

Ґея, знаючи про фотографію лише найзагальніші факти, збагнула, що скочила на слизьке.

— Так, я працюю в кольорі.

— А скажіть, міс Десмонд... — почав Каленберг, коли подали другу страву — синю форель.

Ґея відразу ж почала висловлювати захват щодо риби, сподіваючись змінити тему.

— Це моя улюблена риба, — сказала вона.

— То чудово, але я...

Ґеррі також відчув сигнал тривоги і спробував перевести розмову в інше русло.

— Містере Каленберг, гуляючи у вашому чудовому саду, я натрапив на зулуса у повному бойовому вбранні. Принаймні я подумав, що то бойове вбрання, бо бачив таке в кіно... Неймовірний вартовий.

— Так, у мене понад сотня таких людей, — сказав Каленберг. — Мені подобається, коли вони носять традиційне вбрання. Ці вояки чудово полюють на звірів... і на людей. Зулуси — охоронці мого маєтку. Ніхто не може підійти сюди непоміченим, щоб його не повернули назад. Вони позмінно патрулюють навколишні джунглі вдень і вночі.

— А сад ні? — якомога невимушеніше запитав Ґеррі, витягуючи хребет риби.

Запала така довга пауза, що пілот підвів погляд і побачив, як Каленберг розглядає його. В очах мільйонера читалося стільки веселої зневаги, що молодик швидко зосередився на своїй рибі.

— Ні, містере Едвардс, уночі вони не патрулюють саду, але я тримаю кількох вартових у саду вдень, доки тут чужинці.

— Охоронці справді вражають, — сказав Ґеррі, поклавши ніж і виделку. — Риба була чудовою.

— Так, — Каленберг недбало простягнув руку до Гінденбурга й узявся гладити жорстке хутро. Гепард замуркотів.

— Який приємний звук! — вигукнула Гея. — І давно у вас цей звір?

— Трохи більше трьох років. Ми нерозлучні, — Каленберг глянув на Геррі. — Він чудовий вартовий пес чи то пак вартовий кіт. Кілька місяців тому гепард це довів. Один із моїх слуг збожеволів і спробував напасти на мене. Зухвалець із ножем зайшов до мого кабінету, але не встиг він навіть наблизитись, як Гінденбург буквально порвав його на шмаття. Гепарди — найшвидші тварини на землі. Ви знали про це, містере Едвардс?

Геррі глянув на гепарда й похитав головою.

— Здається, ваш улюбленець не посоромив свого виду.

— Так і є.

Один з офіціантів подав основну страву: курча, запечене в горщику. Ребра було витягнуто, а птицю нафаршировано порізаними кубиками лобстерами у вершковому соусі, підфарбованому ікрою лобстера.

— О! Це щось абсолютно незвичайне, — сказав Каленберг. — Я отримав цей рецепт від одного з найкращих паризьких шеф-кухарів. Гадаю, вам смакуватиме.

Доки офіціант розрізав курча, Каленберг доброзичливо базікав, але і Гея, і Геррі бачили, що свідомість господаря була лише наполовину з ними. Вочевидь, він переймався якимись справами, тому не приділяв гостям усієї своєї уваги.

Як і обіцяв Каленберг, курча виявилось чудовим, тож гості не скупилися на компліменти.

Хоча їжа надзвичайно смакувала, Гея відчула полегшення, коли вечеря скінчилася. Їй було складно втримувати інтерес Каленберга. Вона звикла мати справу з різними людьми, проте подумки прийшла до висновку, що Каленберг належить до найсуворіших господарів з усіх,

кого вона зустрічала. Він був увічливим, але відстороненим, і Гея знала, що лише наполовину заволоділа його увагою. Однак вона підтримувала розмову, уникала небезпечних тем, розпитувала мільйонера про його життя, обговорювала з ним Нью-Йорк, Париж і Лондон. Геррі більше мовчав, захоплюючись наполегливістю супутниці.

Доки вони пили каву, на терасу зайшов Так. Він ступив до Каленберга.

— Вибачте, сер, на лінії містер Ворстер.

Каленберг насупився.

— О, так, я і забув. Скажіть йому, що я зателефоную за п'ять хвилин.

Джулію поклонився і вийшов.

— Мушу просити вибачення, міс Десмонд, але боюся, що я змушений лишити вас займатися власними справами. На мене чекає робота. Не певен, що ми зустрінемося знову до вашого від'їзду. Вибачте щодо світлин. Сподіваюся, вам сподобалася вечера.

Гея та Геррі підвелися й подякували мільйонерові за гостинність.

Він якось дивно глянув на них, кивнув, а тоді увімкнув візок і в супроводі Гінденбурга виїхав з тераси.

Коли він дістався до кабінету, то побачив, що Так уже чекає на нього.

— Дякую, Таку. Ці двоє вже почали мені набридати. Звісно, жінка приваблива, але всна — порожня маріонетка, — він заїхав за стіл. — За ними стежать?

— Так, сер.

— Добре. А як інші троє?

— Провідника вже нема. Феннел і Джонс — на балансуєчій скелі, спостерігають у польовий бінокль. Вони підтримують з Едвардсом контакт по рації. Їхню розмову перехопили. Феннел прийде сам, а Джонс залишиться на місці. Едвардс вважає, що ми його підозрюємо і вживаємо заходів безпеки.

— Мудро з його боку. Гарзд, Таку, можете йти до свого бунгало. У мене є ще трохи справ, але я маю намір піти спати у звичний час. Решта персоналу також може йти.

Так завагався.

— Чи розумно це, сер?

— Тут лишаться вартові й Гінденбург. Так, усе гарзд, — Каленберг замислено глянув на Така. — Тіштеся, що ви зовсім не будете причетні до цієї маленької справи. Добраніч.

— Добраніч, сер, — сказав Так і вийшов.

Каленберг узявся читати гору папірців, що прибули післяобідньою повітряною доставкою.

Невдовзі по десятій у двері тихо постукали. Насупившись, мільйонер гукнув:

— Зайдіть.

Зайшов Кемоса.

— Що трапилось?

— Пане, один із садівників, Цвайд, помер.

Каленберг підняв брови.

— Помер? Як це трапилось? Нещасний випадок?

— Не знаю, пане. Він скаржився на головний біль та біль у м'язах. Оскільки скаржився постійно, ніхто на це не зважав. Потім він сказав, що йому горло пече вогнем. А кілька хвилин потому — впав і помер.

— Неймовірно. Поховай його, Кемосо. Наважуся припустити, що його дружина буде задоволена. Невелика втрата.

Кемоса глянув на свого господаря, а тоді кивнув.

— Буде зроблено, пане, — старий вийшов, тихо зачинивши за собою двері.

Каленберг відкинувся на візку. На його вустах заграла легка посмішка, надаючи обличчю каліки особливо зловісного вигляду.

Отже, перстень Борджія — смертоносний.

РОЗДІЛ ВОСЬМИЙ

Коли Гея та Геррі повернулися до своїх кімнат, то побачили, що всі вікна й двері, які вели на терасу, — зачинено. Натомість увімкнено кондиціонер.

Геррі відразу ж підійшов до дверей і спробував їх відчинити, однак ті були міцно замкнені, а ключ — прибрано. Коли молодик спробував відчинити одне з вікон, то з'ясував, що й воно не рухається.

— Заблоковано на ніч, — сказав він, чухаючи потилицю. — Трясця, як же тепер Феннел потрапить усередину?

— Я ще раніше вважала, що ти надміру оптимістичний. Невже ти справді вірив, що вони лишать усе відчиненим уночі? — запитала Гея, сідаючи на бильце м'якого крісла. — Що ти тепер збираєшся робити?

— Попередити Феннела. Потрапити всередину — його справа. Можливо, він зможе дати замкові раду, — Геррі поглянув на свій годинник, який показував двадцять другу. Чоловік сів і зиркнув на Гею. — Доведеться зачекати ще годину. Ну, і що ти думаєш про Каленберга?

Гея скривилася.

— Він мені не сподобався. По-моєму, йому було зі мною нудно, а чоловік, що вважає мене нудною, навряд чи має шанси стати моїм улюбленцем, — вона засміялась. — А яке враження склалося в тебе?

— Він небезпечний, — розсудливо відповів Геррі. — Скажу навіть більше. Мене охопило відчуття, що він не зовсім здоровий. Я досі вважаю, що ми потрапили в пастку. Але якщо вже ми тут, то було б надто безглуздо

не спробувати забрати перстень. Цікаво, чи брехав він, коли казав, що території не патрулюються вночі. Треба попередити Феннела, щоб він був обережним на підході.

— Ти вважаєш, що господар не зовсім здоровий... Що ти маєш на увазі?

— Є щось у його очах... Не кажу, що він божевільний, але точно — нестабільний.

— Я впевнена, що то лише твої враження, Геррі. Не вірю, що він дозволив би нам побачити музей, якби справді підозрював нас. Гадаю, його гнітить думка про власне каліцтво, і його відчуженість спровокована саме цим... Зрештою, йому може бути просто боляче.

— Може, ти й маєш рацію, — знизав плечима Геррі. — Але вся ця історія видається мені надміру простою.

— Ти плануєш перевіряти ліфт?

— Звісно. Якщо він не працює, я й гадки не маю, як ми дістанемося до дверей музею. Зачекаю півгодини, а потім піду й перевірю, — він підвівся, підійшов до дверей і прочинив їх. Оглянув порожній коридор. Світло лишалося увімкненим, й удаліні виднівся кінець коридору — подвійні двері. — Нікого не видно, — Геррі повернувся до вітальні, зачинивши двері. — Та це лиш хитрий обман: якщо Джуліо чи хтось зі служників вийде з якоїсь кімнати, доки я перебуватиму в коридорі, мене спіймають. Там і муха не пролетить непомітно.

— Ти завжди можеш сказати, що ходиш уві сні.

Геррі насупився.

— Хотілося б, аби ти ставилася до справи серйозніше. Здається, ти не розумієш, що коли нас спіймають, ми опинимося в дуже неприємній ситуації.

— Пропоную цим перейматися, тільки коли таке трапиться.

Геррі несподівано усміхнувся.

— Мабуть, ти маєш рацію. Іди сюди, я тебе поцілую. Вона похитала головою.

— Не зараз... Ми працюємо.

Він завагався, а тоді запалив цигарку і сів.

— Якщо нам усе вдасться, що ти робитимеш з грішми, Геє? — запитав він.

— Збережу їх. Я зберігаю всі свої гроші, поклавши їх у швейцарський банк під шість відсотків річних. Скоро матиму непоганий прибуток, і тоді Шаліку доведеться шукати іншу рабіню.

— Він тобі не подобається?

— А кому б він сподобався? Він корисний, але не більше. Ну а ти, що ти робитимеш зі своєю часткою?

— Вивчатиму електроніку, — відповів одразу Геррі. — Мені завжди хотілося мати освіту, але досі не випадало нагоди її здобути. З грішми Шаліка я вивчуся, а тоді знайду собі роботу з пристойною платнею. У царині електроніки є багато можливостей.

— Ти мене дивуєш — не схожий на книголюба. Плануєш одружуватися?

— Так, але не раніше, ніж отримаю диплом. А тоді одружуся.

— А дівчину вже обрав?

Він усміхнувся до неї.

— Гадаю, так.

— Хто вона?

— Ти її не знаєш... Просто дівчина. Ми добре ладнаємо.

— А я подумала, що ти назвеш мене.

Він розсміявся.

— Ти б у будь-якому разі відповіла «ні».

Тепер усміхнулася Гея.

— Саме так. Мені б не хотілося виходити заміж за інженера-електроніка. Я вийду лише за чоловіка, який має різносторонні захоплення, живе на широку ногу та й узагалі багатий.

— Знаю. Саме тому я обираю Тоні.

— Це так її звати?

Геррі кивнув.

— Зичу тобі успіху, Геррі, й сподіваюся, що ти будеш із нею щасливим.

— Дякую. Сподіваюся, ти також будеш щасливою. Але не прив'язуйся так до грошей.

Гея замислилася.

— Життя без них може бути складним.

— Так, — пілот загасив цигарку й поглянув на стелю. — Звісно, їх має бути вдосталь, але все це... — він вказав на розкішно вмебльовану кімнату. — У цьому нема необхідності.

— Для мене — є.

— Ось у цьому й полягає різниця між нами, — він зиркнув на годинник. — Вважаю, саме пора глянути на ліфт.

Гея звелася на ноги.

— Я піду з тобою. Якщо ми на когось натрапимо, можна буде сказати, що нам захотілося погуляти в саду, а оскільки не змогли вийти через терасу, то вирішили спробувати головний вхід.

— Трішки надумано, але має спрацювати. Ходімо.

Вони мовчки вийшли у довгий коридор, спинилися, щоби прислухатися, але, не почувши нічого, швидко рушили вперед, проминули головний вхід і попрямували до таємного ліфта. Геррі підійшов до карниза і, помацавши під ним, натрапив на кнопку, яку й натиснув. Стіна відсунулася. Вони Perezirнулися. Жестом порадивши Геї лишатися на місці, Геррі підійшов до дверей ліфта, які безшумно розчахнулися. Він зайшов до клітки, натиснув спершу червону кнопку, яка, за словами Така, вимикала сигналізацію, а тоді — зелену. Двері зачинилися, й ліфт спустився. Сягнувши підземного рівня, Геррі знову натиснув на зелену кнопку, щоб піднятися. Він вийшов у коридор і зачинив відсуну стіну.

Узяв Гею за руку, й вони мовчки побігли коридором до їхніх апартаментів.

— Ну що ж, ліфт працює, — сказав чоловік, зачинивши двері. — Тепер усе залежить від того, чи зможе Феннел потрапити всередину і, звісно, чи відчинить музейні двері.

Зачекавши ще п'ятнадцять хвилин, Геррі увімкнув рацію.

Феннел відповів одразу ж.

Геррі пояснив йому ситуацію і повідомив, що ліфт працює. Феннел сказав, що досі світяться вікна у двох протилежних кінцях будівлі.

— Світло праворуч — моє, — відповів Геррі. — Інше — з апартаментів Каленберга.

— Світло у лівому крилі згасло, — сповістив Феннел. — Тепер горить тільки твоє вікно.

— Лью, Каленберг сказав, що території не патрулюють, — сказав Геррі, — але я йому не довіряю. Рухайся спокійно і користуйся будь-яким прикриттям, на яке натрапиш. Довкола можуть пильнувати вартові зулуси.

— Я буду уважним. І піду просто зараз. Щоб дістатися до вас, мені знадобиться добрих півгодини. Кен залишиться тут, доки ми не подамо йому знака.

— Зрозуміло, кінець зв'язку, — Геррі вимкнув рацію, а тоді повернувся до Геї: — Феннел вже йде. Усе інше світло згасло.

Пілот підійшов до ламп біля ліжка й увімкнув їх, натомість вимкнувши верхнє світло. Відтак ступив до вікна, вдивляючись у темряву. Хмари приховали великий місяць, але за кілька секунд очі Геррі звикли до темряви, тому він зміг розгледіти меблі на терасі й квіткові клумби.

— Можливо, вже за кілька годин ми летітимемо назад до Мейнвілля, — сказала Гея. — Зараз переодягнуся.

Вона зайшла до спальні, зняла сарі й одягнула свої шорти й сорочку. Повернувшись до вітальні, жінка по-

бачила, що Геррі також переодягнувся. Вони сиділи на ліжку й, дивлячись у вікно, виглядали Феннела.

Хвилини тягнулися довго. Вони обоє не рухалися, немов заклакли в чеканні. Коли вже здавалося, що минули роки, Геррі поклав свою долоню на руку Геї.

— Він тут, — пілот звівся на ноги й підійшов до вікна.

Виринувши з п'єми, Феннел спинився біля вікна й кивнув. Він поставив на землю сумку з інструментами й підійшов до дверей тераси. За допомогою кишенькового ліхтарика-олівця оглянув замок. Лью зиркнув на Геррі, підняв великий палець і потягнувся до набору інструментів.

За кілька хвилин двері тераси прочинилися. Піднявши інструменти, Феннел ступив до вітальні. Гею він ігнорував, наче її й не було в кімнаті. Повернувшись до Геррі, старий злодій мовив:

— Непогано прилаштувалися, еге ж? — він роззирнувся кімнатою. — Фіговий жереб ми із Кеном витягнули.

— Не зважай, забіяко, — усміхнувся Геррі. — Ще надолужиш.

Феннел злісно зиркнув на нього, а тоді відвернувся. Побачивши, в якому настрої бандит, Гея вирішила мовчки спостерігати за ним.

— Де ліфт? — запитав Феннел. — Для того, щоб відчинити двері, може знадобитися три або чотири години.

Геррі повернувся до Геї.

— Якщо це так затягнеться, тобі краще залишитися тут. Вона кивнула.

— Гаразд.

— Як щодо телекамер? — запитав Феннел.

— У музеї вони є, але я гадки не маю, де кімната з моніторами і чи хтось спостерігає вночі.

Обличчя Феннела палало від гніву.

— Твоєю роботою було дізнатися! — гарикнув він.

Геррі підійшов до дверей, відчинив їх і покликав Феннела.

— Поглянь... У коридорі тридцять п'ять дверей. Та кімната може бути за будь-якими з них. Ми не могли ходити й перевіряти. Чи бачив ти когось із зулусів, проходячи крізь сад?

— Ні. То як будемо діяти?

— Якщо вони не патрулюють території, є ймовірність, що й на монітор вони уночі не дивляться.

— Якщо дивляться, ми пропали.

— Саме так. Маєш ідеї, як це можна перевірити?

Феннел подумав, а тоді знизав плечима.

— Вони можуть бути будь-де... Навіть в одній із халуп за будинком, — він завагався. — Це збіса ризикована справа.

— Можемо ризикнути або піти без персня.

— Ти ризикнеш? — запитав Феннел.

— Так, якщо і ти також.

— Тоді ходімо.

Вони безшумно вислизнули в коридор, залишивши Гею сидіти на ліжку. За кілька хвилин чоловіки вже спускалися ліфтом. Коли дісталися до склепінчастої кімнати, Геррі вказав на камеру на стелі.

— Ось вона.

Феннел підійшов під об'єktiv і поглянув на нього. А тоді глибоко видихнув.

— Камера не працює.

— Упевнений?

— Ага.

Геррі витер спітнілі долоні об зад шортів.

— Ось двері, що ведуть до музею. Мені треба щось робити?

Феннел, підійшовши до дверей, взявся розглядати циферблат і замок.

— Ні... лиши це на мене. Знадобиться час, але таке можу відчинити.

Він відкрив сумку й розклав на підлозі кілька інструментів. Геррі підійшов до шкіряного крісла з високою спинкою і сів. Він запалив цигарку і спробував угамувати нетерплячість.

Феннел працював обережно, тихенько посвистуючи. Огрядне тіло приховувало його рухи, тож Геррі незабаром набридло розглядати широку спину. Молодик підвівся й почав міряти кроками кімнату. Він палив цигарку за цигаркою й постійно дивився на годинник. Коли проминула довга година, він припинив ходити й запитав:

— Як там справи?

— Я нейтралізував таймер, — відказав Феннел, сівши навпочіпки й витираючи лоб рукою. — Найгірша частина роботи вже позаду. Тепер потрібно дати раду самому замкові.

Геррі знову сів і почав чекав.

Коли проминула ще година, Феннел щось тихо буркнув.

— Я це зробив! — опісля раптом вигукнув він.

Геррі підійшов до нього.

— Швидше, ніж ти гадав, — похвалив Феннела.

— Просто пощастило. З одним із таких клятих замків я проморочився годин із п'ять, — він підвівся й відчинив двері. — Ти знаєш, де перстень?

— Я заберу його.

Феннел квапливо сховав інструменти назад у сумку й разом із пілотом увійшов до картинної галереї. Рухаючись попереду, Геррі зайшов до наступної зали й попрямував до освітленої ніші. А тоді вражено завмер. П'єдестал нікуди не подівся, але склянка коробочка з перснем зникла.

— Що таке? — запитав Феннел.

— Він зник! — Геррі облизав пересохлі губи. — Він був тут... і зник! Я гадав...

Він замовк, коли побачив, як Феннел із перекошеним обличчям витріщився на широкий портал, через який вони прийшли сюди з картинної галереї.

У порталі стояло четверо велетенських зулусів, вбраних лише в леопардові шкури. Кожен тримав спис із широким лезом. Їхні жорстокі й гнівні чорні очі вп'ялися у вражених чоловіків.

Один із них мовив горловою англійською:

— Ви підете з нами.

— Упіймали, так би мовити, на гарячому, — сказав Геррі й рушив до зулусів.

Феннел завагався, але збагнув, що у них нема жодних шансів проти чотирьох велетнів. Тихо лаючись, він підібрав сумку з інструментами й пішов за Геррі.

Хвилини спливали повільно, і Гея хвилювалася дедалі більше. Вона ходила по розкішній вітальні, міркуючи, як там справи у Феннела. Минуло вже близько двох годин, відколи ті обоє пішли. Жінка продовжувала нагадувати собі, що Феннел попереджав: робота може тривати й чотири години. Тепер вона шкодувала, що не пішла з ними: довге очікування діяло їй на нерви.

Тоді вона почула тихий стукіт. Гадаючи, що це Геррі, швидко перетнула вітальню й відчинила двері. Перед жінкою стояв зулус, бовваніючи над нею, наче вежа. У світлі ламп сяяла його чорна шкіра й виблискував клинок асегая.

Гея потамувала крик і квапливо відступила назад, притиснувши долоню до рота. Зулус зиркнув на неї схожими на вологі камені очицями.

— Ви підете зі мною, — буркнув він і відступив убік.

— Чого ви хочете? — хрипким від шоку голосом запитала Гея.

— Пан хоче вас... Ідіть!

Жінка завагалась. «Отже, Геррі мав рацію, — подумала вона. — Ми потрапили в пастку». Вона досі отямлювалася від шоку. Не залишалось нічого, окрім як підкоритися, тому жінка вийшла у коридор, високо піднявши голову.

Вістрям асегая зулус вказав на подвійні двері в дальньому кінці коридору.

Вона знала: намагатися тікати — марно, тому просто ступала коридором у супроводі зулуса.

Коли Гея нарешті дійшла до подвійних дверей, ті прочинилися автоматично. Не дивлячись на зулуса, вона зайшла до Каленбергового кабінету. Її серце шалено гупало, а горло — пересохло.

У дальньому кінці просторої кімнати за столом сидів Каленберг, затиснувши між пальцями цигарку. Гінденбург прилаштувався поруч.

— О, міс Десмонд, — сказав господар, підвівши погляд. — Прощу, заходьте і складіть мені компанію. Я дивлюся дещо дуже цікаве.

Обійшовши стіл, жінка побачила маленький увімкнений монітор. Каленберг вказав на стілець поруч зі своїм, з іншого боку від Гінденбурга, який не зводив із Геї пильного погляду.

— Сідайте і погляньте на це.

Вона сіла, склавши руки на колінах, й подивилася на увімкнений екран. Її серце ледь не обірвалося, коли вона побачила Феннела, що стояв навколішки перед дверима музею.

— Гадаю, він справді зламає мій чудовий замок, — сказав Каленберг. — А виробники запевняли, що ніхто на таке не здатен.

Раптом Феннел сів навпочіпки.

— Я зробив це! — вигукнув він. Його трішки приглушений голос доволі чітко долинав із колонки.

Тоді на екрані з'явився Геррі.

— У вас розумний друг, — сказав Каленберг. Хоча голос у нього залишався спокійним, очі гнівно виблискували. — Я не вірив, що йому це вдасться, але, як самі бачите, таки вдалося.

Ґея промовчала.

— Зазвичай ми знерухомлюємо ліфт, — продовжував Каленберг, відкинувшись на стільці. Його погляд прикипів до екрана. — Однак мені було цікаво побачити, чи зможе цей мастак зламати замок. Доведеться серйозно поговорити з виробниками. Це нікуди не годиться.

Вони дивились, як Феннел і Геррі заходять до музею. Коли Каленберг простягнув руку вперед і натиснув на кнопку на моніторі, кут зображення змінився.

— Мені не хотілося тривожити ваших друзів, тож я не вмикав цієї камери, доки вони не переконалися, що вона не працює, — не вгавав Каленберг. — Тепер вони всередині і, боюся, здивовані та розчаровані.

На екрані з'явилися двоє чоловіків, що витріщалися на п'єдестал в освітленій ніші.

Ґея почула Феннелові слова:

— Що таке?

Нахилившись уперед, Каленберг вимкнув екран.

— Вони будуть тут за кілька хвилин, міс Десмонд, — сказав він, тоді витягнув золотий портсигар і запропонував його Ґеї. — Цигарку?

— Дякую, — Ґея взяла цигарку й дозволила мільйонерів запалити її.

— До речі, а як поживає містер Шалік?

Якщо він прагнув заскочити її зненацька, то лишився розчарованим. Вираз її обличчя не змінився, коли вона мовила:

— Востаннє, коли ми бачилися, у нього начебто все було добре.

— Він і досі займається жалюгідним дрібним шахрайством?

— Широ кажучи, не знаю. Містер Шалік завжди видається дуже зайнятим, але я й гадки не маю, чим він займається.

— Час уже зупинити його назавжди, — спалахи в очах Каленберга нагадали жінці слова Геррі — цей чоловік несповна розуму. — Він перетворюється на клопіт.

— Гадаєте? А я думала, він завдає не більше клопоту, ніж інші, — спокійно відповіла Гея. — Зрештою, містере Каленберг, хіба ви не одного поля ягоди?

Очі Каленберга трішки звузилися.

— Чому ви так сказали, міс Десмонд?

— Містер Так розповідав, що всі вироби у вашому музеї — оригінали. Не дуже мені віриться, щоби влада Флоренції продала вам панель Гіберті чи Давида Берніні. Я сама знаю, що перстень Борджія ви вкрали. Ви такий самісінький клопіт для кураторів різних музеїв, як і містер Шалік — для вас.

Каленберг усміхнувся.

— Так, визнаю, все у моєму музеї крадене, але на це є причина. Я люблю прекрасні речі. Я потребую краси. Та в мене забагато справ, аби відвідувати Європу, тож я радше триматиму прекрасне тут, щоб насолоджуватися ним, коли маю до того натхнення. А всі інтриги Шаліка спрямовані на гроші, не на красу. Він живе для грошей, а я — для краси. І я маю намір його зупинити.

— Так, йому потрібні гроші, — сказала Гея. — У вас же їх хоч греблю гати. Хтозна, може, і ви були б, як містер Шалік, якби не мали грошей.

Каленберг загасив цигарку. Жінка бачила, що йому вартує великих зусиль стримувати гнів.

— А ви смілива жінка, міс Десмонд. Я певен, містерові Шаліку полестило б, що ви його захищаєте.

— Я не захищаю його. Лише кажу, що не бачу різниці між ним і вами, — спокійно відповіла Гея.

Цієї миті двері прочинилися і в кабінет зайшли Геррі й Феннел.

Четверо зулусів застигли у дверях, звернувши погляди до Каленберга. Мільйонер відпустив їх помахом руки. Вони відступили назад, і двері зачинилися.

— Заходьте, джентльмени, й сідайте, — сказав Каленберг, махнувши рукою на стільці навпроти стола. — Як бачите, міс Десмонд уже приєдналася до мене.

Геррі підійшов до стільця і сів, але Феннел лишився стояти на місці, люто зиркаючи на Каленберга.

— Прошу, сідайте, містере Феннел, — спокійно сказав Каленберг. — Дозвольте привітати вас. Я гадав, що відчинити двері до мого музею неможливо, а вам таке вдалося. Це — досягнення.

— Можете обійтися без усіх цих лестощів! — гарикнув Феннел. — Ми прийшли по перстень, не змогли його забрати, а тепер хочемо вшитися звідси до біса, і ви нас не зупините!

— Звісно, ви підете, — сказав Каленберг, — але нам треба спочатку дещо обговорити.

— Я нічого не обговорюватиму з тобою! — зірвався Феннел. Злодій палахкотів гнівом і розчаруванням. Зиркнувши на Гею та Геррі, він мовив: — Ну ж бо... Він не наважиться нас зупинити, — чоловік рушив до дверей, узявся за ручку, але виявилось, що вихід зачинено. Феннел розвернувся, люто дивлячись на Каленберга. — Відчиняй двері, а то я зламаю твою клятву шию!

Каленберг підняв брови.

— Це може бути небезпечно для вас, містере Феннел, — сказав він і тихо цокнув язиком. Гінденбург миттєво підвівся й повільно рушив уперед, не відриваючи погляду від Феннела. Дикий вищир тварини змусив того позадкувати. — Запевняю вас, — продовжив Каленберг, — мій улюбленець порве вас на шмаття, якщо я дам йому ще один знак. Сідайте!

Налякавшись гепарда, Феннел різко сів біля Геррі.

— Дякую, — сказав Каленберг. — Ви троє так прагнули здобути перстень Борджія, що мені прикро було б марнувати ваші зусилля. Як справедливо зазначила міс Десмонд, офіційно перстень мені не належить. Оскільки ви проявили таку ініціативу і зайшли так далеко, я вирішив віддати вам перстень на певних умовах, — він висунув шухлядку й витягнув скляну коробочку з перснем. Тоді поставив її на столі, щоб усі троє добре бачили.

Феннел зиркнув на перстень, а тоді перевів погляд на Геррі.

— Це він? — а коли Геррі кивнув, Феннел спитав у Каленберга: — Що ви маєте на увазі... під умовами?

Каленберг звернувся до Геї:

— Міс Десмонд, хоч я і живу в достатній розкоші й постійно заклопотаний через справи, іноді мені все одно стає нудно. Як бачите, я інвалід і прикутий до крісла. Замолоду однією з моїх мрій було стати мисливцем. Ніщо не подарувало б мені такого задоволення, як сафари. Але оскільки я каліка, це було неможливо, що я і прийняв із певним невдоволенням. А невдоволення неприпустиме для людини моєї влади й статків.

— На біса це все? — нетерпляче запитав Феннел. — Про які умови ви говорите?

Каленберг проігнорував його.

— Ось перстень Борджія, — він взяв скляну коробочку і вручив її Геї. — Як я розумію, кожен із вас отримає дев'ять тисяч доларів, коли доставить перстень Шаліку, — він холодно всміхнувся. — Як бачите, у мене чудова шпигунська система. Дев'ять тисяч доларів для вас — це пристойні гроші, й вони, гадаю, слугуватимуть чудовим стимулом, аби доставити прикрасу Шаліку.

— Хочете сказати, що віддаєте нам перстень? — запитав Феннел.

— Він уже в міс Десмонд. А зараз я дам вам ще один стимул... навіть важливіший, аніж вручити перстень Шаліку. Та попри ці два стимули вам іще треба примудритися винести перстень із мого маєтку.

— Ось воно що... — Феннел примружив очі. — Ваші дикуни зупинять нас, так?

— Якщо зможуть, то зупинять. Я влаштую полювання. Ви троє та містер Джонс, який чекає на вас, станете здобиччю. А мої зулуси будуть мисливцями. Ставтеся до цього як до веселої гри — принаймні я так роблю. У вас буде справжній шанс утекти від мисливців, адже я дам вам фору три години. Ви підете звідси рівно о четвертій. Уже буде достатньо світло, щоб ви могли швидко рухатися. А добра швидкість вам знадобиться. О сьомій за вами підуть мої зулуси. І тільки від вашої швидкості та вигадливості залежить, чи зможете ви уникнути їх.

— Ви серйозно? — запитав Геррі.

— Я говорю абсолютно серйозно, і ви дізнаєтеся про це, якщо вам не пощастить бути схопленими.

— А що як нас схоплять? Що трапиться?

Каленберг нахилив голову.

— Цікаве запитання, містере Едвардс. Якщо вас схоплять, то жорстоко вб'ють. Мої люди — надзвичайно примітивні. За правління відомого зулуського вождя Чаки полонених ворогів саджали на палю. Це роблять таким чином: загострений шампур забивають у товсту кишку. Жертва помирає довго і в жахливих муках.

Обличчя Геррі напружилося.

— І ваші дикуни зроблять це з нами, якщо впіймають? — запитав він.

— Саме так.

Запала довга тиша, а тоді Геррі мовив:

— Отже, ви організовуєте це полювання, аби втамувати збочене, садистське розчарування. Так?

Обличчя Каленберга змінилося: із ввічливого і спокійного чоловіка він перетворився на жорстокого, злого божевільного.

— Я навчу вас не потикатися до мого маєтку, — він нахилився вперед, злісно глипаючи на Геррі. — Ви насмілилися прийти сюди зі своєю жалюгідною казочкою, тож тепер заплатите за це! — опанувавши себе, він знову спокійно сів. Його рот досі трусився, але він не рухався, доки не вгамувався гнів. — Вас необхідно позбутися, бо ви бачили мій музей. Не можна дозволити вам утекти й базікати про побачене.

Знервований тим, що його думка про стан психічного здоров'я Каленберга підтвердилася, Геррі мовив:

— Навіщо тоді давати нам перстень? Чому б не покликати ваших людей і не вбити нас просто зараз?

— Полювання розважить мене. Я даю вам перстень, бо якщо ви справді зможете втекти, то, без сумніву, заслуговуєте на те, аби залишити його собі. Але запевняю вас: таке — малоімовірно.

— А якщо ми заприсягнемося мовчати і лишимо перстень вам? — запитав Геррі. — Чи дозволите ви нам сісти в гелікоптер і полетіти геть?

— Ні. І, до речі, якщо хочете скористатися своїм вертольотом, одразу попереджаю: він під вартою. Його оточують десять моїх зулусів, а завтра зранку один із моїх пілотів поверне гелікоптер компанії, де ви його найняли, — він натиснув кнопку на столі, й на протилежній стіні відсунулася завіса, відкриваючи рельєфну карту маєтку й будинку. — Я дам вам справедливий шанс, тож засмучусь, якщо полювання завершиться за кілька годин. Хотілося б, щоб воно тривало кілька днів. Тож, будь ласка, гляньте на карту й вивчіть її. Як бачите, вихід на сході заблоковано гірським хребтом. Не раджу туди лізти, якщо ви не фахівці з подолання скель. Також попереджаю, що ці небезпечні висоти зовсім не лякають

моїх зулусів — вони швидко вас там наздоженуть. Не радив би я і південний вихід. Як бачите, на карті там намальовано річку, але не зазначено, що підійти до неї можна лише через болото, в якому роються крокодили й кілька найсмертоносніших змій Наталю. Найзручніший вихід — північний. Саме через нього ви і зайшли. Однак той вихід завжди охороняють двадцять моїх зулусів. Ви не помітили їх, коли прийшли, містере Феннел, але вони запримітили вас і містера Джонса й постійно доповідали про ваше пересування. Тому й туди я б не радив вам іти, бо хоча зулуси й пустили вас за моїм наказом, та не випустять, будьте певні. Лишається тільки захід. Це складно, але принаймні можливо. Води ви там не знайдете, але є непогана стежка через джунглі, що веде до Мейнвілльського шосе. Протяжність шляху — десь сто двадцять кілометрів, і вам доведеться поквапитися. Зулуси можуть завиграшки підтримувати темп швидкого коня, але ж у вас є три години фори, — Каленберг поглянув на годинник. — Мені вже давно час бути в ліжку. Повертайтеся до гостьових апартаментів і трохи відпочиньте. О четвертій вас відпустять. Знову ж таки, раджу рухатися так швидко, як тільки зможете.

Він натиснув кнопку на столі, й двері прочинилися. Четверо зулусів зайшли всередину.

— Прошу, йдіть з цими людьми, — продовжив Каленберг. — Є одна африканська приказка, яку вам усім варто запам'ятати. Стерв'ятник — птах терплячий. Наприклад, я обрав би краще стерв'ятника, ніж одного з моїх зулусів. Добраніч.

Коли Феннел зачинив двері гостьових апартаментів, Геррі констатував:

— Клінічний випадок. Я це відчув, щойно побачив його. Як гадаєте, він блефує щодо зулусів?

— Ні, — Гея намагалася вгамувати тремтіння. — Він — збоченець-садист. Який вираз був на його обличчі, коли

він скинув маску! Ходімо вже, Геррі. Вони гадають, що двері тераси зачинені. Ми можемо виграти сім годин, якщо підемо просто зараз.

Геррі підійшов до дверей на терасу, відчинив їх, зачекав, а тоді ступив назад, зачиняючи вихід.

— Вони вже там... Чекають.

Гея підійшла до пілота й визирнула надвір крізь скло. Зулуси стояли півколом. Місячне сяйво виблискувало на їхніх списах, а страусові пера хиталися на легкому вітрі. Злякавшись, жінка відступила від дверей і сіла.

— Що ж нам робити, Геррі?

— Ти вмієш дертися по горах? — запитав він, сідаючи біля неї.

— Не думаю... Я ніколи не пробувала.

— Викреслюйте гори одразу, — сказав Феннел, витираючи обличчя затилям долоні. — У мене голова йде обертом від висоти.

— Треба порадитися з Кеном. Спершу доведеться піти на північ, аби забрати Тембу. Без нього ми не виберемося.

— Точно, — погодився Феннел. — Кен каже, що в того хлопа компас у голові. Він нас виведе.

— Випиймо чогось, — Геррі підвівся й підійшов до бару. — Що ти будеш, Гее?

— Наразі нічого.

— Лью?

— Скотч.

Змішуючи напої, Геррі запитав:

— А Кен узяв із собою «Спрінгфілд»?

— Ні, ми лишили його з Тембою.

— Гвинтівка може нам знадобитися.

— Ага. Заберемо Кена, а тоді підемо туди, де лишили Тембу. У нього там не лише зброя, а й додаткова вода й основні запаси їжі. Якщо нам доведеться пиляти увесь шлях пішки, то на це піде три або навіть чотири дні.

Геррі побачив, що Гея розглядає перстень через скло коробки. Він приєднався до неї, зазираючи через плече.

— Витягни його й одягни, — запропонував пілот. — Коробку незручно нести, а ще її можна побити. Перстень значно безпечніше зберігати на руці, ніж у коробці.

— Якщо ніхто не хоче одягати, це зроблю я, — докинув Феннел, відставляючи скотч.

— Його одягне вона, — спокійно заперечив Геррі. — Їй я довіряю, а ось тобі — не дуже.

Феннел люто зиркнув на нього, але спокійний погляд Геррі змусив його завагатися. Зрештою, він знехотя сів, узяв склянку й одним ковтком видуддив усе до дна. «Гаразд, сучий сину, — подумав він. — Я помщуся тобі після того, як покараю її».

Гея витягнула перстень з коробки.

— Діаманти гарні, але сам перстень — не дуже, правда? — вона приміряла прикрасу на середній палець правої руки, але побачила, що виріб сидить надто вільно. — Ну звісно ж, я забула... Це чоловічий перстень, — вона одягла його на великий палець. — Ось так краще. Трохи недоречно, проте не злетить.

Геррі поглянув на годинник. Була рівно друга ночі.

— Іди відпочинь, Геє. А я піду до своєї кімнати. Нам потрібно якнайкраще передихнути. Невідомо, коли спатимемо наступного разу.

Він зачекав, доки дівчина піде до своєї кімнати, а тоді повернувся до себе, ігноруючи Феннела.

Лью випростався на дивані. Він знав, що не засне. Бажання та гнів знову повернулися до нього, коли він подумав про Гею.

«Варто лишень добратися до Англії, — мовив він сам до себе. — А там я вже з нею поквітаюся». Він сподівався, що йому випаде нагода провчити жінку дорогою до Мейнвілля, однак якщо вони хочуть утекти від зулусів, то мусять рухатися швидко. Феннел тривожно повору-

шився. Від думки, що його можуть уполювати зулуси, у чоловіка пересохло в роті.

Майже о четвертій Гея прокинулася від ударів барабана. Вона сіла, звісила ноги додолу й прислухалася.

Неподалік ритмічно лунали звуки барабана — немов серцебиття. Жінка квапливо зиркнула на годинник і побачила, що до часу виходу лишалось дві хвилини. Вона схопила рюкзак і вибігла до вітальні.

Геррі та Феннел стояли біля дверей тераси.

Велетенський зулус вийшов на терасу і кивком голови покликав їх. Леопардова шкура й страусове пір'я надавали йому неймовірного вигляду.

— Ідемо, — звелів Геррі й відчинив двері на терасу.

Тепер у барабан били особливо гучно. Шеренга з тридцяти зулусів скидалася на стіну блискучих чорних тіл, укритих леопардовими шкурами. Страусові пера на головних уборах хиталися, коли воїни човгали й стукали ногами в ритмі барабана. Нахилиючись, випростуючись, шаркаючи й гупаючи, вони не випускали з рук довгих вузьких щитів із волової шкури та по шість металевих дротків, які тримали в лівиці. Танець лякав і вселяв побожний жах.

Один із зулусів різким жестом указав асегам на трьох горе-викрадачів, а потім — у напрямку далеких джунглів.

Чоловіки одягнули рюкзаки на плечі й вийшли на терасу. Гея стояла посередині.

Побачивши їх, танцівники гучно, по-дикунськи загарчали, і від того звуку серце Геї забилося швидше. Барабанний бій посилювався.

Утікачі швидко перетнули моріжок, дивлячись уперед, а не на зулусів. Геї довелося опанувати себе, щоб не зірватися на біг. Вони продовжували йти і вже за кілька хвилин опинилися в джунглях.

— Симпатична компанія, — зітхнув Геррі. — Ось ці хлопці й переслідуватимуть нас. Де Кен?

— Бачиш он ту балансуючу скелю? — показав Феннел. — Він там, — приклавши руки до рота, він прокричав: — Кене! Спускайся, хутко! — витягнувши ліхтарик, Лью увімкнув його і почав розмахувати. Зі скелі посвітили у відповідь, і Кен гукнув:

— Я йду. Не вимикайте світла.

За п'ять хвилин він приєднався до них

— Ви дістали його? Я гадав, що ви рушите до лево-вища.

— Дістали! — сказав Феннел. — Нам треба якнайшвидше забрати Тембу. Гелікоптера не буде. Ходімо вже, я розповім по дорозі.

Кен глянув на нього.

— Проблеми?

— Ще й які... Ну, рухайся!

Кен ішов біля Феннела, розмовляючи з ним. Геррі та Гея також трималися разом.

Коли Кен розібрався в ситуації, то прискорив ходу.

— Ти справді вважаєш, що вони підуть за нами?

— Трясця, я впевнений. Але щойно роздобуду гвинтівку, то хвилюватимуся менше, — сказав Феннел. — Хоч їх і більше, але можемо влаштувати засідку. Та без гвинтівки ми у справжній дупі.

Доки вони пробиралися стежиною крізь джунглі, Геррі міркував про те, як уникнути зулусів. Якщо вони вирушать на захід, куди дорога, за словами Каленберга, була порівняно простою, це перетвориться на гонитву між ними і зулусами, спроможними рухатися зі швидкістю галопуючого коня. Східний вихід відпадає. Ніхто з мандрівників не мав досвіду скелелазіння, а зулуси, за словами Каленберга, мали. Північний вихід надто небезпечний. Геррі не сумнівався, що Каленберг не збрехав щодо вартових, яких поставив там. Залишався ще південний вихід... болота і крокодили. Можливо, це, на думку зулусів, найменш можливий з усіх варіантів.

Хвилини за сорок вони дісталися до галявини, де лишили Тембу. На двадцять хвилин швидше, ніж знадобилося Феннелу й Кену, щоб дійти до балануючої скелі. Вони всі були трохи захекані й дуже знервовані.

— Ось те дерево, — вказав Кен.

— Ти впевнений? Його тут нема, — Феннел оглядав галявину в тьмяному передранковому світлі.

— Тембо! — кричав Кен. — Тембо!

Їх привітала тиша, від якої всіх пройняло жахом. Кен кинувся бігти. Інші — за ним.

Добігши до дерева, Кен спинився. Він знав, що це саме те дерево, під яким він залишив Тембу. Він упізнав не лише хирлявий колючий чагарник, якого запримітив, ще коли вони з Феннелом ішли на справу, а й купку дров, складених під деревом. Тоді там лежали каністра з водою, сумка з їжею і гвинтівка «Спрінгфілд». Зараз нічого цього не було.

— Ця наволоч утекла з нашими речами! — проревів Феннел.

— Він би так не вчинив. Із ним щось мусіло трапитися.

Могили праворуч зауважив Геррі.

— Що це?

Зиркнувши на пагорб зі свіжонакладеної землі, вони всі разом підійшли до нього.

Тепер неможливо було помилитися про те, хто саме лежав у могилі, бо її увінчував австралійський солом'яний капелюх Темби.

Кен першим збагнув, що сталося.

— Вони вбили його, забрали їжу, воду й рушницю, — прохрипів він.

Кілька хвилин вони просто дивилися на могилу.

Опанувавши себе, Геррі мовив:

— Тепер ми знаємо, на що чекати. Пора рушати. Слухай, Кене, Феннел розповів тобі про чотири виходи. Я пропоную піти на південь. Вони гадають, що ми

оберемо західний шлях. Нам може пощастити, і якщо ми підемо на південь через болота, може, вони й не вистежать нас. Як гадаєш?

— Усе залежить від того, які там болота. Вони можуть бути справжнісіньким пеклом, особливо якщо там водяться крокодили.

— У будь-якому разі це, гадаю, найкращий варіант. У тебе є компас?

Кен дістав із кишені маленький компас.

— Я професійний навігатор, — продовжував Геррі. — Хочеш сам визначати шлях чи зробити це мені?

— Краще ти. Я завжди покладався на Тембу.

— Тоді рухаємось на південь, — зачекавши, доки стрілка компаса заспокоїться, Геррі взяв азимут.

Він рушив стежиною, Гея йшла відразу за ним. Феннел і Кен рухалися трохи позаду.

Ніхто й слова не промовив — смерть Темби шокувала всіх. Загроза, що нависала над ними, враз стала такою близькою.

Вони крокували дуже швидко. Годинник показував четверту п'ятдесят. За дві з хвостиком години зулуси вийдуть на полювання за ними.

За двадцять хвилин Геррі спинився і звірився з компасом.

— Ця стежина починає звертати на захід, — повідомив він, коли підійшли двоє інших. — Доведеться облишити її і йти навпростець через джунглі.

Вони поглянули на високу, щільно переплетену траву, колючі кущі й дерева.

— Трясця, це ж до біса сповільнить нас, — висловив незадоволення Феннел.

— Нічого не вдієш. Нам потрібно рухатися на південь, а шлях на південь — тут.

— Не хочу вас лякати, — спокійно сказав Кен, — але ця місцевість кишить зміями. Будьте дуже обачними.

Гея схопила пілота за руку.

— Не хвилюйся, — він вичавив посмішку. — Я подбаю про тебе. Ходімо.

Вони почали продиратися крізь густу заплутану траву, петляючи між деревами і пам'ятаючи про галасливих мавп над головою.

Геррі не забував перевіряти компас. Доки Каленберг говорив, Геррі ретельно вивчав мапу на стіні. Він збагнув, що річка може стати для них порятунком. Ще пролітаючи над маєтком і помітивши вдалині річку, він зауважив на південь від неї містечко. До того ж річка тепер стала життєво необхідною для них: іншої води не було.

А ще він чудово розумів, що їхня хода дуже сповільнилася, відколи вони увійшли до джунглів. Геррі не сумнівався: зулуси перетинають такі місцини значно швидше й простіше, ніж вони.

Десь за три кілометри вони вийшли на іншу стежину, що вела просто на південь.

— Як ти тут? — запитав Геррі, прискорившись. Він схопив Гею за руку й потягнув її за собою.

— Усе гаразд. Але хотілося б знати, чи далеко нам іще йти.

— Гадаю, не дуже далеко... до виходу з маєтку — кілометрів із двадцять, я розглядав ту карту на стіні. Це — найближчий вихід за межі Каленбергових володінь.

Повільно плентаючись позаду, Феннел мучився через вагу сумки з інструментами.

— Я понесу її трохи, — запропонував Кен, помітивши, що Феннел утомлюється. Той спинився і гнівно зиркнув на сумку.

— Так, вона влетіла мені в копієчку, але якщо ми вийдемо звідси, я придбаю собі новий набір. А якщо ні, то він мені тим більше не знадобиться. Тож до дідька її.

Він швиргонув сумку з інструментами в джунглі.

— Я б міг її понести, — сказав Кен.

Феннел криво всміхнувся до нього:

— Знаю. І дякую за це. Та я радий позбутися цієї штуки.

Вони пришвидшилися і невдовзі наздогнали інших. Та раптом стежина врізалась у велику калюжу багна.

— Ось і починається болото, — сказав Кен. — А оскільки недавно дощило, нам може бути непереливки.

Зійшовши зі шляху, вони рушили в джунглі. Ґрунт під ногами був м'яким, але викрадачі продовжували йти. Згодом земля почала хлюпати під їхньою вагою, тож пересуватися стало складніше.

Сонце вже піднялося, тому повітря стало парким і задушливим. Геррі продовжував звірятися з компасом. Коли ґрунт став надто вологим, їм довелося піти в обхід, а тоді вже взяти компасний азимут. Сморід зогнилого гумусу й парке тепло лише посилювалися, коли сонце здіймалося над деревами. Слизький болотистий ґрунт неймовірно сповільнював пересування, роблячи його ще неприємнішим.

Мандрівники продовжували йти, уважно приглядаючись, чи нема під ногами змій.

Раптом Кен сказав:

— Вони уже в дорозі.

Геррі поглянув на годинник. Рівно сьома. Лець запанікувавши, усі прискорили ходу, але довго підтримувати такий темп не вийшло: надто важко було долати перешкоди.

Кен несподівано мовив:

— Я відчуваю запах води. Річка десь неподалік.

Десять хвилин потому вони вийшли з тіні дерев до ковзкого берега, що спускався до коричневого потоку, ширина якого не перевищувала двадцяти метрів.

— Якщо зможемо пройти, нам сюди, — сказав Геррі. — Як гадаєте, тут глибоко?

— Можливо, — Кен підійшов і подивився на воду. — Відстань невелика. Погано, що ми забруднимося в цих стічних водах.

Знявши черевики й сорочку, Кен пройшов через булькитливий бруд, схопився за гілку й занурився в застійну воду, намагаючись намацати ногою дно.

— Глибоко. Доведеться перепливати.

Він занурився глибше й поплив до іншого берега, розрізаючи воду сильними руками.

Усе трапилося настільки швидко, що ніхто з трьох мандрівників не повірив у те, що побачив. Раптом у густій траві на протилежному березі щось заворушилося. Це «щось», скидаючись на зелено-коричневий стовбур дерева, пірнуло у воду біля Кена. На мить вигулькнула страшна луската морда. Кен закричав і підняв руки.

А тоді вони з крокодилом зникли під водою, яка враз забулькотіла, утворюючи пінистий смердючий коричневий вир із червонястим відтінком.

РОЗДІЛ ДЕВ'ЯТИЙ

Опівдні задощило. Протягом останніх двох годин повільно насували чорні хмари, тьмарячи небо й затуляючи пекуче сонце. Доки люди крокували вздовж спокійного потоку, спека ставала дедалі нестерпнішою. А потім зненацька полив дощ — неначе небеса розчахнулися, виливаючи тонни теплої води, від якої трійця вимокла до нитки вже за кілька секунд. Дощ був настільки сильним, що горе-викрадачі нічогісінько не бачили крізь гарячу пару і потоки води, що стікала по них.

Схопивши Гею за руку, Геррі побіг у джунглі й зупинився під розлогою кроною баобаба, густе листя якого давало хоч який-такий захист.

Лаючись і бурмочучи щось собі під ніс, Феннел приєднався до них. Вони сіли навпочіпки, притулившись спинами до дерева, й мовчки дивилися на нуртування ріки.

Протягом чотирьох годин ніхто з них і слова не мовив. Вражені жахливою смертю Кена, вони мов заціпеніли. Хоча вони й були знайомі не так давно, Кен усім подобався — у ньому не було нічого такого, що б могло не подобатися. Та найбільше їх вразило те, як швидко і страшно він загинув.

Гея не сумнівалася, що жахна сцена навіки закарбувалася в її пам'яті. Перелякане обличчя Кена, дикий крик водія, коли зуби крокодила перекусили йому руку, й огидна луската морда снитимуться їй у нічних жахіттях.

Геррі також дуже шокувало побачене, але його свідомість була еластичнішою, ніж у Геї та Феннела. Побачивши, як зник Кен, і уздрівши кров у пінистій воді, пілот

збагнув, що нічим не зможе йому допомогти. Обов'язком Геррі стосовно решти було йти далі, адже вони не мають права згаяти і хвилини. Він ні на мить не забував про Каленбергову погрозу: якщо їх упіймають, то посадять на палю. Пілот чудово розумів, що така смерть буде набагато жакливішою за Кенову. Схопивши Гею за руку, він, ігноруючи її істеричні ридання, потягнув жінку геть від берега назад у джунглі. Він продовжував тягти її, доки вона не опанувала себе, припинила плакати і пішла далі, наче зомбі.

Мабуть, із них трьох Феннел засмутився найбільше. Він захоплювався Кеном. Його дуже вразила ситуація із «ленд-ровером» на вузькій стежині. Він знав, що сам би не наважився вчинити так. Те, з яким спокоєм Кен висів на кінці троса, цілком позбавило Феннела ворожості. Смерть Кена розлютила його, лишивши в задумі про вбивства. Чому першим у потік не ступив сучий син Едвардс? Він зі своєю курвою не варті й десятої частини Кена. Геррі обіймав Гею, і Феннел відчув, як у ньому закипає кров. «Так, я покараю їх, — укотре подумав він. — Ніхто не сміє мені вказувати, як ота сучка, не заплатившись за це».

Геррі спокійно мовив до Геї:

— Цей дощ нам на користь. Він змиє наші сліди. Це єдине, чого я благаю. Зулуси не зможуть вистежити нас після зливи.

Гея стиснула його руку. Вона досі не могла оговтатись від шоку.

Хвилин за десять дощ почав ущухати.

— Мусимо йти далі, — підвівся Геррі. — Нам треба перетнути річку, — він повернувся до Феннела. — Як гадаєш, ми могли б побудувати пліт?

— Я викинув той бісів набір з інструментами, — сказав йому Феннел. — Трясця, як ми побудуємо пліт без інструментів?

Геррі підійшов до води. Протилежний берег поріс густою травою і чагарниками. Чи не причаїлися і там невидимі для них крокодили в очікуванні жертви? Після того, що трапилося з Кеном, Геррі вирішив, що намагатися перепливати — надто ризиковано. Вони вирішили і далі спускатися вздовж ріки, сподіваючись, що натраплять на галявину, де крокодилам ніде буде ховатися.

— Підкріпімося, перш ніж рушимо далі, — сказав пілот, відкриваючи рюкзак Кена. Він дістав звідти бляшанку з тушкованою яловичиною. — Розділимо це на трьох.

— Я не голодна... Нічого не хочу, — байдуже сказала Гея.

— Ти мусиш поїсти! — звелів Геррі. — Ну ж бо.

— Ні, облиш мене.

Геррі придивився до жінки. Її тонке біле обличчя й очі, що стали запалими, починали його непокоїти.

— З тобою все гаразд?

— Голова болить. А від думки про їжу — нудить... Просто облиш мене.

«Це шок? — запитував пілот сам себе. — Чи вона захворіла?» Подумавши про таку можливість, він здригнувся. Захворіти тепер буде справжньою катастрофою.

Доївши, чоловіки підвелися. Геррі підійшов до Геї й легенько торкнувся до її плеча. Вона розплющила очі, й чоловіка знову стривожив її важкий порожній погляд. Жінка підвелася.

— Ти не захворіла, Геє? — запитав він.

— Ні.

— Ходімо! — гарикнув Феннел. — Якщо не хочете йти, я піду сам!

Геррі крокував біля Геї. Вона рухалася апатично, а її хода втратила пружність. Він узяв жінку за руку.

— Не переймайся! — спробувала вирватись вона. — Зі мною все гаразд. Тільки голова розколюється.

Він не відпускав її і рухався далі, але їм не вдавалося йти так швидко, як раніше.

— Заради бога, рухайтесь! — несподівано крикнув Феннел. — Якого біса ви там повзете?

Гея доклала зусиль і прискорилась, але вже за кілька кілометрів почала знову відставати. Геррі довелося змушувати дівчину йти далі. Тепер він серйозно хвилювався за неї. Вона йшла немов сновида, повільно тягнувши ноги.

— Ти погано почуваєшся, так? — зрештою запитав він. — Що з тобою?

— Голова ніби ось-ось вибухне... Певно, це від сонця.

— Відпочиньмо хвилинку.

— Ні... Я впораюся. Просто не панікуй.

Ще за три кілометри вони дісталися до місця, яке Геррі сподівався знайти. Джунглі відступили, обабіч ріки були болотисті рівнини без жодної рослинності.

— Ось тут ми й переплинемо, — сказав Геррі, зиркнувши на швидкоплинну річку. — Як гадаєш, Геє, ти впораєшся?

— Так, якщо ти будеш поруч.

Феннел підійшов до берега і підозріливо глянув на воду.

— Ти підеш першим? — запитав він у Геррі.

— Та не переймайся... Тут цілком безпечно, і плисти недалеко, — коротко відповів Геррі. Він повів Гею у затінок. — Сідай. Хочу знайти якусь гілляку, щоб перенести наші речі сухими.

Коли Геррі зник у джунглях, жінка сповзла додолу.

Феннел зиркнув на неї, міркуючи, що тепер у ній зовсім не лишилося шарму.

— Трясця, що з тобою таке? — запитав він, нависаючи над Геєю.

Вона обхопила голову руками.

— Облиш мене.

— Ти захворіла?

— Голова болить... Облиш.

Сонячне проміння торкнулося діамантів на персні Борджія, і ті замерехтіли. Феннел зосередився на прикрасі.

— Давай перстень мені. Не хочу, щоб він загубився. Ну ж бо, дай його!

— Ні!

Геррі вийшов із джунглів, тягнучи за собою довгу гілляку, вкриту листям.

Тихо лаючись, Феннел відійшов од Геї.

Геррі знадобилося кілька хвилин, аби прив'язати їхні рюкзаки й черевики до гілки.

— Ходімо, — звернувся він до Геї. — Чіпляйся за гілляку. А я підштовхуватиму її.

Феннел з тривогою спостерігав, як вони зайшли у воду. Він вдивлявся у протилежний берег, очікуючи побачити там крокодила, але не вгледів нічого. За кілька хвилин пара опинилася на тому боці. Очі бандита звужилися, коли він побачив, як Гея впала долілиць у бруд. Тоді він зайшов у воду й перелякано та швидко поплив до берега.

Геррі перекинув Гею і став біля неї навколішки, схвилювано вивчаючи її бліде обличчя. Здавалося, що вона непритомна. Стікаючи водою, з річки вийшов Феннел.

— Що таке? — грубо запитав він.

— Вона хвора, — Геррі підняв непритомну жінку й переніс її у затінок дерев. Тепер вона лежала на килимі із зогнилого листя. — Знімай рюкзаки й черевики, — наказав пілот Феннелу.

Той так і зробив, а тоді взувся і повернувся до Геррі, який занепокоєно дивився на Гею.

— Гадаю, її вкусила якась комаха, — байдуже сказав Феннел. — Ну ж бо, Едвардсе, ходімо. Ті чорнопикі вродки можуть бути десь дуже близько.

— Пошукай дві рівні гілки. Ми можемо зробити ноші з наших сорочок.

Феннел витріщився на нього.

— Ти з глузду з'їхав? Невже ти серйозно вважаєш, що я допомагатиму нести це стерво через кляті джунгли на такій спеці, ще й коли на нас полюють чорнопикі? Неси її сам, якщо хочеш, але я не буду.

Підвівши погляд, Геррі люто подивився на Лью.

— Хочеш сказати, нам доцільно лишити її тут?

— Чому б і ні? Ну хто вона нам така? Ти гаєш час. Облиш її і ходімо.

Геррі підвівся.

— Іди. А я залишуся з нею. Давай... Забирайся!

Феннел облизав губи й зиркнув на Геррі.

— Мені потрібні компас і перстень, — тихо проказав він.

— Ти не отримаєш нічого! Забирайся!

Як на людину його комплекції, Феннел рухався швидко. Він стрибнув уперед, виставивши кулак, але саме на такий хід Геррі й очікував. Пірнувши під кулаком, він зацідив Феннелу в щелепу, від чого бандит розпластався.

— Я сказав забирайся! — вигукнув Геррі.

Феннел гепнувся на спину, широко розкинувши руки. Його пальці намацали у траві камінь. Він різким рухом швиргонував його в Геррі. Камінь ударив молодика по голові, і той впав як підкошений.

Попри біль у щелепі, Феннел звівся на ноги. Він обережно підійшов до Геррі й нахилився над ним. Переконавшись, що той непритомний, Лью запхав пальці в кишеню пілотової сорочки й намацав компас. Тоді підійшов туди, де лежала Гея. Схопивши її за праве зап'ястя, він стягнув перстень Борджія з великого пальця. Саме тоді вона розплющила очі й, побачивши ненависне обличчя так близько до свого, вдарила його лівою рукою.

Удар був настільки слабким, що Феннел ледь його відчув. Він зловісно посміхнувся.

— Бувай, крихітко, — сказав він, нахилившись до неї. — Сподіваюся, ти страждаєш. Я забираю компас і перстень. Ви двоє ніколи звідси не виберетеся живими. Якби ти була зі мною люб'язнішою, я був би люб'язнішим до тебе. А тепер ти отримала те, на що напросилася, — Феннел підвівся. — Якщо вас не знайдуть зулуси, то стерв'ятники вже точно надібають. Бувай! Бажаю приємно провести час, який у тебе лишився.

Гея заплющила очі. Феннел сумнівався, чи зрозуміла вона хоч половину з того, що він сказав, але був дуже задоволений, що таки висловив це.

Він підняв рюкзак із рештками їжі та пляшкою води, перевірів азимут, а тоді швидко зник у темних, задусливо спекотних джунглях.

Геррі заворушився й розплющив очі. Над його обличчям промайнула одна тінь, потім — інша. Він поглянув на дерево. Крізь листя він бачив, як важкі сірі хмари повільно пливуть на захід. А потім зауважив двох стерв'ятників, які примостилися на найвищій гілці дерева — та прогиналася під їхньою вагою. Від лисих бридких голів цих хижих птахів, їхніх огидних кривих дзьобів і сутулих плечей молодика пройняло холодом.

У нього боліла голова, а коли він доторкнувся до пораненого боку обличчя, то намацав закипілу кров. Його досі хитало, але через кілька хвилин відпочинку розум просвітлів. Перевіривши кишеню сорочки, він з'ясував: компас зник. Ледве звівшись на ноги, він непевною ходою підійшов до Геї. Тепер вона лежала в тарячці — краплинки поту вкривали чоло. Здавалося, що жінка спить або непритомна. Молодик глянув на її праву руку і без здивування зауважив, що персня нема.

Сівши навпочіпки біля неї, він почав обмірковувати своє становище. До виходу з джунглів — ще кілометрів п'ятнадцять через болота. Зиркнувши на рюкзаки, він побачив, що рюкзака з їжею бракує. Без води та їжі він

навіть чи протягне довго. Годинник показував шістнадцяту. Ось уже дев'ять годин зулуси шукають їх. Чи змив дощ їхні сліди? Якщо ні, то зулуси можуть з'явитися будь-якої миті.

Якби він був сам, то негайно пішов би у джунглі, сподіваючись перехопити Феннела, але ж зараз він не міг залишити Геї.

Пілот поглянув на бідолашну жінку. Певно, Феннел мав рацію щодо укусу комахи. Гея видавалася дуже хворою, до того ж вона тремтіла у пропасниці. Доки Геррі дивився на неї, колишня красуня повільно розплющила очі. Їй знадобилося кілька секунд, аби сфокусуватись, а тоді вона насупилася, неначе від болю.

— Ти поранений, — прохрипіла вона.

— Усе гаразд, — Геррі стиснув її гарячу руку. — Не переймайся цим.

— Він забрав компас і перстень.

— Знаю. Розслабся і ні за що не хвилюйся.

Несподіваний тріск гілок над головами заскочив їх зненацька і привернув увагу. Один зі стерв'ятників спустився з вищої гілки на нижчу й витягнув миршаву шию, щоби подивитися на людей.

Звівшись на ноги, Геррі підняв скривавлений камінь і швиргнув його у птаха. Камінь просвистів біля стерв'ятника. Гучно змахнувши крилами, той відлетів у шелесті листя.

— Він знає, що я помираю, — слабким голосом мовила Гея. — Геррі! Мені так страшно.

— Ти не помираєш! Просто тебе вкусила якась комаха. За день чи два все буде гаразд.

Вона поглянула на нього, і серце пілота стиснулося від страху й безнадії в її очах.

— Ти нічим не можеш мені допомогти, — сказала вона. — Облиш мене. Ти мусиш дбати про себе, Геррі. Мені лишилося недовго. Я не знаю, що це, але здається,

ніби щось заповнює мене, вбиваючи по шматочках. У мене холодні ноги, а решта тіла — горить.

Геррі помацав її босі ноги. Ті справді були крижаними.

— Звісно ж, я не покину тебе. Хочеш пити?

— Ні. Я не відчуваю горла, — вона заплющила очі й здригнулася. — Ти мусиш іти, Геррі. Якщо вони спіймають тебе...

Молодик збагнув, що Гея і справді вмирає. Його не лякала перспектива продиратися крізь джунглі разом із нею, однак від думки, що доведеться робити це самотужки, пілота охопила паніка.

— Ти віриш у Бога? — запитала Гея.

— Вряди-годи, — замислено відповів він.

— Здається, саме зараз нам обом слід починати вірити, чи не так?

— З тобою усе буде гаразд.

— То як щодо Бога?

— Певно, так.

Дерево над ними заворушилося — стерв'ятники знову повернулися.

Вона схопила його за руку.

— Ти говориш правду, що залишишся зі мною?

— Так, люба. Залишуся.

— Дякую, Геррі, ти милий. Я не затримаю тебе надовго, — вона поглянула на стерв'ятників, які не зводили з неї поглядів. — Пообіцяй мені дещо.

— Будь-що.

— Ти не зможеш поховати мене. Ну, не копатимеш же землі голіруч, любий. Будь ласка, поклади мене в річку. Мені байдуже до крокодилів, але стерв'ятники...

— До цього не дійде. Відпочивай поки. До завтра одужаєш.

— Пообіцяй, Геррі.

— Гаразд, обіцяю, але...

Вона перебила його.

— Ти мав слухність, коли радив мені так не прив'язуватись до грошей. Якби гроші не означали для мене настільки багато, я б не опинилася тут. Геррі, ти маєш клаптик паперу і ручку? Я хочу написати заповіт.

— Слухай, Геє, годі цих похмурих думок.

Вона безсило заплакала.

— Геррі... будь ласка... Ти не уявляєш, скільки зусиль я докладаю, аби говорити. Усе всередині болить. Будь ласка, дозволь мені написати заповіт.

Покопирсавшись у рюкзаку, молодик дістав блокнот і кулькову ручку.

— Я мушу зробити це сама, — наполягала вона. — Керівник швейцарського банку знає мій почерк. Підніми мене, Геррі.

Коли пілот підняв Гею і підтримав її, жінка застогнала від болю. Їй знадобилося чимало часу, аби написати лист, але зрештою вона впоралася.

— Геррі, любий, усе, що я маю, я заповідаю тобі. На моєму рахунку в Берні понад 100 000 доларів у цінних паперах. Поїдь і зустрінься з доктором Кірстом. Він там керує. Розкажи йому про те, що трапилося... Розкажи про все, а особливо — про музей Каленберга. Кірт придумає, що зробити, не вплутуючи тебе. Віддай йому заповіт — і він усе для тебе зробить.

— Гарзд... Ти одужаєш, Геє. А зараз відпочивай, — Геррі поцілував її.

Три години по тому, як сонце — розпечена червона куля в небі — зникло за деревами, Гея відійшла у засвіти. Через смертоносну подряпину, яку жінка навіть не помітила, перстень Борджія забрав ще одну жертву.

Останні дві години Феннел рухався дуже швидко. Час від часу йому доводилося йти в обхід, щоб оминути болота, а на це марнувались і час, й енергія. Якось він по коліна зав'яз у мокрій, смердючій багнюці, коли ґрунт просів у нього під ногами. Злочинець відчайдушно

боровся, щоби звільнитися, але боротьба з болотом виснажила його.

Тиша у джунглях, самотність і спека докучали йому, однак він заспокоював себе, що вихід з маєтку — недалеко, і тоді всі його проблеми залишаться позаду.

Лью уявляв собі мить слави, коли він зайде до кабінету Шаліка і скаже йому, що здобув перстень. Якщо Шалік сподівається отримати перстень за дев'ять тисяч доларів, то буде дуже здивований. Феннел уже вирішив: він не віддасть персня, якщо Шалік не заплатить йому також гонорару інших трьох... Разом — тридцять шість тисяч доларів. Якщо пощастить, за чотири чи п'ять днів Феннел повернеться до Лондона. Забере гроші й негайно вирушить до Ніцци. Після такого пограбування канікули йому не завадять. А як втомиться від Ніцци, то найме яхту, знайде собі якусь дівку й плаватиме Середземним морем, заходячи в затоки, щоб поїсти й розважитись. Ідеальні канікули, й далеко від Мороні.

Він уже викинув Геррі та Ією з голови, не сумніваючись, що бачив їх востаннє. Те дурне, пихате стерво саме напросилося на проблеми. Ще жодна дівка не динамила його, згодом не пошкодувавши про це. Шкода, що Кена не було поруч. Феннел насупився, згадавши, як саме помер Кен. Із ним Лью почувався б значно спокійніше. Тепер сонце хилилося до заходу, а джунглі ставали темними й неприємними. Він вирішив, що пора зупинитися на ніч. Він поквапився вперед, вишукуючи галявину, на яку міг би зійти зі стежинки. Невдовзі чоловік надібав те, що шукав: ділянку жорсткої трави, без чагарників і з деревом, під яким можна сховатися у дощ.

Феннел зняв рюкзак і зупинився поміркувати, чи наважиться він розкласти багаття. Лью вирішив, що ризик невеликий, і заходився збирати сухогілля та хмиз. Накладавши чималу купу, він розклав багаття і сів, притулившись спиною до дерева. Він зголоднів, а тому відкрив

рюкзак та перевірів запаси. Лишалось три бляшанки з тушкованим м'ясом, дві — з бобами й одна — із м'ясним пирогом. Задоволено кивнувши, чоловік відкрив пиріг із м'ясом. Повечерявши, він запалив цигарку, підкинув у багаття ще гілляк і розслабився.

Тепер, коли він сидів тихо, то зауважив, що джунглі повняться звуками: неголосними, дразливими й бен-тежними. Шелестить листя, вдалині ледь чутно гарчить якась тварина: Феннел замислився, чи це не леопард. На деревах розпочалося і змовкло базікання мавп. Угорі пролітали якісь великі птахи.

Допаливши цигарку, Лью підкинув іще чотири гілляки в багаття, а тоді випростався. Вологий одяг дошкуляв, і він не знав, чи зможе заснути. Щойно заплющував очі, як звуки джунглів посилювалися й ставали ще тривожнішими. Він сів, вдивляючись у пільму за багаттям.

А якщо зулуси помітили багаття і вже підкрадаються до нього?

«Загострений шампур забивають у товсту кишку», — казав Каленберг.

На обличчі Феннела виступив холодний піт.

Яка це була дурниця — розкласти багаття. Гострозорі дикуни можуть помітити його ще здалеку. Чоловік схопив велику палицю й зруйнував вогнище. А тоді зірвався на ноги і взявся затоптувати жаринки, аж доки ті не згасли у вологій траві. Тоді стало ще гірше, бо темрява огорнула його, як гарячий і задушливий чорний плащ. Він схопився за дерево й сів, притулившись до нього спиною. Лью перелякано дивився вперед, але тепер неначе осліп. Він нічогісінько не бачив.

Старий злодій просидів так понад годину, прислухаючись і здригаючись від кожного звуку. Та зрештою він закуняв, відчувши себе надто виснаженим, аби перематися через щось.

Він і сам не знав, чи довго спав, але раптово прокинувся. Серце гупало, ледь не вискакуючи з грудей: чоловік не сумнівався, що більше не один. Вроджений інстинкт передчувати небезпеку резонував у його мозку як сигналізація. Він намацав у темряві товсту палицю, якою загрибав полум'я. Схопив її і прислухався.

Близько, десь метрів за п'ять від нього, щось рухалося по листяному килиму. У Феннела був ліхтарик. Мало не задихаючись від жаху, він витягнув його, спрямував туди, звідки долинав звук, і натиснув на кнопку.

Потужний промінь освітив велику, зігнуту тварину, яку Феннел миттєво ідентифікував за лисячою головою та брудно-коричневим хутром із чорними плямами. Перед ним стояла доросла гієна.

Він устиг лише краєм ока побачити тварину, перш ніж та зникла в заростях по той бік стежини, але й цього вистачило, щоб уражений Феннел панічно звівся на ноги.

Йому пригадалось, як вони з Кеном розмовляли в «ленд-ровері» під час першого, ще легкого етапу мандрівки до Каленбергового маєтку.

— Я ладнаю з усіма місцевими тваринами, крім гієни, — сказав Кен. — Брудний звір. Мало хто знає, що в цього пожирача падла зуби й щелепи міцніші, ніж у будь-якої іншої тварини. Вона може перекусити стегно домашньої корови, як ти — горіх. Гієна — дуже небезпечна, а крім того — ница боягузка. Зазвичай вона переміщується ночами. Може кілька миль іти на запах здобичі. А ще їй притаманна безмежна терплячість: вона чекатиме, доки не заскочить здобичі зненацька.

У Феннела лізли з орбіт очі й тремтіли руки. Він продовжував світити ліхтариком у чагарники. На мить він побачив, як тварина злісно зиркнула на нього, а тоді зникла. *Їй притаманна безмежна терплячість: вона чекатиме, доки не заскочить здобичі зненацька.*

Лью знав, що тієї ночі більше не засне, й поглянув на годинник. Третя ранку. Ще година до того, як почне розвиднюватися і можна буде рухатися. Не наважуючись і далі марнувати батарею, він вимкнув ліхтарик. Сів, притулився до дерева та слухав.

Із п'ятьми долинали жахні звуки, що нагадували маніакальний сміх, від якого холола в жилах кров і ставало дибки волосся. Той бридкий, невимовно страшний звук повторився... Виття голодної гієни.

Феннел сумував за Кеновим товариством. Він сумував навіть за товариством Геррі. Він сидів у повній темряві й усвідомлював: смердючий звір, з потужних щелеп якого стікає слина, може просто зараз підповзати до нього на брудному пузі. Напружений і зосереджений, чоловік не рухався, прислухаючись до найменшого шуму. Його тіло боліло від невисипання, а мозок гарячково панікував від перспектив наступної години.

Варто було йому закуняти, як виття гієни негайно будило його. Лаючись, він міркував про те, що було б добре мати «Спрінгфілд» чи асегай, але не мав для самозахисту нічого, крім товстої палиці, яка — він був певен — не допоможе, якщо звір стрибне на нього.

Коли нарешті настав світанок, Феннел почувався жахливо. Ноги затерпли, м'язи боліли. Тіло благало про відпочинок. Чоловік звівся на ноги, взяв рюкзак і, впевнившись у тому, що гієни поблизу нема, знову вийшов на стежину, що вела на південь. Як би він себе не підганяв, а швидкість його руху знизилась, і йому вже не вдавалося здолати таку саму відстань, як минулого дня. Якби ж він тільки знав, чи далеко ще до виходу з маєтку! Джунглі були такими ж щільними, як і напередодні, і жодних галявин не видно. Пройшовши дві години, він вирішив перепочити і поїсти. Вмостившись на поваленому дереві, він відкрив бляшанку з бобами і повільно з'їв їх. Потім ковтнув трішки води з пляшки й викурив цигарку. Руха-

тися не хотілось, але він знав: втрачати час небезпечно. Ледве звівшись на ноги, він рушив далі. Пройшовши кілометрів з п'ять, він звірився із компасом — і розчаровано збагнув, що рухається на південний захід, а не прямо на південь. Стежина ледь повернула, повівши його вбік від обраного напрямку, а Лью і не помітив цього.

Лаючись, він опанував себе й побачив, що для мандрів на південь йому доведеться зійти зі стежини й продиратися крізь густі смердючі чагарники. Пригадавши Кенові слова про змій, Лью завагався.

«Хріново буде, діставшись так далеко, здохнути від укусу змії», — подумав Феннел. Стиснувши палицю, він зайшов у довгу заплутану траву, відчуваючи, як її гостре листя дряпає голі ноги. Сонце піднімалося все вище, і спека ставала нестерпною. Тепер Феннел рухався надзвичайно повільно, прокладаючи собі шлях крізь траву й заплутані чагарники. Спираючись на палицю, Лью лаявся та витирав піт, що стікав з нього. Через кілометр виснажливої ходьби він побачив попереду простору відкрити галявину й полегшено зітхнув. Він кинувся до неї, але практично миттєво зав'яз у твані, тож довелося відступити назад до чагарників. Рівнина, котру, як він гадав, можна буде легко перетнути, — ніщо інше, як небезпечне болото. Тепер він був змушений обходити його. Шлях виявився довгим і виснажливим. Чоловік відчував, як сили повільно залишають його, доки він продирається крізь задушливу спеку.

Феннел запитував себе, а чи вдасться йому взагалі вибратися з цього пекла. «Потрібно знову відпочити», — сказав він собі. У цьому й проблема. Його виснажила безсонна ніч. Можливо, якщо він поспить три-чотири години, то поверне сили, які постійно сприймав як належне і на які завжди покладався.

«Це ризиковано, — думав він. — Але якщо хочу зберегти сили, щоб обійти болото, то доведеться ризик-

нути». Він пам'ятав Кенові слова: гієни полюють лише вночі. Тварюка, певно, за багато миль звідси. Перш ніж Лью наважиться поринути у сон, якого так прагне його зболіле тіло, потрібно знайти гарну схованку. Тож він плентався далі, аж поки не побачив неподалік від шляху великого, поваленого дерева, оточеного чагарниками. Це місце видавалося непоганим. Діставшись до нього, Феннел зауважив, що ґрунт під деревом сухий. Лью вдячно ліг. Свій рюкзак він використав як подушку, той, що з їжею, поставив під рукою, а палицю поклав поруч. Торкнувся головою рюкзака, випростався й за кілька секунд заснув.

Він не встиг проспати ще й кількох хвилин, як із джунглів вийшла гієна Вона понюхала землю, спинилася, а тоді схилила голову набік, розглядаючи повалене дерево. Вона безшумно прослизнула туди, де спав Феннел.

Гієна не їла вже два дні, тому майже збожеволіла від голоду. Їжа лежала просто перед нею, але тварина була надто боягузливою, щоб напасти зараз. Вона сіла, поклавши морду на лапи, й червоними блискучими очима розглядала сплячого чоловіка.

Феннел був настільки виснажений, що спав як убитий, тому не рухався й не видавав жодного звуку. За півгодини гієна переконалася, що можна цілком безпечно напасти і втекти.

Припавши на задні лапи, тварина підскочила й ударила.

Феннела розбудив настільки сильний біль, що він закричав, розплющуючи очі. Чоловік припіднявся, але біль у ногах поглинув усю його силу, тож Лью просто впав на спину, стискаючи кулаками голову, бо нестерпний біль зводив з розуму. Опустивши очі, він із жахом побачив, що від його правої литки залишилося тільки місиво з крові й розтровоєної кістки. Він навіть міг розгледіти

білизну великоберцевої кістки там, де було вирвано плоть із литки.

Хлипаючи й стогнучи, він гарячково роззирнувся і за десять метрів од себе побачив скривавлену морду гієни, яка жувала шматок його тіла.

Кров лилася із жахливої рани, і Феннел збагнув: якщо просто зараз ніхто не допоможе, він за кілька хвилин помре. Його вже охопила слабкість. Зібравши рештки сил, він якомога гучніше закричав:

— Допоможіть!

Його крик віддався луною в джунглях. Вражена гієна зникла у чагарниках і завила моторошним сміхом.

Феннел спробував закричати ще раз, але спромігся лише на слабе кумкання, котре не вийшло за межі галявини. Він мав ось-ось знепритомніти від болісної агонії. Кров, що лилася з його рани, привабила рій мух, які жваво дзижчали біля калюжі, що швидко розтікалася.

Лью був надто слабким, аби щось вдіяти: він тільки лежав, здригався і стогнав від болю. Він бачив, як угорі, на тлі сірих хмар, колували стерв'ятники. Вони спустилися на найближче дерево і зацікавлено розглядали нову жертву.

Феннел не бачив гієни, що повзла до нього на пузі. Помітив її лише тоді, коли відчув стрімкий рух й унюхав сморід гниття, — тварина кинулася на нього. Лью пронизав пекельний біль: потужні зуби й щелепи прогризли верх шортів і вийняли з нього нутрощі.

Статурний зулус Нгомейн колись працював у Каленберговому маєтку, але через надмірний інтерес до жінок його звільнили.

До звільнення Нгомейн був одним із сорока вартових, що патрулюють джунглі й вистежуючи небажаних відвідувачів та браконьєрів. Він знав ці джунглі як свої п'ять пальців. Нгомейн узявся міркувати, чим зароблятиме на життя тепер. Він знав, що в Каленберговому маєтку

багато крокодилів, і чудово орієнтувався, де їх шукати. Оскільки інші вартові співчували йому через звільнення, було б непогано й досить прибутково час від часу вбивати кількох рептилій і продавати їхні шкури білому власникові крамниці в Мейнвіллі, який ніколи не ставив запитань і добре платив.

Нгомейн безшумно крокував стежиною крізь джунглі, щойно зайшовши через південний вихід, і рухався до річки, коли почув божевільний крик Феннела про допомогу. Він спинився, стиснув стару гвинтівку, з тривогою зиркаючи на південь. Тоді цікавість переважила обережність, зулус пірнув у джунглі й за кілька секунд знайшов те, що залишилося від Феннела.

Геррі повільно рухався вздовж берега річки, щоразу, коли випадала можливість, ховаючись у тіні й видивляючись на землі змії і пришикліх крокодилів.

Він вирішив, що намагатися дійти до виходу через джунглі без компаса — погана ідея. Пілот пригадав карту рельєфу, що висіла в кабінеті Каленберга. Минувши межі маєтку, річка кілометрів за двадцять протікає через містечко. І хоча йому доведеться здолати вдвічі довший шлях, ніж якби він рушив навпростець на південь, але тақ він знав: якщо зможе йти, точно не зіб'ється з дороги. А коли ще й пощастить, то йому не трапиться жодне болото й не доведеться здійснювати виснажливі обходи.

З іншого боку, тут крокодилам зручніше нападати на нього, а якщо зулуси зайдуть так далеко вздовж річки, то вони миттєво помітять його. Але зваживши всі за і проти, молодик зрештою обрав шлях уздовж річки.

Він почувався втомленим і засмученим. Віддавши тіло Геї річці, він стояв і дивився, як красуня відпливає у темряву. Він ненавидів те, що робив, але жодного інструмента, щоб викопати могилу, не мав. Провівши жінку в останню дорогу, пілот пірнув у джунглі й ліг.

Спалося погано — постійно снилася Гея, — тому вже о п'ятій ранку молодик рушив далі.

Геррі йшов уже дві години — не надто швидко, але впевнено, зберігаючи сили. Страшенно хотілось їсти й мучила спрага. Вряди-годи Геррі зволожував губи брудною річковою водою, але пити її не наважувався. У нього в рюкзаку лежало чотири пачки цигарок, тож він постійно палив, аби притлумити голод і тримати комарів на віддалі.

Ідучи, він міркував, чи далеко зараз Феннел. До часу, коли він сам потрапить до Мейнвілля — якщо взагалі потрапить туди, — Феннел уже буде на шляху до Йоганнесбурга. Молодик не сумнівався: Феннел негайно полетить до Лондона, забере свою частку і зникне. Геррі стало цікаво: а чи заплатить Шалік і йому, якщо перстень буде вже у нього? Напевно, ні. «Байдуже», — подумав Геррі. Завдяки Геї він тепер вартував сто тисяч доларів. Із такими грішми він зможе навчатись електроніці, а потім відкрити разом із кимось власну справу. Але спершу він мав повернутися до Англії.

Опівдні Геррі годину перепочив, а тоді рушив далі. До заходу сонця він здолав двадцять п'ять кілометрів. Мандри вздовж річки були значно легшими, ніж прохід через джунглі, якщо не зважати на постійний голод і нестерпну спрагу. Та Геррі знав, що йому доведеться пройти ще з тридцять кілометрів наступного ранку, тож, як і Феннел, він починав замислюватись, а чи вдасться йому це.

Коли стало надто темно, аби роздивитися бодай щось, пілот збочив у джунглі, вмовстився під деревом і заснув. Прокинувся близько п'ятої ранку, коли сонце вже почало здійматися. Дійшовши до краю берега, він хляпнув на обличчя трохи води і зволожив губи, не ковтаючи її. Спокуса була величезною, але він встояв, не сумніваючись, що у воді — безліч смертоносних бактерій.

Він рушив далі, підтримуючи постійний темп. Наближаючись до повороту річки, молодик міркував, що ж побачить там. «Якщо пощастить, — казав собі, — там може бути вихід з маєтку».

Йому знадобилася година, щоби дійти до повороту й чітко роздивитися широку ріку, що текла тепер прямо. Розглядаючи її обидва береги, Геррі враз заціпенів. Чи це, бува, не човен витягнули на пісок за шістдесят метрів від нього, а чи повалене дерево прибилося до берега?

Глипаючи в тьмяному світлі, він підійшов ближче і вже за кілька хвилин збагнув, що бачить каное з пластиком дном.

Забувши про спрагу й голод, він кинувся бігти під оглушливе гупання власного серця. Діставшись до каное, він різко спинився.

На дні човна лежав мертвий зулус. Біля нього стояли два рюкзаки, в яких Геррі впізнав Кенів та Феннеловий, а також, що ще краще, Кенову пляшку з водою.

Вказівний палець правої руки зулуса прикрашав, виблискуючи на сонці, перстень Чезаре Борджія.

Щойно Геррі пройшов митницю в лондонському аеропорту, як поквапився до телефону-автомата й набрав номер Тоні. На годиннику була 10:25, тому він не сумнівався, що дівчина досі спить. Через кілька хвилин Геррі почув клацання і сонний голос сказав:

— Міс Вайт нема вдома.

Знаючи, що вона зараз кине слухавку, Геррі закричав:

— Тоні! Це я.

Запала тиша, а тоді Тоні, тепер уже прокинувшись, радісно скрикнула:

— Геррі! Це справді ти, любий?

— Так, я щойно приїхав із Йоганнесбурга.

— І телефонуєш мені? О любий! Вона виявилася не настільки чудовою?

— Не говоримо про неї, — глухо мовив Геррі. — Послухай, Тоні, як у тебе з часом? Завтра зранку я лечу до Берна і хочу, щоб ти склала мені компанію.

— БERN? А де це?

— У Швейцарії. Невже ти нічого не вчила у школі?

— Я навчилася кохатись. Яка різниця, де взагалі той БERN? Ти хочеш, щоб я поїхала з тобою? Звісно, любий! Я б поїхала з тобою навіть до Фірвальдштетського озера, якби ти попросив.

— Чудово. А де це?

Вона гигикнула.

— Також у Швейцарії. Чи довго ми там пробуємо?

— День чи два. Потім, гадаю, тижнів на два рушимо на Капрі й поживемо там. Ти ж знаєш, де Капрі, правда?

— Так, звісно. Геррі, я б із задоволенням, але просто не можу. Мені треба працювати. Можу виділити три дні, але не два тижні.

— Дружини не мають працювати, Тоні.

Запала тиша. Він чув, як вона дихає по той бік слухавки, і уявляв, як вона стоїть навколішки на ліжку в короткій нічній сорочці. Її великі блакитні очі, певно, округлилися від здивування, тож Геррі усміхнувся.

— Ти сказав, що дружини не мають працювати? — хрипко перепитала вона.

— Це слово чоловіка.

— Але я незаміжня, Геррі.

— Скоро будеш. Зустрінемося за дві години, — він квапливо поклав слухавку.

Геррі склав у таксі свої речі й попросив водія відвезти його до готелю «Королівські вежі».

Прибувши на місце, витягнув свою валізу, залишив її в кімнаті для багажу й попросив портьє зателефонувати до апартаментів Шаліка та сповістити про його прихід.

Після короткої затримки портьє запропонував йому піднятися.

Потрапивши до апартаментів, він постукав і зайшов до кімнати. За столом сиділа білява дівчина й зосереджено щось друкувала. Поглянувши на молодика, вона облишила роботу й підвелася. Вбрана у чорне, висока й гнучка, блондинка належала саме до того типу дівчат, якого Геррі намагався за всяку ціну уникати: сувора, практична, розумна й дуже працююча.

— Містер Едвардс?

— Саме так.

— Містер Шалік прийме вас зараз, — вона відчинила двері до Шалікового офісу й жестом поклікала Геррі вперед, неначе заохочувала нервово дитинча.

Геррі всміхнувся до неї радше за звичкою, аніж з люб'язності. Йому не було потреби перейматися цим. Хоча те, що білявка на нього й не глянула, дратувало Геррі.

Шалік сидів за столом і палив сигару, поклавши пухкі руки на записник.

Доки Геррі йшов до нього, бос мовив:

— Доброго ранку, містере Едвардс. Перстень у вас?

— Так, у мене.

Геррі вмоствився в м'якому кріслі навпроти господаря. Заклавши ногу на ногу, він зиркнув на Шаліка.

— Роздобули? Мої вітання. Гадаю, троє інших ось-ось приєднаються до нас?

Геррі похитав головою.

— Ні, не приєднаються.

Шалік насупився.

— Але ж вони точно хочуть забрати свій гонорар?

— Вони не прийдуть і не заберуть свого гонорару.

Шалік відкинувся на стільці, уважно поглянув на кінчик сигари, а тоді кинув на Геррі важкий погляд.

— Чому ж ні, містере Едвардс?

— Бо вони — мертві.

Шалік заціпенів, і його очі звузилися.

— Хочете сказати, що й міс Десмонд мертва?

— Так. Як і двоє інших.

Шалік нетерпляче махнув рукою, демонструючи, що доля інших його не цікавить.

— А що трапилось?

— Її вкусила комаха... У джунглях багато комах. І вона померла.

Шалік звівся на ноги й підійшов до вікна, повернувшись до Геррі спиною. Новина шокувала його. А Шалікові не подобалось, аби хтось знав, що його можна шокувати.

Кілька секунд потому він озирнувся й запитав:

— Звідки мені знати, що ви кажете правду, містере Едвардс? Як померли інші двоє?

— Джонса з'їв крокодил. Що трапилось з Феннелом, не знаю. Імовірно, його вбив зулус. Я знайшов мертвого зулуса із рюкзаком Феннела і перснем. Феннел украв перстень і компас, а тоді лишив мене з Геєю, а сам подався шукати вихід із джунглів. Мені пощастило. Геї — ні.

— І ви впевнені, що вона мертва?

— Впевнений.

Шалік сів. Він витер об хусточку спітнілі долоні. Після очікуваного повернення Геї він мав для неї важливе доручення, що передбачало мільйон доларів прибутку. Що ж йому тепер робити? Його охопив гіркий гнів. Тепер доведеться довго й наполегливо шукати жінку їй на заміну, а замовлення тим часом вислизне з рук.

— А перстень? — запитав Шалік, опанувавши гнів.

Геррі витягнув з кишені сірникову коробку й через стіл посунув до Шаліка. Той узяв її. Він витрусив на записник перстень і поглянув на нього. Принаймні доручення виконано. Раптом Шалік відчув себе страшенно задоволеним. Скориставшись власним мозком і чотирма людьми як пішаками, він за кілька днів заробив півмільйона доларів.

Ретельно оглянувши перстень, він задоволено кивнув. Поклавши прикрасу на стіл, заявив:

— Певен, операція була нелегкою, містере Едвардс. Я дуже задоволений. Я подвою ваш гонорар, аби було чесно. Побачимо... Я обіцяв дев'ять тисяч доларів. Тепер пропоную вісімнадцять тисяч. Вас це влаштовує?

Геррі похитав головою.

— Вистачить і дев'яти, — різко відказав він. — Чим менше ваших грошей у мене буде, тим чистішим почуватимуся.

Шалік люто зиркнув на нього, але знизав плечима. Витягнув шухляду, дістав звідти довгий конверт і простягнув його через стіл.

Геррі забрав конверт. Він не вважав за потрібне перевіряти його вміст. Сховавши гроші у нагрудну кишеню, він підвівся й рушив до дверей.

— Містере Едвардс...

Геррі спинився.

— Так?

— Я б хотів, аби ви надиктувати повний звіт про те, що трапилося під час операції. Хочу знати всі деталі. Моя секретарка видасть вам диктофон.

— Навіщо це вам... Щоб віддати поліції? — сказав Геррі. — Перстень у вас... Більше ви від мене нічого не отримуєте, — молодик вийшов, проминув біляву секретарку, навіть не глянувши на неї, а тоді поквапився до ліфта. Думав лише про те, як чимшвидше дістатися до Тоні.

Шалік подивився на зачинені двері, хвильку поміркував, а тоді знизав плечима. Зрештою після всього йому, можливо, й справді не варто знати про те, що трапилося. Прикро щодо Геї. Йому було відомо, що близьких у неї нема, отже, ніхто не ставитиме незручних запитань. Вона з'явилася у його житті, вправно йому послужила, а тоді зникла. Звісно, це прикрість, але незамінних жінок не буває.

Він підняв перстень і взявся ретельно його розглядати. Тримаючи прикрасу в лівій руці, простягнув праву до телефону й набрав номер.

«Гарні діаманти», — подумав і вказівним пальцем провів по суцвіттю. Раптом щось гостре, як голка, різнуло йому палець. Шалік випустив перстень, насупився і підніс скривавлений палець до рота.

«А перстень Борджія досі дряпає, — подумав він. — Звісно, отрута давно висохла: персня ж близько чотирьохсот років». Він поглянув на палець. А подряпина неприємна. Він і далі смоктав палець, прислухаючись до телефонних гудків та міркуючи, як його клієнт тішитиметься, що перстень повернуто.

Кінець

ЗМІСТ

Розділ перший	3
Розділ другий	28
Розділ третій	52
Розділ четвертий	80
Розділ п'ятий	106
Розділ шостий	131
Розділ сьомий	154
Розділ восьмий	178
Розділ дев'ятий	204

УДК 82-312.4

Ч 34

Чейз Дж.

Ч 34 Стерв'ятник — птах терплячий : детектив / Дж. Чейз ; пер. з англ. А. Пітика, К. Грицайчук. — Тернопіль : Навчальна книга – Богдан, 2020. — 232 с. — (Серія «Чейзіана»).

ISBN 978-966-10-5234-4 (серія)

ISBN 978-966-10-6254-1

© Hervey Raymond, 1969

© Навчальна книга – Богдан, 2020

Літературно-художнє видання
Серію «Чейзіана» засновано 2017 року

ЧЕЙЗ Джеймс Гедлі

СТЕРВ'ЯТНИК — ПТАХ ТЕРПЛЯЧИЙ

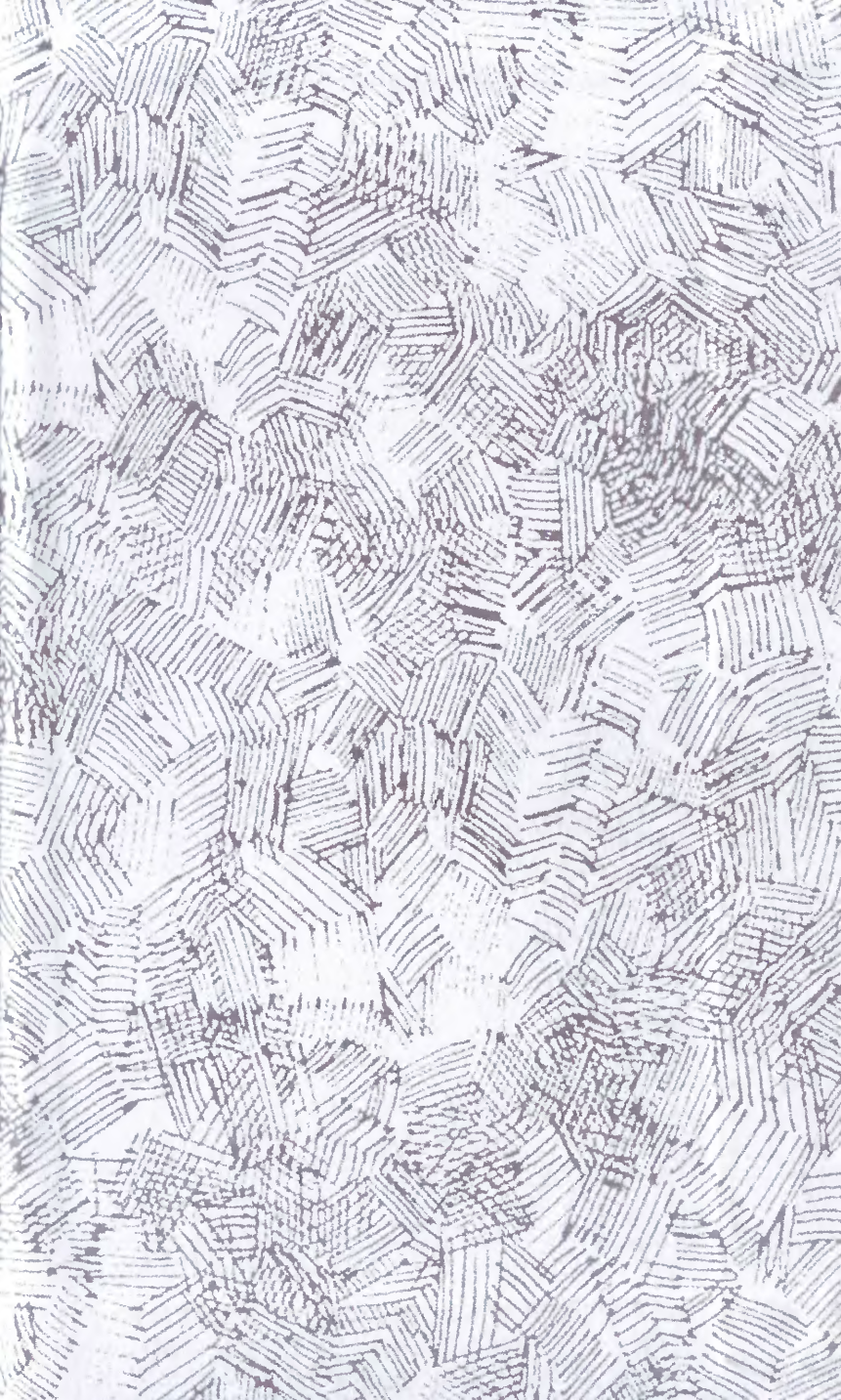
Переклад з англійської
Анатолія Пітика і Катерини Грицайчук

Головний редактор *Богдан Будний*
Літературний редактор *Богдан Мельничук*
Коректор *Оксана Базан*
Обкладинка *Олега Кіналя*
Технічний редактор *Неля Домарецька*
Комп'ютерна верстка *Андрія Кравчука*

Підписано до друку 28.02.2020. Формат 84×100/32.
Папір офсетний. Гарнітура Minion. Умовн. друк. арк. 11,31.
Умовн. фарбо-відб. 11,31.

Видавництво «Навчальна книга–Богдан»
Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного
реєстру видавців, виготівників і розповсюджувачів видавничої
продукції ДК №4221 від 07.12.2011 р.

ISBN 978-966-10-6254-1

9 789661 062541

www.bohdan-books.com

